

Phiêu Bạc Phụ Tình

Contents

Phiêu Bạc Phụ Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	35
14. Chương 14	38
15. Chương 15	40
16. Chương 16	42
17. Chương 17	46
18. Chương 18	49
19. Chương 19	51
20. Chương 20	55
21. Chương 21: Phiên Ngoại	58

Phiêu Bạc Phụ Tình

Giới thiệu

Độ dài: 20 chương. Thể loại: cổ trang, cường công nhược thụ, công Vương gia thụ con hát, có ngược tình tiết, HE, kể th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phiêu-bạc-phụ-tình>

1. Chương 1

Danh tự của ta là Phụ Tình.

Mẫu thân vừa qua ba mươi đã già yếu như một lão bà bảy mươi, trước khi ra đi đã vuốt đầu ta, vừa như dặn dò đứa con vừa như tự nói với mình: “Bất động tình, bất đậm tâm, đã mặc phụ lòng...” Bàn tay nàng

khi ấy mang theo lạnh lẽo tử vong, chậm rãi đem tất cả cảm xúc của ta toàn bộ mai táng. Khi đó, ta năm tuổi, ngày đó, thiên hạ có tuyết.

Ta chưa từng thấy được phụ thân của mình, ta chỉ biết từ khi ta có thể bắt đầu ghi nhớ mọi việc thì đã thấy mẫu thân già yếu đi nhanh chóng. Trong trí nhớ như tuyết phủ, khuôn mặt xinh đẹp thanh tịnh kia chỉ trong hai ba năm đã biến hình vụn vỡ thật đáng sợ. Tử vong, luôn tùy thời bao phủ trên đầu chúng ta.

Chống chọi được đến khi ta năm tuổi, mẫu thân đã không thể chịu đựng được nữa. Nàng ra đi, để lại ta giữa một đời tuyết phủ, cũng lưu cho ta một danh tự vô tình.

Tuyết rơi suốt ba ngày ba đêm.

Đến lúc tuyết ngừng, một đội mại nghệ nhân hành tẩu giang hồ đi qua căn nhà nhỏ bé của ta, nhặt lấy đứa trẻ đã đói đến vô lực nhúc nhích này về, cũng vì vậy, ta trở thành một thành viên của đoàn hí kịch. Bởi vì ta không nói với họ tên của mình, bọn họ bảo ta – Tiểu Tuyết.

Đó vốn là một đoàn hát. Bọn họ không thu lưu những kẻ chỉ biết ăn cơm trắng, ban chủ sau khi đánh giá ta từ trên xuống dưới, quyết định dạy ta hát xướng diễn kịch.

Mười tuổi năm ấy, ta chính thức bước lên sân khấu. Kết quả nhất pháo nhi hồng*, chung quanh bắt đầu rộ lên truyền thuyết về người đào hát sắc nghệ câu giai bên trong “Hỉ Khánh Ban”, vì vậy, ban tử bắt đầu bận rộn đi biểu diễn ngược xuôi, còn ban chủ tiền túi cũng càng ngày càng đầy.

*Nhất pháo nhi hồng: chỉ một lần là thành công.

Mười bốn tuổi năm ấy, Hỉ Khánh Ban phụng mệnh triệu nhập kinh thành vì dẫn thọ của Thái Hậu mà hiển nghệ (cống hiến văn nghệ). Tại trên sân khấu hoa đoàn cầm thốc* diễn hát một vở hí kịch kéo dài liên tục ba ngày, giữa một đám thân vương phục sức hoa lệ, ta thấy được hấn.

*hoa đoàn cầm thốc: rực rỡ, gấm lụa, lộng lẫy...mình chẳng hiểu @__@

Một đôi trông mắt vô tình, sự cuồng phóng không thể trói buộc phổi thượng cùng khí thể trầm ổn ẩn sâu bên trong, tuyết đối là một nhân vật uy nhiếp nhất phương*. Mà trên y bào kia chính là tứ trảo kim long, càng chứng minh thân phận tôn quý của hấn – Khắp thiên hạ chỉ có một nam nhân có thể mặc tứ trảo hoàng bào, bởi vì hấn là đệ đệ duy nhất của đương kim hoàng đế, vị vương gia có nhiều công trạng nhất trong thiên hạ – Chu Thắt. (Mr. đồ thẩm bầy =)))

*Uy nhiếp nhất phương: uy hiếp cả một phương.

Hấn nhìn ta, ánh mắt thẳng ngoác thực sự vô cùng càn rỡ – Đương nhiên, hấn có tư cách để làm càn. Bạc thân vẽ thành một đường cung ác ý, mang theo một loại cực điểm tà ác cùng cực điểm mị lực câu hồn, khiến cho hạ phúc của ta dấy lên một đoàn hỏa diễm.

Ta biết rõ đây là cảm giác gì. Giang hồ tẩu đã lâu, còn thứ gì mà ta không biết? Ta vốn chỉ trầm mặc lặng lẽ, cũng không phải không có mắt a.

Bản thân thả ra một ngụm lãnh khí, nam nhân này mặc dù sở hữu một đôi mắt lạnh lẽo, nhưng lại cực độ điều tình*, chỉ cần cười một lần đã câu dẫn được dục niệm của ta. Dưới ánh nhìn chăm chú của hấn, ta cơ hồ đến xướng cũng không xong.

*điều tình: tán tỉnh, ve vãn (hay lừa tình =)))

May là, học kịch lâu năm đã rèn luyện nên sức chịu cho ta. Mãi đến sau khi đã xướng đoàn hạ thai*, nội sam mỏng manh đã bị mồ hôi thấm thấu.

*xướng đoàn hạ thai: hát xong đi xuống

Ban chủ nhìn ta, trong mắt mang theo trách cứ nhàn nhạt. Ta biết ta đã gần như phá hư tuồng hát này. Nhưng vì dục hỏa đốt người, ta đã không cách nào tỉnh táo.

Vô lực tiêu trừ, cũng vô pháp loại bỏ, toàn thân trên dưới đều phát nhiệt như lửa. Đến khi ta bị hỏa diễm thiêu đốt đến đầu vầng mắt hoa, khẩu dụ của Thái hậu cũng đồng thời truyền đến.

Bởi vì trình diễn xuất sắc, toàn thể thành viên Hỉ Khánh Ban đều được ban thưởng hậu hỉ, trừ vàng bạc còn được ngự ban ngự rượu. Đồng thời, vào đêm dạ yến của hoàng tộc, sẽ gia tăng một buổi diễn.

Tăng một buổi diễn sao? Không sao cả. Dù sao cũng là hồi diễn cuối cùng, hoàn thành là có thể rời đi rồi.

Dạ lương như thủy. (Đêm lạnh như nước)

Ngự hoa viên treo đầy cung đăng, chiếu sáng một mảng phồn hoa mỹ cảnh.

Đêm nay, cần diễn không phải là một vở tuồng, mà là một tiểu khúc riêng biệt. Vị tiểu thư xinh đẹp nhàn tĩnh ôm ấp một mối tình vốn là vai diễn sở trường của ta, nhưng khi đối diện với đôi trông mắt lạnh lẽo vô tình đang nhìn mình chăm chú kia, ta gần như đã diễn thành một ả dâm phụ đói khát.

Lão thiên, ánh mắt của ban chủ đã muốn lảng trí ta rồi. Mà bên môi Chu Thất đã xuất hiện một sự giễu cợt nhàn nhạt, càng khiến cho ta lần đầu tiên xuất hiện cảm giác xấu hổ ngượng ngùng. Ta thật sự đã quên, yến hội hoàng tộc sao lại có thể thiếu vắng sự xuất hiện của vị cao khuyển trọng* hần đây.

*cao khuyển trọng: đại loại là quan trọng đi. @____@

“Hảo hảo hảo, không hổ là Hỉ Khánh Ban, quả nhiên không tầm thường.” Vị Hoàng thái hậu ung dung hoa quý vẫn quen ngồi ở trên cao nhìn xuống ban ra khẩu ngôn, nói ra đánh giá của mình, “Tiểu Thất nhi, người cảm thấy thế nào?”

Mỉm cười, thanh âm thản nhiên gần như nghe không rõ tâm tình: “Mẫu hậu, ta nghĩ muốn một người.”

“Người nào?”

“Hỉ Khánh Ban Tiểu Tuyết.”

“Ồ.” Thanh âm lơ đãng phát ra từ Thái hậu, thế nhưng tâm ta lại âm thầm co rút, Thái hậu hướng sang ban chủ: “Hỉ lão bản, hần sẽ không thể bỏ được thứ mình yêu thích đâu nhỉ.”

“Tiểu nhân không dám.” Ban chủ sợ hãi cúi thấp đầu, “Nhưng mà, Tiểu Tuyết vốn là nam nhi...”

“Bổn vương muốn y làm người hầu, không được sao?”

“Tiểu nhân không dám, Vương gia thứ tội.”

“Bổn vương yêu cầu y, cũng sẽ không bạc đãi người. Một trăm hai hoàng kim, xem như tiền chuộc thân của y.”

Một trăm hai hoàng kim? Ta đi diễn buôn hát cả đời cũng không được nhiều như thế, ban chủ đã quyết định thế nào, không cần nói cũng biết.

Một thân hí phục*, ta theo sát Chu Thất về vương phủ của hần. Hần kị mã, ta ngồi kiệu.

*hí phục: trang phục đi diễn đó mờ

~Thanh bố tiểu kiệu* lắc lư, vẫn không thể làm tiêu bớt nghi hoặc của ta. Hần tại sao lại muốn ta? Muốn ta làm gì? Nếu là nhìn chúng dung mạo của ta, chẳng lẽ gương mặt đầy thuốc màu tô vẽ này thật sự có thể hấp dẫn người như vậy? Luận địa vị thân phận nhân phẩm tướng mạo của hần, mỹ nhân bên người hần là không ít. Bản thân có bao nhiêu cân lượng, chính ta rõ ràng hơn ai hết.

*kiệu nhỏ, dùng khăn bố màu xanh lá hoặc xanh dương che lại.

Quả nhiên đúng với suy đoán của ta, Trong vương phủ, thị hầu hần đều là mỹ nhân. Hơn nữa tổng quản của hần, có vẻ là một nam nhân thanh nhã tú lệ, là một nhân vật mà trừ mẫu thân đã mất sớm của ta thì là người xinh đẹp nhất mà đời này ta được thấy.

Chu Thất đem ta giao cho người đó, chỉ phân phó một câu duy nhất rồi mất dạng: “Quản Ngũ, dẫn hần đi kiền tịnh*.”

*kiền tịnh aka tắm

Vì vậy, ta bị đưa vào một gian phòng lớn, vút vào giữa một tảo trì khổng lồ.

Nước ao vốn có độ ẩm thích hợp, hun cho toàn thân ta huyết mạch thư sướng. Đã bao lâu ta không được tắm trong một nơi tốt như thế này rồi? Nước này, thật tốt.

Sau khi tẩy tịnh, Quân Ngũ mang đến cho ta y phục khô ráo sạch sẽ.

Vốn không lớn cho lắm, khi vừa cởi hí phục ra, dáng người thấp bé của ta liền lộ rõ không thể nghi ngờ, so với nam tử cùng tuổi, ta thấp hơn nửa cái đầu. Quân Ngũ nhìn ta, có chút kinh ngạc: “Tiểu Tuyết...Ách, người hình như gọi là Tiểu Tuyết phải không?” Nhìn thấy ta gật đầu, hắn mới tiếp tục hỏi, “Người năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười bốn, gần mười lăm rồi.”

“So với người khác đồng lứa, người có vẻ thấp hơn một chút.” Ánh mắt của hắn có chút thương hại, “Bất quá, đi cùng khuôn mặt người, vừa vặn thích hợp.”

“Mặt của ta?” Mặt ta làm sao ư? Bình phàm phổ thông, lúc diễn trên đài còn có vài phần tư sắc, chung qui cũng nhờ mới màu hóa trang giúp sức mà thôi.

“Rất đáng yêu a, thật lâu rồi ta chưa từng thấy được hài tử đáng yêu thế này.” Hắn mỉm cười nói, “Khó trách gia lại mang người về đây. Từ nay về sau, người hãy hảo hảo hầu hạ gia đi, gia sẽ không bạc đãi người.”

“Vâng.” Có bạc đãi hay không cũng không sao, một trăm hai hoàng kim kia đã chặn đứt đường sống duy nhất của ta, hắn muốn ta làm gì, hắn muốn đổi ta thế nào, cũng chỉ có thể theo hắn mà thôi. Từ nay về sau, chủ nhân của ta, chính là hắn.

“Tẩy sạch rồi? Vậy đi theo ta đi. Gia đang chờ người tại Thanh Phong Các.”

Quân Ngũ đi trước dẫn đường, ta theo ngay phía sau, Vương phủ này thật sự rất lớn, chỉ một con đường nhỏ đã đông re tây lượn quanh co khúc khuỷu đã khiến ta phân không rõ được nam bắc, đợi đến lúc đến được Thanh Phong Các mà Quân Ngũ đề cập thì ta đã hoàn toàn bị lạc phương hướng.

“Gia đang ở bên trong, vào đi thôi.”

Vươn tay, đẩy cửa, chứng kiến mộc môn sơn đỏ dưới chướng chậm rãi mở ra, phía sau cửa một ngọn đèn chiếu xuống, một đôi mắt lạnh giá đang dùng loại mục quang có thể dễ dàng khơi mào một thân dục hỏa của ta, chăm chú nhìn ta, đầu gối bỗng nhiên khụy xuống không chống đỡ được, sau đó, ngay trước khi ta ngã xuống đất, một đôi tay vững chắc đã ôm lấy thất lưng của ta...

CÂU HỎI:

(,) => Đây là ý gì a? Ta ko hiểu. Ai giúp ta với. T^T

(, .) => Còn đây nữa. Help me ~<>

Này xem như liều mạng phá hoại tác phẩm đi. Ta biết là mình sẽ chém gió không chữa chỗ nào hết, vậy mà vẫn đâm đầu vào làm. Ai thích thì đọc, ta không rủ rê hay cường thưởng dân nữ dân nam nha ~.

1 chương ngắn hơn Ách nô, nhưng phức tạp dữ ăa, thời gian edit lại lâu hơn nhiều. T^T

2. Chương 2

Nên dùng từ nào để hình dung đêm đầu tiên của ta?

Cơn ác mộng, hoặc là cực hình.

Đối với Chu Thắt mà nói, có lẽ là rất hưởng thụ, rốt cuộc hẳn đã muốn ta suốt đêm. Còn ta, lại phát sốt suốt bảy ngày sau đó.

Gần như là cảm giác tử vong, miệng không thể nói, mắt không thể mở, thân không thể động, chỉ có thể mặc cho hắc ám hoàn toàn bao phủ.

Đau đớn bỏng rát nặng nề lấp kín khuôn ngực, đến mức hô hấp đối với ta cũng như chịu hình.

Là một cảm giác quen thuộc đến khắc cốt ghi tâm.

Tựa như nổi thống khổ khi phát bệnh vào lúc bốn tuổi năm ấy.

Mẫu thân đã sớm nói cho ta biết, khi nàng hoài thai ta đã bị người hạ độc, là một loại độc mang tên “Bạch phát tam thiên trượng”, hoặc nhiều hoặc ít khi sinh ra thì ta cũng bị ảnh hưởng. Chỉ là không rõ nặng hay nhẹ. Khi đó bốn tuổi bị độc phát, cũng là lần duy nhất trong vòng mười bốn năm kể từ khi ta sinh ra đời.

Mà ta lần này, không thể phân rõ là vì độc phát hay là miệt mài quá độ.

Đã quên đi khi xưa làm thế nào sống qua lần phát tác đó, chỉ biết rằng lúc này đây ta cơ hồ chống giữ không được.

Song vô số dược thủy đổ vào miệng dù bị ta nôn ra nhưng vẫn tiếp tục đổ vào, đã cứu ta một mạng. Bảy ngày sau, ta một lần nữa mở mắt ra.

Bên giường, là Chu Thắt đang đứng.

Y nhiên một thân tuần dật đỉnh bạc, y nhiên* một đôi tròng mắt vô tình.

*y nhiên: vẫn như cũ, vẫn như trước.

“Tĩnh rồi sao? Không tồi, tiểu mệnh cú hãn*.” Hắn câu khởi phần tóc đang rối tán loạn trên gối của ta, thường thức chơi đùa, mạn bất kinh tâm* thuyết, “Trong cơ thể vốn đang tồn tại loại độc tố tên “Bạch phát tam thiên trượng”, vậy mà vẫn chưa chết, người cũng thật hiếm thấy. Hảo hảo ngủ đi, chờ sau khi thể lực tốt hơn, hãy nói rõ cho ta biết lai lịch của người như thế nào?” Nghe như thương lượng, thực chất là ra lệnh, ta nghe xong, đang muốn mở miệng đáp lại, thế nhưng phát hiện ra yết hầu không thể phát nổi thanh âm.

*tiểu mệnh cú hãn: mạng nhỏ đủ mạnh => sức sống kiên cường.

*mạn bất kinh tâm: thờ ơ, vô tâm

Chuyện gì vậy? Ta câm rồi sao?

Chu Thắt giống như nhìn ra nghi hoặc của ta, nói: “Người sốt cao liên tục bảy ngày, lại uống được tính mạnh mẽ, khó tránh khỏi tình trạng bị tắt tiếng, qua vài ngày là tốt rồi, đừng lo, người vẫn có thể xướng hí.”

Nga, được hay không cũng không sao, ta sớm đã tập thành thói quen trầm mặc, trừ khi ta diễn trên đài hay khi tập diễn, trong cuộc sống bình thường ta gần như không mở miệng trò chuyện, bây giờ bản thân đã bị bán cho hẳn rồi, có thể xướng hí hay không cũng không quan trọng nữa.

Chu Thắt xoay người, hướng phía cửa mà bước, vừa đi vừa căn dặn: “Hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta mua người về không phải chỉ cần người một đêm. Ta sẽ chờ người khỏe lại.”

Vâng, chủ nhân của ta. Nếu như một trăm hai hoàng kim giá trị vượt xa tiền chuộc thân kia đã chặt đứt đi tính mạng của ta, như vậy trước khi bị hẳn hoàn toàn chán ghét, ta sẽ ngoan ngoãn vâng lời mà làm việc.

Ta rất nhiệt tình sao? Ta rất dâm dăng phải không?

Sau khi thân thể khỏi hẳn, Chu Thắt quả nhiên hưởng dụng ta rất triệt để.

Trên đại sàng khoa trương của Thanh Phong Các, hẳn rốt cuộc cùng ta dây dưa bao lâu rồi?

Kỹ xảo của hẳn thật sự rất cao minh. Thân thể trúc trắc của ta sau khi bị hẳn điều giáo đã dần dần trở nên thuần thực, không chỉ là nhẫn nại thừa nhận hẳn, còn có thể học được nên như thế nào hưởng thụ khoái

cảm. Sau khi kích tình cao dương* qua đi, thanh âm cùng động tác của chính mình, tất cả sự phóng dăng khi hồi tưởng lại khiến cho ta cũng phải đỏ mặt. Mà mười ngón tay của ta thường sẽ ở trên tấm lưng rắn chắc của hắn lưu lại trảo ngân khắp nơi, khiến cho Chu Thất cười nói, ta là đấng phụ hảo hạng nhất mà hắn từng gặp.

*kích tình cao dương: climax =))) cực đỉnh khoái cảm đầy mờ.

Được đấy, nếu chủ nhân rất hài lòng về biểu hiện của ta, như vậy cuộc sống sau này có phải hay không sẽ tốt lắm?

Y thực vô khuyết*, thật sự là rất không tệ. Chỉ là dạ dày của ta từ trước đến nay vốn nhỏ, ăn thứ gì cũng không nhiều lắm, cho dù ăn rất ngon cũng chỉ có thể nuốt xuống một hai khẩu, nếu lại miêng cưỡng ăn tiếp thì chỉ có thể nhai nhai chứ không thể nuốt xuống. Ăn với ta mà nói ý nghĩa thật không lớn, trong một ngày đại đa số thời gian ta đều quang lõa thân thể, nằm trên đại sàng Thanh Phong Các nghỉ ngơi. Y phục chất liệu có xấu hay không, may như thế nào, hình thức ra sao, với ta gần như không quan hệ. Chỉ cần đói mà không chết, chỉ cần đông lạnh mà không xấu, là được rồi.

Ta đến vương phủ này đã được bao lâu?

Chắc đại khái đã được chừng nửa tháng. Từ đêm hôm đó bước chân vào Thanh Phong Các, ta đã không tái bước ra nửa bước. Hôm nay khí trời bên ngoài hình như rất không tệ, còn Chu Thất cũng bởi vì công sự bề bộn, không nán lại Thanh Phong Các. Đã vậy, nên ra ngoài đi dạo một chút, hóng mát một chút, phơi nắng hít thở không khí đi thôi.

Mặc xong quần áo, vẫn như cũ không vừa người cho lắm. Một hồi bệnh nặng đã khiến ta gầy đi rất nhiều. Nguyên bản quần áo Quần Ngũ may cho ta mặc vừa vặn, nay lại có vẻ rộng. Bất quá cũng không sao, có ăn có mặc là tốt rồi.

Kéo mở cánh cửa bước đi ra ngoài, ánh mặt trời chiếu rọi chói mắt. Trong không khí truyền đến mùi hoa, ta thật sâu hít vào một hơi.

Bên ngoài chính là hoa viên. Đang mùa hạ, bách hoa tranh diễm*, trong hoa viên phồn hoa tự cảm, lục điệp như vân, mỹ lệ động lòng người.

*trăm hoa đua nở, tựa như gấm thêu, lá xanh như mây.

Ta kinh ngạc đứng bên một bụi hoa mà nhìn một vườn mỹ cảnh, trong đầu nhưng lại hiện ra hình ảnh bộ tú mã tiên hoa y bào. Đó là một trong số ít những vật trân bảo của mẫu thân, trước khi mất vài tháng, nàng thường xuất ra kiện bào tử* nọ, nhìn ngắm, lại vuốt ve, trên mặt hiện ra nụ cười hồi tưởng, ta không rõ bào tử đối với nàng có gì đặc biệt, chỉ cần biết nếu nàng cao hứng, ta cũng sẽ cao hứng.

Ta cứ thế phát ngốc, mãi đến khi bị một tiếng cười khẽ thức tỉnh: “Tiểu đệ đệ, người là ai vậy?”

Một lam y thanh niên đứng trước mặt ta, y bào tuy đơn giản nhưng lại được chế tạo từ loại bố liêu* tốt nhất. Vẻ tươi cười trên mặt tuy rằng rất thân thiết, khí chất quanh thân lại rất cao quý – nguyên bản là một quý nhân a. Có điều ta chưa từng thấy qua người này, không biết đây là ai, cũng không rõ nên hành lễ như thế nào.

Ta cúi đầu mở miệng đáp: “Xin lỗi, ta không biết người.”

“Không biết ta? Đừng lo, đến đây đi, ta chưa từng tại Vương phủ của Thất lang gặp qua người, người là hài tử nhà ai vậy?” Người áo lam vẫn mỉm cười như cũ.

Thất lang? Là gọi Chu Thất sao? Cách gọi thật kì quái. “Ta là người hầu của gia.”

*Con sói số bảy? Là gọi anh bảy đồ thẩm sao? Gọi kiểu này ngộ nha.:> version của Hồng.

“Người hầu? Thất lang chưa bao giờ thiếu người hầu a? Chẳng lẽ hắn khi dễ tiểu hài tử? Đệ đệ, đừng sợ, nếu Thất lang hiệp đáp người, nói cho ca ca biết, ca ca giúp người hả giận.”

“Ách...” Người áo lam này quá thân thiết, khiến ta không nhịn được nhú mày. Chưa từng có ai đối xử với ta nhiệt tình như vậy, ta không biết nên như thế nào phản ứng. Huống hồ, thân phận ta thấp kém, chủ nhân

ngay cả muốn ta chết ta cũng không thể phản kháng, hà cớ gì lại đi nói cho một người lạ mặt từ khi sinh ra đến nay ta chưa bao giờ gặp qua như thế này?

“Đệ đệ, ta cảm thấy người rất quen mắt, có phải hay không ở nơi nào đó ta đã từng gặp qua người?”

Cũng có thể, nếu người từng xem ta diễn hí, có lẽ đã từng thấy ta.

“Bộ đáng đáng yêu như vậy, nếu như ta đã thấy qua, hẳn là sẽ không quên. Rốt cuộc là ở nơi nào đây?” Nghiêng đầu, người nọ ngưng thần tự hỏi.

Ta ngay lập tức thừa cơ hội này rời đi.

“Đừng đi.” Y thân thủ cầm lấy cổ tay ta.

“Thỉnh ngài buông tay.” Không muốn lớn tiếng nói chuyện, ta định ly khai khỏi sự trói buộc của y, không nghĩ đến y đã nắm rất chặt.

“Không buông. Trừ phi người nói cho ta biết người là ai?” Y cười, có chút vô lại.

“Trầm Phóng Tâm, người định đùa bốn người hầu của ta sao?”

Một thanh âm lười biếng ẩn chứa mĩa mai châm chọc truyền đến, thân ảnh cao lớn rắn rỏi xuất hiện trước mắt.

“Ai nha, đừng nói khó nghe vậy chứ. Ta đang cùng với vị đệ đệ đáng yêu này trò chuyện vài câu mà thôi. Người phóng đến chỗ nào mà tìm được hài tử khiến người ưa thích như vậy? Thật khiến người ta ghen không được muốn hảo hảo yêu thương y.”

“Y là người của ta. Người đừng đụng tay vào.”

“Này này này, ta cũng không phải người. Ta có vị hôn thê rồi.”

“Người cũng biết người có vị hôn thê rồi sao? Hôn lễ của người đã kéo dài đến mấy năm rồi? Hạ Lan đại tiểu thư nhà người ta sắp biến thành lão thái bà rồi...”

Ta chưa từng thấy qua giọng điệu Chu Thất trên đùa nhẹ nhàng như vậy. Tư thái tự tại của hắn lúc này hoàn toàn bất đồng với khi còn trong cung hay vẽ mặt trên giường kia, khuôn mặt vốn dĩ đã tuấn đạt phi phàm nay lại càng mê người. Kiểu mẫu của hắn bây giờ, đối với ta đã sinh ra rung động mạnh mẽ.

Trái tim, trong nháy mắt tựa hồ bị một thứ gì đó siết chặt, ta lắc đầu, loại bỏ đi thứ cảm giác quái dị đột nhiên nảy sinh, lặng lẽ xoay người hướng Thanh Phong Các mà đi. Từ bên cạnh vẫn truyền đến thanh âm của người tên gọi Trầm Phóng Tâm kia: “...Đệ đệ đáng yêu như vậy, giới thiệu cho ta biết thì có sao đâu?...”

Ta đã không biết, vận mệnh tương lai của mình cùng Trầm Phóng Tâm lại có mối liên hệ rất lớn.

3. Chương 3

Một phen mây mưa qua đi, ta dựa vào lòng Chu Thất, thở hào hển chờ đợi thể lực khôi phục.

Bàn tay của Chu Thất di chuyển trên tấm lưng trơn bóng của ta, không hàm chứa tình dục, chỉ có sự thân mật, nhưng vẫn câu dẫn tiểu ý của ta.

Ta cúi đầu mà cười, ghé vào bên tai hắn nói: “Gia, chỗ sờ nữa, hảo ngứa.”

Chu Thất mở to đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn ta: “Tiểu Tuyết, người vẫn còn nợ ta một lời giải thích.”

“Cái gì?”

“Độc trên người người.”

Nga, là chuyện này sao, ta cũng quên mất. Dù sao cũng không quan hệ, ta không định để chuyện này trong lòng. Không nghĩ đến Chu Thất vẫn còn nhớ rõ.

“Gia, người bị hạ độc là nương của ta, lúc ấy nàng hoài thai ta, cho nên ta bẩm sinh đã hàm độc.”

“Theo ta được biết, “Bạch phát tam thiên tượng” vốn là một trong thập đại kì độc, nương của ngươi là ai? Nói cho ta biết lai lịch của nàng.”

“Gia, ta không biết.” Thu hồi tầm mắt, không nói thêm nữa. Hành tẩu lâu trong giang hồ, cũng càng ngày càng rõ ràng cái tên vẫn luôn vương vấn bên môi mẩu thân năm đó thật sự đại diện cho một nhân vật thể nào cũng như sở hữu một thể lực ra sao. Khó tránh khỏi việc suy đoán mẩu thân cùng người nọ lúc xưa đã từng phát sinh chuyện gì. Nhưng những lời mẩu thân đã nói trước khi lâm chung, ta đều nhớ rất rõ ràng. Cho nên mặc dù rất muốn, ta cũng không giữ ý định tra xét đến cùng. Hôm nay mang thân phận luyện đồng, lại càng không cần nói cho người ngoài biết tất cả về mình. Chu Thất đối với ta mà nói, chung quy cũng chỉ là một người chủ nhân mà thôi.

“Ngươi không biết?” Bên môi Chu Thất nổi lên ý cười, “Tiểu Tuyết, đó là nương của ngươi.”

“Khi nương ta mất, ta chỉ mới năm tuổi thôi.” Lý do này, hẳn là đủ để che lấp hết thảy, “Hơn nữa nương cũng không nói.”

“Ngươi muốn biết không?” Nhìn ta, mỉm cười, “Ta có dự cảm, đây sẽ là một câu chuyện thú vị.”

“Không nghĩ đến, cũng không có hứng thú.” Hiện tại cuộc sống không tồi, không cần phải trở mình quay về túp lều cũ. Quên đi tất cả cũng là một lý do khiến mình có thể sống yên ổn.

“Nga, Tiểu Tuyết ngươi thật sự rất lãnh mạc*. Bất quá ta thích.”

*lãnh mạc: lãnh đạm lạnh lùng

Ngắc đầu, đáp lại lời hắn, “Gia, lúc ban đầu tại sao ngài muốn ta?” Đây là vấn đề lâu dài, ta đã tự hỏi chính mình rất nhiều lần, thế nhưng vẫn thủy chung không tìm được đáp án.

“Bởi vì ngươi rất đáng yêu.” Tựa hồ như câu trả lời này là đương nhiên, khiến cho ta phải nhú mày. Lại là “đáng yêu”, kiểu người như ta thích hợp với từ đó sao? “Từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, đã cảm thấy được ngươi đáng yêu vô cùng, lúc đó đã muốn ngươi rồi.”

“Một trăm hai hoàng kim rất quý đó. Nhiều nhất thì chỉ cần mười hai hoàng kim là đủ để mua đứt phận con hát như ta rồi.”

“Ta cao hứng thì ta ra giá này, không được sao?”

Được, đương nhiên là được. Không chỉ thỏa mãn được thú vui đi săn của ngươi, cũng thỏa mãn được tâm hư vinh của ta. Tiền là của ngươi cơ mà, thích sử dụng thể nào mà không được?

Cũng như lúc này đây, thị hầu cuộc sống của hắn, ta có thể làm trong bao lâu? Một năm? Hai năm? Ba năm?

Vóc người dần dần nổi lên biến hóa, thân thể tứ chi trở nên thon dài, khuôn mặt tròn trĩnh cũng dần hiện ra đường nét, mi, mắt, mũi, môi đều thể hiện rõ sự thay đổi. Nhìn vào trong tấm gương đồng, có thể thấy ta ngày càng giống mẩu thân trong trí nhớ khi xưa.

Đây đối với ta hoàn toàn không phải hảo hiện tượng. Tuổi mười sáu mười bảy chính là thời điểm phong hoa hưng thịnh, thanh xuân phi dương, vậy mà ta đã sở hữu trong mình một tâm hồn già cỗi. Sự đầy đủ sung túc không thể tách biệt ta khỏi cuộc sống, cũng không thể che kín đôi mắt ta. Trầm Phóng Tâm mỗi lần đến chơi sẽ cho ta biết thêm về thế giới bên ngoài. Mà bên trong Vương phủ luôn diễn ra những trận chiến tranh sủng đoạt ái, ta càng thấy được chất độc ngấm sâu trong lòng người.

Vây quanh Chu Thất luôn có không ít mỹ nhân. Hẳn đối với cảm giác mới mẻ dành cho ta cũng chỉ có thể duy trì được ba tháng. Sau đó, lại lục tục đi ra ngoài mua về không ít mỹ nhân xinh đẹp trong thiên hạ. Vì vậy ta từ Thanh Phong Các dọn ra ngoài, trụ ở một viện lạc xa xôi.

Kỳ thật Thanh Phong Các vốn là tấm điện của Chu Thất, bình thường là nơi công tác và nghỉ ngơi của hắn. Có thể được tiến vào đó đối với người hầu của cửa hắn mà nói chính là một loại dấu hiệu được sủng ái.

Ta không sao cả, chỉ là tiện thể làm một tấm gương cho những người mới đến mà thôi – thấy được không, kẻ bị thất sủng chính là sẽ có kết quả như thế này. Kết cục của ta và người hầu bị thất sủng trước đó, khiến cho người đến sau không chỉ phải đề cao cảnh giác, còn phải tìm hết mọi phương pháp để duy trì sự sủng ái của Chu Thất cho nguyên vẹn.

Nhưng mà, liệu có thể sao?

Ai mà không nói, Chu Thất vốn không thể nắm giữ? Hắn là chủ nhân của ta, giá trị tồn tại của ta là để làm hài lòng hắn, sau khi đã bị chán ghét thì tiếp theo chính là bị vứt bỏ. Cho nên đối với kết cục hiện nay, ta vốn đã có chuẩn bị tâm lý. Tranh sủng à? Loại chuyện này nên dành cho đám thê thiếp “đảm trách” đi. Còn ta, chỉ cần làm cho tốt bổn phận của mình là được.

Mấy ngày này ta cũng không có việc gì để làm. Ta đi theo Quân Ngũ học tập được rất nhiều, tỷ như đọc sách viết chữ. Quân Ngũ vẫn luôn như vậy, xinh đẹp lại tú nhả. Hắn nói đây là do thời niên thiếu được người ta cho ăn Trú Nhan thảo, cho nên từ đó về sau thanh xuân dung mạo không hề suy lão, nhưng thân thể cũng không cách nào lấy vợ sinh con được nữa. Lời nói vốn lãnh đạm nhẹ nhàng, ta lại nghe ra cừu hận thấu xương. Quân Ngũ nói khi đó hắn chỉ là một văn nhược thư sinh, vô lực tự tay đâm kẻ thù, mà mà có vị thiếu niên Chu Thất ra tay, thay hắn báo đại thù, sau đó mang hắn về Vương phủ phong làm tổng quản.

Quân Ngũ và ta hợp ý không ngờ. Thế là sau khi đọc đủ thi thư, hắn lại trở thành tiên sinh dạy học cho ta. Trước kia khi còn là diễn viên trong ban hí kịch, ta vốn không có thời gian học chữ. Nhưng ta rất thích hình ảnh giấy trắng chữ đen, vì vậy ta trở thành một đệ tử rất chăm chỉ.

Ta đã nghĩ cuộc sống sẽ cứ như vậy mà trôi qua. Nếu như không có một đêm dạ yến kia, nếu không xuất hiện nữ hài tử hồ toàn vũ khiêu* độc nhất vô nhị trên thế gian kia, cả đời này của ta, sẽ trôi qua yên lặng như thế.

*hồ toàn vũ khiêu: đại ý là nhảy múa rất đẹp, khiến người say mê

Cái gì là động tâm? Chính là khi ánh mắt vừa chạm nhau liền sinh ra mê muội sao?

Cái gì là sinh lòng ái mộ? Là khi chứng kiến nàng tiểu nhan như hoa thì trong lòng sẽ mừng rỡ như điên sao?

Tâm tình hồi lâu đã đóng băng hồi lâu đã bình thản ngủ yên, bỗng chốc cuộn cuộn nổi lên sóng lớn không cùng. Ta tìm lòng không được tiếp cận nàng, chân tay luống cuống đối diện với nàng, vắt hết óc tìm kiếm đề tài để trêu đùa bắt nàng mở miệng, sau đó trầm mê trong túy nhan ửng đỏ say lòng người của nàng, mãi đến khi có thể cảm nhận được đôi môi mềm mại kia, còn trong ngực, là thân thể ấm áp nhu thuận của nàng...

Từ trên thân thể nàng ta lần đầu tiên cảm nhận được thân thể mềm mại dịu dàng của người nữ nhân. Loại cảm giác chìm say cả thể xác và tinh thần này, khiến cho ta khát vọng có thể tiếp tục duy trì đến cùng trời cuối đất. Nhưng mà, tất cả chỉ vốn vẹn duy trì trong ba ngày.

Đêm hôm đó, ta bị triệu vào Thanh Phong Các.

Khi đó Chu Thất ở đâu. Trên đại sàng, y phục xốc xếch. Bên người của hắn, một khối thân thể nhu thuận trong suốt nằm nghiêng, cúi thấp đầu mà khóc, là thanh âm mà ta quen thuộc.

“Ầm” một tiếng, hai mắt xây xẩm, ta đã biết chuyện gì xảy ra. Cơ thể của ta run lẩy bẩy, ngay cả thanh âm cũng đứt quãng không tròn câu được: “Gia, ngài...tìm ta...có việc sao?”

Chu Thất không trả lời, chỉ xoay thân thể của nàng qua, khiến cho khuôn mặt đã khóc đến đỏ bừng của nàng đối diện với ta, tà tà cười nói: “Có phải hay không chính hắn đã phá hủy sự trong sạch của ngươi?”

Nàng cô đơn khóc nức nở, vậy mà đôi mắt sưng đỏ kia khi nhìn về phía ta lại mang theo oán hận, là ta nhìn lầm hay sao?

“Thật đáng tiếc, trong tất cả vũ cơ người là xinh đẹp nhất, nhảy múa cũng tuyệt vời nhất. Ta nguyên bản định lựa lúc thích hợp nhất để nạp người làm thiếp, bây giờ...người bảo nên làm sao, ta không muốn phá hài*.” Thanh âm thanh nhiên tựa hồ vạch ra tất cả tâm tình của nàng, nàng hồn nhiên “Oa” một tiếng khóc lớn hơn, một mặt khóc, một mặt hướng về phía ta trực tiếp trách mắng: “Đều là người, tại người hại ta. Người bồi...bồi thường vinh hoa phú quý cho ta...Ồ...”

Ta biết. Ta đã biết. Nguyên lai tất cả cũng chỉ là bản thân tự mình đa tình, nguyên lai ta vẫn còn ngây thơ đến mức này. Tất cả cũng chỉ là do nàng không tìm được lòng muốn tham gia một trò chơi tình ái mà thôi, vậy mà ta lại thật sự đặt lòng tin của mình vào.

Tâm, đau quá. Không biết tại sao. Liều mạng che giấu làn hơi nước dâng lên trong mắt, cố gắng nhìn cho rõ nữ nhân trước mặt, thanh âm lại trở nên bình tĩnh ngoài ý muốn: “Người muốn ta bồi thường như thế nào?”

“Để mạng lại bồi thường.” Bên môi nàng ta hiện ra một nụ cười điên cuồng táng tận lương tâm. Nữ nhân khi trở nên cuồng loạn, chính là thế này sao?

“Hảo, mạng này cho người.” Đây chính là thanh âm của ta sao? Luôn luôn cho chính mình những gì tốt nhất, từ khi nào ta lại nguyện đem mạng mình vứt đi như vậy?

“Mạng của người cũng không hoàn toàn thuộc về người đâu.” Một câu nói nhẹ nhàng, vậy mà lại kéo ý thức sinh tồn quay về thần trí sắp tan rã của ta. Chủ nhân của ta đang díp lại cặp mắt vô tình kia, nhìn vào ta: “Hành động chỉ vì một nữ nhân mà chết, đây vốn không phải tính cách của người.” Hắn vỗ vỗ bả vai của nàng, nói: “Xuống đi, đêm nay không cần người thị hầu.”

“Gia...” Nàng ngẩng đầu, kinh hãi.

“Xuống!” Trầm giọng, mang theo sự tôn nghiêm nói trong nên lời, khiến cho nàng sợ hãi đến mức vội vàng vàng lặn lết xuống giường, vợ loạn y phục, sau đó nhanh chóng lao qua người ta, biến mất ở ngoài cửa.

Trong Thanh Phong Các, chỉ còn lại ta cùng Chu Thất.

4. Chương 4

Chu Thất nhìn ta, trong đôi mắt sáng rõ ràng ẩn hàm một tia tức giận. Thật sự kì quái, tại sao ta lại có thể từ trong đôi mắt vô tình của hắn đọc ra được một thứ tâm tình khác lạ? Là ta quá đa tâm sao.

“Tiểu Tuyết, người đã không vào Thanh Phong Các này bao lâu rồi?”

“Thưa gia, ta không nhớ rõ nữa.” Vốn là không nhớ rõ, cũng không cần nhớ.

“Khi ta không có mặt, cuộc sống của người rất tốt đấy chứ.” Chu Thất rời giường, đến gần nắm lấy cằm của ta, khiến cho ta vốn đang cúi thấp đầu phải ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt của hắn: “Nói cho ta biết, những ca kỹ vũ cơ cùng nha hoàn trong phủ, người đã đụng vào mấy người?”

“Tiểu Tuyết biết tội, thỉnh gia xử phạt.” Nguyên lai là như vậy, thì ra là sợ ta phá hư trong sạch người của hắn sao.

“Thân thể vốn ở dưới thân ta vận vẹo khiêu được, như thế nào ôm nữ nhân khác? Thật sự khiến ta tò mò.” Bàn tay hắn siết chặt, sức mạnh rất lớn gần như muốn đem đầu khớp xương của ta bóp nát: “Bất quá khi sống ở đây, ta muốn người hảo hảo nhớ cho kỹ.”

Chịu đựng đau đớn, ta gian nan mở miệng: “Việc gì?”

“Người là của ta, không được sự cho phép của ta, bất kể là ai người cũng không được tiếp xúc.” Lời nói vừa dứt, miệng của hắn đã lấp kín đôi môi của ta, đôi đại thủ hữu lực kia cũng bắt đầu di chuyển trên người ta, đốt lên thứ dục vọng vốn đã yên lặng từ lâu...

Đúng vậy, ta là của người, người là chủ nhân của ta. Nếu không có sự cho phép của người, ta sẽ không bao giờ đụng chạm vào bất kì ai nữa. Chạm một lần, thương tổn thật sâu. Trách không được mẩu thân lại nói, mặc động tâm. Bởi vì một lần động tâm, đau quá!

Lúc hừng đông, ta tỉnh dậy.

Chu Thất ngủ bên cạnh, hô hấp trường miên biểu thị hắn đang ngủ rất say.

Hắn đã mệt mỏi rồi. Ngày hôm qua cùng nữ nhân chơi đùa, lại suốt đêm muốn ta không ngừng. Cường thịnh thể lực cũng đã không chịu được nữa.

Cơ thể của ta rất đau. Hắn vốn mang theo sự tức giận mà ôm ta, xuống tay không chút nương tình. Cảm giác phảng phất như bị xé rách luôn luôn thường trực, ta đã phải cắn chặt răng mới có thể nhẫn nại chịu đựng trận đau nhức này.

Nhẹ nhàng bước xuống giường, mặc lại y phục, mở cửa bước ra ngoài, thay Chu Thất chuẩn bị nước rửa mặt và tảo thiện. Đây là công việc duy nhất mà Quân Ngũ phân phó ta phụ trách trên danh nghĩa người hầu, ta không muốn thất trách.

Khi ta bừng thức ăn đến thì Chu Thất cũng đã thức dậy.

Sau khi hầu hạ hắn tắm rửa thay y phục, hắn nói với ta, từ nay trở đi, hắn muốn ta dọn đến Thanh Phong Các.

Việc ta trở lại Thanh Phong Các, chẳng bao lâu sau đã truyền vào tai mọi người. Rất nhiều người kinh ngạc, ngay cả ta cũng không rõ ràng đến tột cùng là vì cái gì. Nhưng mà chủ nhân đã ra lệnh thì không thể không tuân theo, đây vốn là bổn phận của hạ nhân.

Công việc của ta cũng đã nhiều hơn, trừ bỏ buổi sáng hầu hạ Chu Thất tắm rửa thay y phục rồi ăn sáng, ta còn phải túc trực bên cạnh chờ hắn sai bảo. Từ khía cạnh này mà nói, ta gần như trở thành người hầu thật sự của hắn.

Gần như mà thôi. Thân phận thật mà ta thuộc về vẫn chỉ là một luyện đồng. Nhiệm vụ căn bản nhất vẫn là ở trên giường ra sức lấy lòng hắn. Giá trị tồn tại của bản thân vốn chỉ có như thế mà thôi.

Hai năm trôi qua, ngoài Quân Ngũ, người mà ta tiếp xúc nhiều nhất cũng chỉ có Trầm Phóng Tâm.

Y là một người thú vị. Nghe nói y vốn là đại thiếu gia Mỗ gia đại danh鼎鼎鼎鼎鼎鼎 lẫy chốn giang hồ, đồng thời trên người cũng mang huyết thống hoàng gia. Trên giang hồ vốn là nhân vật khốc lệ* người gặp người kinh. Thế nhưng ở trước mặt ta, y chỉ là một bằng hữu thích trêu đùa của Chu Thất mà thôi.

*khốc lệ: nghiêm khắc, lãnh khốc.

Kể từ lần đầu tiên gặp mặt ở hao viên năm đó, y liền quần lấy ta. Y nói chưa từng thấy ai đáng yêu như ta, cho nên nhất định phải hảo hảo tán chuyện ngắm nhìn.

Công phu quần người của y rất cao, ta tránh không thoát. Vì vậy trong hai năm, y thường lui đến Vương phủ, thừa dịp Chu Thất không có mặt, lôi kéo ta và Quân Ngũ cùng uống trà nói chuyện phiếm.

Y kể rất nhiều chuyện giang hồ cho ta nghe. Thế giới nơi thường xảy ra những chuyện tới lui phi thiên độn địa, phi hoa trích diệp vô tung vô ảnh đã thương người, ta chưa từng trải qua cũng không dám tưởng tượng. Những câu chuyện của y luôn rất hấp dẫn, ta nghe đến say mê, nhưng không nghĩ thử một lần.

Y nhìn ta dần dần lớn lên. Sau đó, có một ngày, y hỏi ta: “Tiểu Tuyết vốn là tên của người sao?”

Ta nhìn y, khó hiểu.

“Tiểu Tuyết, người có biết hay không người rất giống một người.”

Người nào? Ta giống ai? Ta hơi nghiêng đầu nhìn về phía y.

“Phải rồi, ở góc độ này nhìn còn giống hơn nữa.” Trong ánh mắt y có một tia kích động. “Lúc trước lần đầu tiên thấy người ta đã cảm giác được kì quái, bây giờ thì gần như chắc chắn rồi. Tiểu Tuyết, nói cho ta biết người thật ra tên là gì.”

Tên thật ư? Cái tên vô dụng hơn mười năm qua trừ ta cùng mẫu thân thì không còn ai biết ư? Nói thì có ích lợi gì? Không nói thì như thế nào? Ta lắc đầu, cự tuyệt đề nghị của y.

“Vậy thì, nói cho ta biết tên của mẫu thân ngươi đi.”

Vẫn là lắc đầu. Không phải ta không biết, mà là không muốn nói.

Trầm Phóng Tâm hình như nghĩ rằng ta không biết. Y nói: “Có phải hay không ngươi không nhớ rõ? Như vậy được rồi, ta nói ra mấy cái tên, nếu ngươi hơi có ấn tượng thì cứ gật đầu ra hiệu đi.” Vì vậy, y đọc ra một chuỗi dài danh tự.

Tuyết Thiên Tầm, Tuyết Cửu Âm, Tuyết Lưu Thường, Tuyết Khúc Linh, cùng với Tuyết U Minh.

Khi nghe được tên của người cuối cùng, ta không cách nào kiềm chế sự chấn động. Đã bao nhiêu năm chưa từng nghe lại danh tự quen thuộc này. Trước mắt, hiện lên khuôn mặt nữ tử quang khiết mỹ lệ như tuyết.

Mẫu thân. Mẫu thân. Đã bao lâu rồi ngài không còn xuất hiện trong giấc mộng của con?

“Thật sự? Là Tuyết U Minh thật sao?” Trầm Phóng Tâm vẫn một mực chú ý nét mặt của ta. Sau đó y thở phào nhẹ nhõm, miễn cưỡng cười rộ lên: “Thật sự là một hài tử phiên toái ngoài mong đợi.”

“Ách...” Vậy là ý gì? Ta không hiểu.

“Ta nghĩ ngươi đã làm đúng. Không đem tên của nàng để lộ ra ngoài là một hành động sáng suốt. Tiểu Tuyết, nếu đây là người cố ý, như vậy ta chỉ có thể nói, ngươi so với ta nghĩ còn thông minh hơn.” Y vỗ vỗ đầu ta, nói tiếp: “Trong giang hồ ai mà ngờ được con trai độc nhất của đại danh đỉnh đỉnh “La Sát công chúa” Tuyết U Minh cư nhiên lại là người hầu trong phủ của Chu Thất Vương gia đây?”

Vào bữa tối, Chu Thất bắt ngờ lưu lại Thanh Phong Các.

Gần đây hần luôn bề bộn công việc. Đại khái là có việc gì đó xảy ra, hần phải thường xuyên hối hả chạy ngược chạy xuôi. Bái phỏng, tiếp đãi, phái khiển, mệnh lệnh, bận bịu đến nỗi hần ngay cả thời gian để ăn ngủ cũng không có.

Hần cũng không phải một vị Vương gia ăn không ngồi rồi. Tứ trảo kim long bào tử không phải tùy tiện tiện là có thể khoác lên người. Hần đích thực cùng xã tắc có liên quan mật thiết, thiên tử đối với hần có bao nhiêu phần nể trọng là điều mà người khác có thể so bì sở hữu.

Bởi vì quá bận rộn, mấy ngày nay hần cũng ít lưu lại phủ dùng bữa, hiếm thấy hôm nay lại khác, khiến cho người không chuẩn bị tư tưởng như ta đây ứng phó không kịp. May mà Quản Ngũ có kinh nghiệm, rất nhanh đã đem thức ăn đến Thanh Phong Các, nhờ vậy mới có cảnh ta xới cơm cho Chu Thất dùng.

“Hôm nay, Trầm Phóng Tâm nói cho ta biết một việc.” Dùng xong bữa, hần uống một ngụm trà thơm mát, thần nhiên nói.

Ta ngẩng đầu nhìn về phía hần. Gần đây thời gian ta trầm mặc càng lúc càng nhiều, trừ khi cần thiết, nếu không ta sẽ không mở miệng. Có lẽ bởi vì bên ngoài đối với chuyện ta dọn vào Thanh Phong Các đã đàm tiếu đồn thổi rất nhiều, cho nên ta lại càng không muốn nói chuyện. Ta như thế này, lúc bình thường so với một tên ách ba cũng không có gì khác biệt.

“Ngươi vào phủ cũng được hai năm rồi. Năm xưa là một con búp bê vừa gầy vừa nhỏ, đến nay hình tượng cũng đã thay đổi ít nhiều rồi. Bộ dáng tuấn tú như thế này nếu đi trên đường không biết sẽ khiến cho bao nhiêu người chú mục đây. Cho nên Trầm Phóng Tâm nói cho ta biết, tốt nhất là đem người hảo hảo mà khóa lại trong Vương phủ đừng cho xuất môn. Tiểu Tuyết, ngươi cảm thấy điều này cần thiết không?”

“Gia, Tiểu Tuyết không biết.” So với cuộc sống đầy đủ nhưng không bao giờ bước chân khỏi cửa như hiện nay thì có gì khác biệt? Ta vốn chỉ là một người hầu nhỏ trong Vương phủ, ai có thể lại chú ý đến ta chứ? Cho dù ta có là nhu tử của Tuyết U Minh thì đã sao?

“Trầm Phóng Tâm không phải là loại người nhàn rỗi không có việc làm lại đi nói lung tung, nếu y đã nói vậy thì tám phần là đã từ người phát hiện ra chuyện gì rất thú vị. Đáng tiếc ta bây giờ rất bận, không có thời gian lẫn lộn công tư. Như vậy đi, Tiểu Tuyết, trong vòng nửa tháng này ngươi cứ im lặng mà ở trong

phủ của ta, nơi nào cũng dừng đi. Chờ sau khi ta hoàn thành tất cả những việc cần làm, sẽ tự mình tra xét xem có cái gì hảo ngoạn như vậy.”

“Vâng, gia.” Về mặt của Chu Thất tựa như một hài tử tìm được món đồ chơi thú vị, kiểu cười mỉm mang theo một chút giảo hoạt một chút kì vọng cùng một chút ngây thơ, tuần lãng đến mức khiến cho ta không dám nhìn thẳng. Trái tim thành thịch mà nhảy loạn hai cái. Trong nhất thời, cảm giác không thoải mái khiến cho ta phải nhú mày.

5. Chương 5

Ngàn tính vạn tính, để bắt quá thiên tính (chống không được trời tính)

Cuối cùng ta vẫn ra khỏi Vương phủ.

Ngày đó Chu Thất muốn cùng một nhân vật trọng yếu nào đó ước đàm, giờ đã đến, người cũng đã tới, vậy mà hắn lại để quên một món đồ rất quan trọng trong phủ.(lý do gà nhất mệnh từng biết) Quân Ngũ vì quá bận bịu đến không thoát thân được, trí nhớ cùng cảnh giác cũng vì vậy mà giảm đi, đưa vật đó cho ta, bảo ta mang nó đến Vạn Hoa Lâu. Hắn nói vì ta vốn kín miệng, sẽ không tùy tiện đem chuyện này nói cho người khác biết.

Xem ra đây là một bí mật a. Vật trong lòng được bọc tầng tầng lớp lớp giấy dầu vải bố, có vẻ vô cùng cẩn trọng, sợ là rất trọng yếu. Trước khi xuất môn Quân Ngũ dặn dò ta, muốn ta phải tự tay đưa món đồ này cho Chu Thất. Sau khi kín đáo đưa cho ta sao mào* thì vội hối thúc ta đi theo gã sai vặt báo tin ra cửa.

*sa mào = mũ có khăn mỏng che mặt

Nói thật ra, ta đối với kinh thành hoàn toàn không biết gì. Năm đó nhập cung hiển nghệ, lộ trình vốn đã mơ hồ không nhớ rõ, mà suốt hai năm nay sống cuộc sống sung túc không hề bước chân ra khỏi Vương phủ nửa bước càng khiến cho ta đối với nơi này cảm thấy vô cùng xa lạ. Nếu không phải có gã sai vặt dẫn đường, ta sợ rằng vĩnh viễn cũng không tìm được đường đến Vạn Hoa Lâu.

Trên đầu đội sa mào, ta an tĩnh theo sát gã sai vặt. Một bên bước đi, một bên tò mò đánh giá cảnh sắc xung quanh. Mặc dù xuyên qua sa khăn sẽ không thể thấy rõ mọi thứ, thế nhưng ta vẫn nhớ kĩ lời dặn của Quân Ngũ “Không thể gỡ sa mào xuống”. Cho đến một lúc, thân thể ta đột ngột đụng trúng một người, sa mào cũng lập tức rơi trên đất.

Một tiếng thấp hô vang lên, nam nhân kia bắt lấy cánh tay đang muốn vươn ra nhặt sa mào của ta, dùng giọng điệu đầy dâm ô nói: “Thật là một cô nương xinh đẹp, để gia hảo hảo nhìn một cái xem nào.” Sau đó dí sát khuôn mặt chuột của mình vào để nó phóng đại trong tầm mắt của ta.

Lão thiên a, trông như thế này mà cũng dám ra đường gặp người sao? Mỏ nhọn má khỉ rằng vàng râu chuột còn chưa tính, trên cái mũi to như củ tỏi còn có một cái bướu thịt màu tím đỏ rất lớn. Suốt hai năm nay trong Vương phủ ta đã quen nhìn toàn những người xinh đẹp đoan chính, trong nhất thời đương nhiên không thể tiếp nhận được loại dung mạo ác tâm như thế này. Vì vậy ta hướng tầm mắt sang một bên, nhìn bàn tay bị túm lấy mà nói: “Thỉnh buông tay ta ra.”

“Yêu ~, thanh âm cũng rất êm tai nha. Nếu là đi xuống hí, rất có khả năng làm đại hồng đại tử. Đến đây, tiểu cô nương, để ta dạy cho ngươi vài chiêu.”

Xướng hí mà còn cần đến người chỉ giáo sao? Với dung mạo của người này làm sao có hí ban nào dám thu lưu chứ. Ta vẫn chăm chăm nhìn tay mình, nói: “Thỉnh buông tay ra.”

“Người tiểu cô nương này thật không biết tốt xấu a.” Gã mặt chuột chẳng những không buông tay, ngược lại càng siết càng chặt. Với khí lực của ta, vô luận cố gắng thế nào cũng tránh không thoát. “Lão tử ta đây là em vợ của Cổ Đại Hộ giàu nứt ở thành đông, nhìn trúng ngươi tức là coi trọng ngươi, còn không chịu đi theo ta?”

Đương nhai thưởng nhân*? Còn có hay không vương pháp chứ? Cổ Đại Hộ là ai ta không biết, nhưng ta biết nếu mình vẫn tiếp tục trì hoãn ở nơi này, Chu Thất nhất định sẽ vô cùng tức giận. Vì vậy ta càng dùng sức mà giãy dụa, đoạn nói: “Buông ta ra, ta không phải nữ nhân, người dựa vào cái gì muốn ta theo người?”

*Đương nhai thưởng nhân = giữa đường cướp người.

“Không phải nữ nhân?” Gã mặt chuột đánh giá ta, lại cười khoe chiếc răng vàng ra. “Không phải nữ nhân càng tốt, chơi đùa nam nhân càng thống khoái. Gia yêu nhất mỹ nhân người rồi đây.” Vừa nói gã vừa túm lấy ta lôi mạnh ra ngoài.

“Buông ra!” Tránh không thoát, ta chỉ có thể nghĩ biện pháp khác. Miệng hé ra, ta nhắm tay của gã mặt chuột mà cắn. Tiếp đó cùng với một tiếng hét thảm, mặt của ta đã trúng một cái tát nặng nề, khiến ta “Ầm” một tiếng văng thẳng vào một quầy bán trái cây ở bên đường. “Tiện nhân, dám cắn ta!”

Ta bị đánh đến váng đầu, mất cả phương hướng, nguyên lai cứ nghĩ rằng bản thân sẽ té nhào trên mặt đất, không nghĩ đến lại ngã vào lòng ngực ấm áp mà cứng rắn của một người.

Thì ra là một nam nhân, vóc dáng rất cao, sở hữu đôi song chưởng rắn chắc cùng thanh âm ôn nhu. Hắn đỡ lấy ta, hỏi thăm: “Người không sao chứ?”

Ta lắc lắc đầu, xua đi cơn choáng. Hơn nửa ngày sau mới có thể trả lời: “Không sao. Đa tạ người.” Trong lúc lên tiếng, miệng đã đầy mùi máu tươi nồng đậm.

“Tốt lắm.” Hắn dìu ta, chuyển hướng sang nhìn gã mặt chuột vẻ mặt dữ tợn. “Các hạ vì sao giữa phố đánh người?”

“Ta giáo huấn luyện đồng của ta, liên quan gì đến người?” Gã bày ra biểu tình hung ác ngang ngược, hung hăng nói: “Tiểu tử thôi, dám nhúng tay vào chuyện của bốn đại gia, chán sống rồi hả?”

Nam nhân chuyển ánh mắt sang nhìn ta, có chút do dự: “Người là luyện đồng của hắn?”

“Không phải!” Vội vàng phủ nhận. Lão thiên, ta mặc dù có thể tiếp nhận nam nhân, thế nhưng nếu chủ nhân của ta là dạng sở hữu dung mạo cùng đức hạnh thế này, ta tình nguyện đi tìm chết.

“Hắn nói không phải, mà ta tin tưởng hắn. Cho nên mặc kệ người là ai, chuyện này ta nhất định nhúng tay vào. Bây giờ người có hai lựa chọn, một là quay đầu biến đi, hai là đợi bị biến thành cái đầu heo. Người chọn cái nào?”

“Bốn đại gia phải hào hào giáo huấn người!” Giữa tiếng hét điên cuồng, gã mặt chuột huy hai nắm đấm đánh về phía người nam nhân nọ. Người nọ ngược lại tư thái rất đáng trông đợi. Đáng tiếc đau đớn trong miệng khiến ta phân tâm, không kịp nhìn đòn đáp trả của nam nhân.

Chỉ trong nháy mắt, gã mặt chuột đã té trên mặt đất, thật sự biến thành cái đầu heo, tư thế té trên đất lại càng vụng về đến quái dị, nhưng từ góc độ của người đến xem thì lại rất có cảm giác nghệ thuật. (Ta đang edit truyện hài à? -____-!!)

Nam nhân tựa hồ cũng rất hài lòng với tác phẩm tạo hình của mình. Hắn mỉm cười thay ta nhặt lên sa mạc rồi nói với ta: “Ta đã chặt đứt tất cả đầu khớp xương của hắn, hắn sẽ không thể tái quán lấy người nữa. Người muốn đi đâu? Ta đưa người đi.”

Bản thân ta hít vào một ngụm lạnh khí, nhin không được nói: “Hảo tàn nhẫn.”

“Thật sự? Ta không thấy vậy.” Hắn cười, vẻ mặt rạng rỡ sáng lạn. “Đối phó với hạng người như thế chỉ có thể dùng loại thủ đoạn này. Ta xem không vừa mắt nhất chính là mỹ nhân bị khinh giáo*. Giống như người, đẹp như vậy, không nên xuất môn mà không mang theo người bảo hộ. Người định đi đâu vậy? Ta đưa người đi.”

“Không phiền người nhọc lòng, ta có người đưa đi. Bất quá, ta vẫn muốn nói lời cảm tạ người đã thay ta giải vây.”

“Tạ ơn thì không cần đâu. Nhưng nếu người nói người đi cùng mình là gã kia, thì hắn đã sớm bị đánh bất tỉnh rồi.”

Ngón tay thon dài ngăm đen chỉ hướng gã sai vặt đang ngã ở một bên, ta cũng giật mình.

“Hắn không có việc gì, chỉ là ngất xỉu thôi.” Nam nhân lại nhìn ta: “Người muốn đi đâu? Ta đưa người đi.”

Thở dài. Không còn cách nào khác. Không có ai dẫn đường ta thật sự không có biện pháp đến nơi. Vì vậy ta phun ra ba chữ: “Vạn Hoa Lâu.”

“Vạn Hoa Lâu?” Hắn nhướn mày, “Ha ha, người cũng đúng là một nam nhân a.”

Ta biết vì sao nam nhân cứu ta lại cười đến kỳ quái như vậy.

Vạn Hoa Lâu vốn là một kỹ viện, hơn nữa còn lại một đại kỹ viện.

Ít nhất trong cuộc đời hành tẩu giang hồ của ta, ta chưa từng thấy qua viện tử lớn như vậy.

Ta niết sa mạo trong tay, đứng ở ngoài nhìn đôi đại hồng đăng lung* treo bên ngoài cánh cửa trên lầu đến gần người. Còn nam nhân kia thì đứng sát cạnh ta.

*đại hồng đăng lung: đèn lồng đỏ ‘pự thiệt là pự’ =.

Từ trong kỹ viện, một lão bà phấn trang dày đặc diêm dúa, đầu đầy châu thúy đóng đưa uốn éo bước ra. Nàng hướng về phía ta đánh giá hồi lâu, sau đó xông lên cười với hắn, mở ra đại khẩu đồ như máu mà hỏi: “Vị gia này, năm mươi lượng bạc, thế nào?”

Có ý gì? Ta nhìn hắn.

Hắn cười, vẻ mặt như ánh mặt trời lóe sáng, giữa tiếng cười to, đáp lời: “Lão bản, ta không phải muốn đến bán người. Nhìn cho rõ, hắn là nam nhân, là khách nhân của các người.”

Khi ta hiểu rõ, tâm lý liền tràn ngập cảm giác vô lực. Mặc dù sớm biết ta càng ngày càng giống mẫu thân, nhưng không nghiêm trọng đến mức ngay cả tính chất cũng không phân biệt được chứ, ta cũng không ảo tưởng.

Ta nhìn lão bản, nàng cũng dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn lại ta: “Vị này...thật là nam nhân? Đại gia, ngài đừng nói giỡn đi. Bạc này tuyệt sắc, sợ rằng tìm khắp kinh thành cũng không được phân nào.”

Chính xác ta là nam nhân, không thể sao?

Kiểm chế cảm giác vô lực, ta mở miệng hỏi nàng: “Ta muốn tìm người, thỉnh người cho ta biết Chu Thất Vương gia đang ở đâu?”

“Thất Vương gia?” Sắc mặt lão bản trở nên ngưng trọng: “Người là ai? Tìm ngài ấy làm gì?”

“Ta là người hầu trong phủ Thất gia. Tổng quản phái ta đến đưa đồ cho Thất Vương gia.” Ta đưa ra vật chứng minh thân phận do Quân Ngũ cấp cho, để nó thoáng hiện qua tầm mắt lão bản một cái.

“Thì ra là người của phủ Vương gia. Vương gia đang ở Nhuyễn Hồng Các, xin mời đi theo ta.” Lão bản bày ra vẻ tươi cười lão luyện, đi trước dẫn đường. Ta đi theo lão, nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện nam nhân kia cũng đi theo sau.

“Người đi theo làm gì?”

“Ha ha, ta tìm Thất gia nhà các người có việc.”

6. Chương 6

Nhuyễn Hồng Các vốn là một tòa tiểu lâu độc lập, nghe nói vốn là hương khuê* của đầu bài hoa khôi Vạn Hoa Lâu – Tích Liễu cô nương. Tích Liễu cô nương được xưng tụng là kinh thành đệ nhất kỹ, nhan quang cùng giá trị của nàng, tất cả đều thuộc hàng nhất lưu, nếu không phải đương đại hào kiệt thì không bao giờ có thể tiến vào cửa.

*hương khuê: nơi ở của tiểu thư khuê các

~Tuy vậy, giá trị dù cho có cao, cũng không cao bằng danh Vương gia. Trước mặt “An quốc vương gia” Chu Thất, nàng ôn thuận như một con mèo nhỏ.

Lúc ta tiến vào Nhuyễn Hồng Các, Chu Thất đang ngồi bên bàn tiệc uống rượu. Tích Liễu cô nương quả thật xinh đẹp động lòng người, phong tư mị nhân nhu nhược vô cốt đang dựa sát vào bên cạnh hắn, vừa châm rượu vừa gấp thức ăn. Chỗ ngồi phía còn lại của hắn, là một người nam nhân hoàn toàn xa lạ.

Thấy ta tiến vào, mạn bất kinh tâm như Chu Thất tức thì mở to mắt, hỏi: “Ngươi thế nào lại ra đây?”

“Gia, tổng quản bào ta đưa đồ vật đến cho ngươi.” Ta lấy ra vật kia, để trước mặt Chu Thất.

Chu Thất tiếp nhận, một bên mở ra, một bên hỏi tiếp: “Tiểu Hoàng đâu? Vốn người ta sai đi là gã mà?”

Tiểu Hoàng vốn là tên của tiểu tư kia, ta không biết nên trả lời thế nào: “Hắn ngất xỉu rồi.”

“A?” Chu Thất ngẩng đầu nhìn ta, đột nhiên trong mắt lóe ra quang mang sắc bén. “Trên mặt ngươi tại sao lại có dấu tay?”

“Trên đường xung đột với người khác.”

“Kẻ nào? Dám động vào người của ta?” Hắn thân thủ nâng cằm của ta, tinh tế đánh giá. “Xuống tay rất nặng, là kẻ nào có mắt không trông vậy?”

“Gã nói gã là em vợ của Cổ Đại Hộ ở thành đông.”

“Nga...Phá Tà, Cổ Đại Hộ thành đông là ai?” Vẫn không quay đầu lại, ánh mắt Chu Thất một mực dán trên khuôn mặt ta.

Nam nhân đang ngồi lên tiếng: “Một gã phú hộ bạc nhược được thừa hưởng sản nghiệp của tổ tiên, vốn đã mang tiếng xấu.”

“Xử lý gã và tên em vợ kia đi.”

“Không nên, đã có người giáo huấn gã rồi.” Ta vội vàng mở miệng. Không biết tại sao, vẻ mặt nhìn như rất bình tĩnh của Chu Thất lúc này lại làm ta cảm thấy sợ hãi.

“Người nào?”

“Là ta.” Phía sau truyền đến thanh âm của nam nhân, đúng là của người đã cứu ta.

“Tuyệt Thiên Tăng, ngươi đến muộn.” Nam nhân tên gọi Phá Tà kia thản nhiên lên tiếng.

“Nếu ta không đến muộn, người của Chu Thất sớm đã xảy ra chuyện.” Hắn, Tuyệt Thiên Tăng, mỉm cười, nói với Chu Thất: “Này tính ngươi một món nợ ân tình, cũng không quá phận chứ?”

“Có thể.” Chu Thất lãnh đạm nói, đoạn phân phó Tích Liễu cô nương: “Mang băng khối đến đây.”

“Gia, hắn là...” Tích Liễu cô nương đứng sau lưng Chu Thất, vẫn bất động, ánh mắt nàng dò xét ta, mang theo rất nhiều tình tự.

“Bảo ngươi đi thì ngươi phải đi, đừng dài dòng.” Trầm giọng quát, trong thanh âm mang theo tức giận khiến ta càng hoảng sợ.

“Vâng.” Tích Liễu vội vã lui ra, trong nháy mắt ta nhìn theo, khóe miệng của nàng hiện lên một tia hận ý.

Chu Thất tiếp tục kiểm tra kỹ khuôn mặt ta, thậm chí còn mở miệng ta ra để kiểm tra hàm răng bên trong. Sau cùng, hắn gật đầu, nói: “Chỉ bị rách da, răng cũng không có việc gì, tốt.”

Tuyệt Thiên Tăng một bên thản nhiên tự mình ngồi xuống, tự mình rót rượu, một bên hỏi: “Chu Thất, hắn là ai vậy? Từ trước đến nay chưa từng thấy ngươi quan tâm đến ai như vậy?”

“Hắn gọi Tiểu Tuyết, là người hầu của ta?” Chu Thất tiếp nhận băng khối do Tích Liễu đưa lên, đắp lên mặt ta, vì vậy nguyên bản cơn hỏa lạt trưởng đau trên mặt bắt đầu dịu xuống, ta rốt cuộc có thể thả lỏng, không cần phải gắng sức nhẫn nhịn.

“Tiểu Tuyết? Chính là Tiểu Tuyết đầu bài của Hỉ Khánh Ban năm đó sao?” Nam nhân tên Phá Tà hé ra khuôn mặt anh tuấn nhưng lại gợi ở người khác cảm giác rất mơ hồ, hần phiêu mắt ngắm nhìn ta một chút, nói: “Hai năm nay không còn nghe thấy tên Hỉ Khánh Ban, ta đang tự hỏi là chuyện gì xảy ra, nguyên lai diễn viên trụ cột của ban người ta bị người thu vào Vương phủ mất rồi.”

“Thế nào? Tiểu Tuyết rất nổi tiếng sao?” Tuyết Thiên Tăng vừa uống rượu vừa tò mò hỏi.

“Đại tẩu của ta vốn là người rất mê hí kịch, sau khi nàng xem Hỉ Khánh Ban trình diễn thì từng nhận xét rằng Tiểu Tuyết là một thiên tài. Nghe nói năm đó trong tứ đại hí tử, Tiểu Tuyết đứng hàng đệ nhất.”

Ồ, còn có việc này sao? Ta như thế nào không biết đến? Chuyện tốt trên thế gian này thật đúng là rất nhiều nga, đến cả một hí tử thân phận thấp kém cũng có thể được đem ra bình phẩm từ đầu đến chân cho đủ một trường đoản thị phi, thật vô vị!

“Chỉ tiếc là hai năm nay bị Chu Thất nhốt trong Vương phủ, sợ là đã sớm không xướng hí nữa rồi.” Phá Tà nhìn ta, tựa hồ có chút đáng tiếc: “Chu Thất, người đã lãng phí một nhân tài đấy.”

Ta trầm mặc, xướng hí diễn kịch chỉ là thủ đoạn mưu sinh mà thôi, ta không cần, có xướng hay không với ta không quan trọng.

“Hanh.” Chu Thất khẽ cười, “Ta hẹn các người đến đây không phải để chuyên tâm đàm luận chuyện của Tiểu Tuyết, nơi này có tin tức của Trầm Phóng Tâm truyền đến, các người nghe một chút, rồi nói xem có ý kiến gì không?”

Nhắc đến chính sự, ta thật không tiện lưu lại. Ta đứng dậy, cúi đầu nói: “Gia, ta trước nên ra ngoài.”

Chu Thất nhìn ta: “Đi đâu?”

“Tổng quản muốn ta đến đưa vật rồi trở về ngay.”

“Không được, tiểu Hoàng không có ở đây, người lưu lại hầu hạ đi. Vả lại người cũng không nhớ đường về đâu.”

“Phải rồi, với dung mạo của người, một thân một mình ra ngoài chắc chắn sẽ gặp chuyện. Người đã quên sự tình vừa rồi sao?” Tuyết Thiên Tăng khoe hàm răng trắng, cười nói.

“Vâng.” Không hiểu sao kiểu cười của Tuyết Thiên Tăng khiến ta cảm thấy rất không thoải mái. Nhưng ta chỉ vâng lệnh Chu Thất, cho nên đã ở lại.

Đề tài ba đại nam nhân thảo luận ta cũng không có năng lực nghe hiểu rõ. Ta dù sao cũng chưa từng trải qua lắm thế sự a. Chán muốn chết ngồi ở một góc, trong đầu không khỏi hồi tưởng đến ánh mắt của Tích Liễu cô nương lúc này khi rời đi đã vút cho ta.

Là...oán hận sao, hay là điều gì khác?

Chúng ta đều là những người trầm mình trong phong trần kiếm sống, duy nhất khác biệt chính là người mà ta hầu hạ chỉ có một. Mà nàng cũng chẳng hề đối với người nào tận tâm tận lực đấy thôi. Chỉ là xét đến cùng, ta và nàng đều giống nhau, dĩ sắc sự nhân dĩ thân thị nhân*. Giỏi trầm thân, áo cơm không thiếu, không giỏi trầm thân, về sau ngay cả tấm chiếu bọc thi cũng không có.

*lấy sắc quyến rũ người, lấy thân hầu hạ người.

Đây là loại việc vô cùng hèn mọn mà một người có thể làm, cũng chỉ có tuổi thanh xuân xinh đẹp mới làm được. Nhưng mà, ai là người có thể sở hữu sắc đẹp vĩnh hằng đây? Dù cho bây giờ tiếp nhận bao nhiêu sủng ái quyến say thì theo năm tháng qua đi, cũng sẽ lão hóa mà liêu lạc*. Chờ đến lúc tuổi già sắc suy năm tháng điều linh không thể thị hầu nữa, thứ gì cũng chẳng còn. Theo đuổi một người, dù cho có gắng sức hơn nữa cũng vô dụng mà thôi.

*liêu lạc: rơi rụng, bị lãng quên

Đây chính là cuộc sống mà ta lựa chọn, đã không còn cách nào quay đầu lại, bây giờ tất cả những gì ta có thể làm, chính là chờ đợi, chờ đợi ngày Chu Thất chán ghét ta, xem ta như một hạt cát mà phui bỏ. Dù sao đối với cuộc sống, ta cũng không có ước muốn mong chờ gì cả. Ta sống, cũng chỉ vì còn sống mà thôi.

7. Chương 7

“Tiểu Tuyết, nghĩ gì vậy?”

Không biết từ khi nào, buổi nói chuyện đã kết thúc. Tuyết Thiên Tăng bày ra khuôn mặt tươi cười, lắc lư trước mặt ta. “Nghĩ gì mà nhập thần như vậy? Nói ta nghe một chút được không?”

“Không có gì.” Mặt nhăn mày nhú, cảm giác hần tiếp cận khiến ta thấy thực sự không thoải mái, phảng phất trong máu như có thứ gì đó bị hần kích thích mà sôi trào, loại cảm giác này thật làm ta không biết phải đối phó ra sao.

Tuyết Thiên Tăng nhìn ta, đột nhiên hỏi: “Tiêu Tuyết, người họ Tuyết hay là danh Tuyết?”

“Ta không có họ.” Thân nhiên trả lời, trên thế giới này trừ chính bản thân mình ra, sẽ không có ai khác biết tính danh của ta. Loại cảm giác này thật sự rất tốt.

“Thật sao? Ta còn tưởng rằng người cũng mang họ Tuyết đấy. Người nhìn rất giống một người dì của ta. Hơn nữa, ta nghe nói nàng có một nhi tử thất lạc bên ngoài.”

Cái gì? Không thể nào, sao lại có chuyện trùng hợp như vậy được? Nhưng với ta cũng không quan hệ. “Người đã tâm rồi.”

“Vậy người đối với cái tên Tuyết U Minh có chút ấn tượng nào không?”

“Không nghe qua.” Lại là Tuyết gia, nữ nhân mang họ Tuyết thật sự rất nhiều.

“Tuyết Thiên Tăng, người muốn tiếp tục quần quít lấy người hầu của ta đến khi nào?” Bên kia, Chu Thất cầm một chén rượu nhìn sang đây.

“Chu Thất, ta phát hiện người hầu của người rất giống dì của ta. Người xem, này mi, này mắt, còn có mặt mũi, sống động như bản sao của dì Tuyết U Minh vậy.”

“Được rồi, ta biết nữ nhân Tuyết gia của các người toàn là mỹ nữ. Nhưng Tiểu Tuyết là do ta từ hí ban tìm được, hần không thể là người nhà các người đâu. Riêng ta thì thấy, người đem tâm tư của mình đặt trên người người của ta thật sự là một chuyện kỳ quái a.” Chu Thất nhàn quang thiểm động, cười cười nói.

“Người cũng biết ta vừa qua đi tìm người tìm muốn điên rồi mà.” Tuyết Thiên Tăng chuyển đề tài, không tiếp tục đảo quanh ta nữa.

“Mười lăm tháng bảy, đại hội anh hùng Trung Nguyên, các người có đi hay không? Nghe nói năm nay sẽ bình chọn ra tuổi trẻ tân thập đại cao thủ đấy.”

“Nghe chừng lại sắp có trò vui đây, như vậy đi thôi.” Chu Thất ngửa đầu một ngụm uống cạn chén rượu, quyết định.

“Tháng bảy ta có thời gian rảnh. Đi xem một chút cũng tốt.” Mặt khác, Phá Tà gật đầu, cũng đồng ý.

Mười bốn tháng bảy, Bách Mộ sơn trang, địa điểm cử hành võ lâm đại hội Trung Nguyên.

Nghe nói nơi đây năm xưa chính là nơi ở của thiên hạ đệ nhất bốc sư Ngụy Vô Nhân. Sau khi Ngụy Vô Nhân mất, nơi này được đại liên minh võ lâm tiếp nhận, bây giờ là chỗ ở của võ lâm minh chủ. Nay Trung Nguyên anh hùng đại hội chính là được tiến hành mỗi nơi một lần tại nơi ở của minh chủ để tuyển chọn ra võ lâm cao thủ trẻ tuổi.

“Rất nhàm chán phải không?” Cung cấp thông tin cho ta đương nhiên là Trầm Phóng Tâm. Giờ phút này, hần, Chu Thất và ta đang an vị trong một tòa lầu lầu bên ngoài Bách Mộ sơn trang. Trên mặt hần bày ra tiểu ý thân nhiên không cho là đúng, nói với ta.

Ta trên mặt hiện đang mang theo nhân bì diện cụ, ngồi bên người Chu Thất. Diện cụ vốn là do Trầm Phóng Tâm cấp cho, hần thần bí hề hề nói, vì an toàn bản thân, ta không nên dùng chân diện mục để gặp gỡ người

khác. Ta muốn phản đối, nhưng Chu Thất tựa hồ rất đồng ý với quan điểm của hần, vì vậy hiện tại ta đã biến thành một bộ dáng rất bình phàm phổ thông.

“Tại sao lại nói vậy?” Ta cúi đầu hỏi. Ta cảm giác được đại hội này rất hảo ngoạn, có thể chứng kiến được rất nhiều dạng người kỳ lạ cùng nhiều sự việc lạ kì, thế này đối với người đã thật lâu không có giao thiệp với thế giới bên ngoài và nhất là không tham gia vào giới giang hồ như ta mà nói, loại quan hệ hỗ động* hiếm thấy giữa người với người như thế này đã khiến cho ta được đại khai nhãn giới.

*hỗ động: hỗ trợ lẫn nhau, lợi dụng lẫn nhau.

“Giang hồ vốn đã đa sự, vậy mà vẫn còn lập đài so đo đấu đá. Ngại số người vì hư danh liều chết còn ít hay sao. Mỹ hóa thứ gọi là võ lâm đồng đạo luận bàn võ nghệ, trên thực tế...Hừ, Hàn Trọng Uy Hàn đại minh chủ thật ra là sợ cuộc sống trôi qua quá thái bình yên ả, muốn điểm thêm chút sóng gió đây mà.”

“Hàn Trọng Uy...vốn là võ lâm minh chủ?” Bất ngờ nghe được cái tên này, trái tim của ta gần như đóng băng. Ta gian nan mở miệng, hỏi Trầm Phóng Tâm: “Vậy hần có phải hay không còn có một người huynh đệ...tên gọi Hàn Thí Vũ?”

“Làm sao người biết? Hàn Thí Vũ vậy mà lại là thiên tài kiếm khách đáng sợ nhất từ trước đến nay của Hàn gia, trong truyền thuyết hần kiếm pháp cực cao, gần như có thể xưng thần. Hần vốn là thần tượng của rất nhiều kiếm khách thiếu niên, nhưng đã thật lâu không xuất hiện trong chốn giang hồ rồi. Nghe nói hần sẽ xuất hiện trong đại hội năm nay, có thấy mấy trung niên mỹ nữ bên kia không? Các nàng đều là vì Hàn Thí Vũ mà đến.”

“Ách?”

“Hàn Thí Vũ trong chốn giang hồ nổi tiếng là mỹ nam tử phong lưu, năm đó có không biết bao nhiêu giang hồ mỹ nữ vì hần thần hồn điên đảo. Nghe kể rằng hần cùng rất nhiều nữ nhân kết nhất đoạn cảm tình, nhưng không một người nữ nhân nào có thể khiến hần dừng bước. Tiểu Tuyết, sao người lại muốn hỏi đến hần?”

“Ta từng nghe qua tên của hần.” Đúng vậy, ta nghe qua, vốn vịn chỉ một lần, tên của người hàm tại bên môi mẫu thân trước khi lâm chung chính là đây. Bên trong lớp vải lót của tú mấn tiên hoa trường bào cũng có tên của hần, là ba chữ duy nhất mà ta nhận ra được khi còn bé, thực sự là tên của hần.

Ta đã từng dò hỏi tin tức của hần, bởi vì ta thi thoảng cũng muốn biết, hần cùng mẫu thân đến tột cùng là quan hệ gì, có thể hay không hần là nguyên nhân khiến cho mẫu thân luôn luôn buồn bã cô độc, hay thậm chí, hần có thể hay không chính là...người đã ban cho ta sinh mệnh này?

Trầm Phóng Tâm nhìn ta, con ngươi đen láy thần bí nheo lại. “Tiểu Tuyết, cảm nhận của người đối với Hàn Thí Vũ như thế nào?”

“Ách?”

“Lời đồn trước kia còn có một phiên bản khác, Hàn Thí Vũ sở dĩ không động tâm, cũng bởi vì hần đã có ái nhân của mình. Người khiến kẻ phong lưu trong mộng nữ nhân kia phải lưu tình, chính là nữ nhi xinh đẹp nhất Tuyết gia Tuyết U Minh.”

Đây tính là ám chỉ, hay là nói thẳng? Những gì Trầm Phóng Tâm biết so với tưởng tượng của ta có lẽ còn nhiều hơn, lời y nói ra đã không còn khiến ta phải kinh ngạc, bất quá ngụ ý trong lời nói của y lúc này, là muốn nhấn nhủ gì đây?

Ta cười cười, lắc đầu: “Việc này không liên quan gì đến ta.”

Trầm Phóng Tâm nhìn nét mặt ta, đột nhiên chuyển hướng sang Chu Thất: “Thất lang, ta hảo tâm cảnh báo cho người biết, sau này hồi phủ tốt nhất là khóa Tiểu Tuyết bên trong đừng cho ai nhìn đến hần, nếu không, thời gian hần ở bên người sẽ không lâu lắm đâu. Mặt nạ da người của ta vốn đã rất hảo, vậy mà vẫn không thể che dấu được sự xinh đẹp của hần đây vậy.”

“Ta biết.” Chu Thất bên môi hàm chứa một tia sáng tỏ, hần vươn tay che đi đôi mắt của ta, “Sóng mắt vừa động đã khiến người ta nghi ngại, như vậy phong tình, phàm là con người há có thể chống cự hay sao? Xem như ta từ bi, thay thế nhân trông nom tiểu họa thủy này vậy.”

Vậy là ý gì? Ta là họa thủy? Người đang sống trong thế giới vô tranh nước chảy bèo trôi như ta, há có thể gieo mầm tai họa hay sao? Bọn họ cũng quá đề cao ta rồi.

“Người có thể nghĩ được như vậy là tốt nhất rồi.” Trầm Phóng Tâm cười, không nói gì nữa, còn ta, lại đang đắm chìm trong xúc cảm tiếp xúc với đôi tay của Chu Thất.

Đôi bàn tay rất khô ráo, mang theo thể nhiệt ấm áp, trong lòng bàn tay có vết chai thật dày, có thể thấy rõ Chu Thất không phải một kẻ thanh nhàn. Đôi tay như thế đang đặt trên mí mắt ta, vậy nhưng lại khiến ta có một cảm giác rất an tâm. Không nhìn được, ta vươn đôi tay phủ lấy bàn tay hắn, nghĩ muốn được cảm thụ nhiều hơn nữa cảm giác ấm áp cùng an tâm từ hắn.

Bên tai truyền đến tiếng cười của Trầm Phóng Tâm: “Các người muốn tán tỉnh thì xin mời hãy đợi đến khi trở về hãy làm không phải tốt hơn sao? Đây là chốn đông người đó nha.”

“Dùng chạm gì đến người a?” Chu Thất cười hỏi ngược, đồng thời chậm rãi thu hồi tay lại, trước mắt ta cũng theo đó khôi phục quang minh chói lòa.

Giương mắt nhìn lên, không biết từ khi nào trong tửu lâu đã trở nên vô cùng an tĩnh, hai tròng mắt chúng nhân đều nhất nhất hội tụ trên thân ảnh hồng y trắng tắp đang lặng lẽ trước cửa tửu lâu.

Mỹ nhân! Chỉ cần liếc mắt một cái thì không kẻ nào có thể dời tầm mắt của chính mình đi nữa.

Nên dùng thứ ngôn ngữ gì mới có thể xứng đáng hình dung vẻ mỹ lệ trung huyền thể kia? Hoặc giả vô thoại khả thuyết*? (Không thể nói thành lời)

Một thân hồng y khiến cho phong tư vốn đã hoa lệ càng trở nên rực rỡ, khiến cho kẻ khác cảm giác trừ màu đỏ, không còn nhan sắc nào có thể xứng đôi cùng mỹ lệ của người nọ.

Gần như tất cả người có mặt đều đã thất thần, ngay cả Chu Thất cũng mị mắt mà nhìn. Thế nhưng Trầm Phóng Tâm lại len lén xoay đầu đi, hướng vào bên trong lui a lui.

Mỹ nhân tinh mâu chợt lóe, nghìn vạn phong tình biến hóa khiến người dục xuân phong, bờ môi vừa mỉm, khuynh quốc khuynh thành.

Hồng ảnh nhất thiểm, khi mọi người còn chưa phục hồi thần trí, mỹ nhân đã đứng ở trước mặt chúng ta, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Trầm Phóng Tâm, thanh âm thản nhiên khàn khàn tượng phản với vẻ xinh đẹp của nàng khiến cho người khác phải kinh ngạc: “Trầm Phóng Tâm, biệt lai vô dạng?”

[Hồng]

Ta nói a, dù không biết là chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng cái màn nhìn động lòng người mà nói ra giọng nam trầm thì ta thưởng thức rồi a. Nghĩ lại thật đúng là hài. Ai muốn trải nghiệm thực tế, mời xem chương trình cross dress của Nhật sẽ biết ngay. Hắc hắc!

Chú Tâm hình như gặp trúng khắc tinh rồi. =)))

8. Chương 8

Trong mắt Trầm Phóng Tâm thoáng hiện lên sự xấu hổ cùng quần bách, nhưng y vẫn hết sức cố gắng bảo trì phong độ, “Già Lam, đã lâu không gặp.”

“Trầm công tử cũng biết đã lâu lắm rồi không gặp sao?” Người vẫn mỉm cười, thế nhưng trong lời lẽ sắc nhọn lại tràn ngập đe dọa, “Hôn lễ ngài nợ tỷ tỷ ta bao lâu nữa thì có thể tiến hành đây?” (Rầu, tình tay ba rầu, chị 2 thua là cái chắc =)))

“Chuyện đó...không cần sốt ruột a.” Trầm Phóng Tâm cười có chút xấu hổ, cố gắng nói sang chuyện khác, “Xem ra người đến đây một mình? Đến loại địa phương này làm gì?”

“Người đến được ta không đến được sao? Tên tuổi của Hạ Lan Già Lam ta đây, so ra cũng không thua kém Trầm Phóng Tâm người đâu.” Đôi môi đỏ mọng khép mở: “Giang hồ tân sinh thay thế thập đại cao thủ đến tột cùng là những nhân vật ra sao, ta cũng rất hiếu kỳ muốn biết. Hai vị bằng hữu đây là?” Đôi mắt đẹp đã chuyển dời đến trên người Chu Thất và ta.

“Bằng hữu của ta, Chu công tử cùng tùy tùng của hần. Già Lam, trang phục của người thật quá khiến người khác chú ý, ngồi xuống đi.”

“Nhị vị, hạnh ngộ.” Hạ Lan Già Lam ngồi xuống, chấp tay, độ mặc dù không thật sự thân thiện, lễ nghi phép tắc xem như cũng đủ rồi. Thoạt nhìn rất có lễ giáo, tám phần cũng là một người xuất thân rất tốt đi, mỹ nhân trong chốn giang hồ có phải hay không chính là như thế này?

“Hạnh ngộ.” Chu Thất lên tiếng: “Các hạ hần là Thiên Cô sơn trang tam thiếu gia?”

“Người nhận thức ta?” Khơi mào một bên hàng mi, vẻ mặt của Hạ Lan có chút kinh ngạc, “Ta vốn cho rằng người không phải người trong giang hồ, vậy mà có thể một hơi nói rõ thân phận của ta?”

“Mặc dù ta không phải, nhưng đối với tam tỷ đệ Hạ lan gia tuyệt sắc dung tư ngưỡng mộ đã lâu.” Chu Thất mỉm cười nhân tình (phóng điện), trong mắt hứng thú thiểm động. Hạ Lan không biết, Trầm Phóng Tâm cùng ta thì rất rõ ràng: “Không có hộ hoa sứ giả lại xuất hiện giữa chốn đông người, rất nguy hiểm đấy.”

“Lời này của người là có ý gì?” Hạ Lan mảy liễu như sương cao, khẩu khí không ôn hòa cho lắm.

Chu Thất nâng chén rượu, sau khi nhấp một ngụm thì cười đáp lời: “Nếu người không phải nội đệ tương lai của Trầm Phóng Tâm, ta sẽ muốn người.”

*nội đệ: em vợ

“Lời của người đối với một người nam nhân mà nói chính là một loại vũ nhục, người là muốn lựa chọn quyết đấu với ta hay là tự phế?” Hạ Lan trên trán bao phủ một tầng sát khí, lạnh lùng nói.

“Đủ tàn nhẫn! Bất quá người thật sự động được ta sao?” Chu Thất mỉm cười, trong đôi mắt vô tình lưu động sự lạnh lẽo không chút bận tâm.

“Trong chốn giang hồ còn chưa có ai mà ta không dám động.” Mảy liễu dựng thẳng, vẻ mặt đã có chút kinh khủng.

“Già Lam, đừng kích động.” Trầm Phóng Tâm lên tiếng, y kéo Hạ Lan, nhẹ nhàng lắc đầu. “Hần không phải người trong giang hồ, vả lại hần chỉ là thích nói giỡn thôi, việc gì phải động thủ.”

“Nhưng...hần vũ nhục ta.”

“Đó là do hần trời sinh thiếu đạo đức, đừng tức giận nữa.” Trầm Phóng Tâm dỗ dành Hạ Lan, Hạ Lan căm tức nhìn Chu Thất, mãi đến một lúc sau hần mới xoay đầu, chấp tay một cái rồi rời đi.

Nhìn bóng lưng của hần xa dần, Chu Thất cười: “Một người rất thú vị.”

“Ta van người được không? Muốn tìm nam nhân thì cực phẩm ở ngay bên người kia, không nên trêu ghẹo tiểu sư tử xinh đẹp kia. Hần và hai vị tỷ tỷ của hần cũng chẳng phải đèn dầu cạn đâu.” Trầm Phóng Tâm bưng chén nước lên một hơi uống cạn, đau khổ nói, “Đừng nhìn thấy hần cứ như vậy mà rời đi, không lâu sau này hần sẽ đến tìm người tính sổ cho xem. Hần là người có lòng tự tôn cao ngất đấy.”

“Vậy tại sao hần không động thủ đi?”

“Bởi vì y phục hần mặc trên người là tác phẩm của nhị tỷ Hạ Lan Huân, nếu đánh nhau bị rách thì rất phiền toái. Hơn nữa, ta đang ở đây, hần ít nhiều gì cũng chừa cho ta chút sĩ diện.”

“Nói như vậy, ta phải cẩn thận một chút rồi.”

“Đừng phớt lờ như thế, Hạ Lan trông vậy nhưng lại là một nhân tài kiếm thuật hiếm có, ta cũng chỉ có thể chịu được dưới năm trăm chiêu của hần thôi.”

“Người thua?”

“Ta có đánh gãy được kiếm của hần.”

“Quả nhiên là đã thua.” Chu Thất uống cạn nửa chén rượu, kéo lấy ta, “Ta rất mong chờ hần đến chơi.”

“Người có thể không muốn sống, nhưng đừng có liên lụy Tiểu Tuyết.”

“Ha ha, đừng lo lắng.” Trong tiếng cười, Chu Thất lôi kéo tay của ta, không nhìn đến biểu cảm sững sốt của mọi người trong tửu lâu khi chứng kiến hai người nam nhân nắm tay, cứ như vậy đi xuyên qua đám người, trở về khách điểm nơi chúng ta tạm thời đang trọ.

Đêm đã rất khuya!

Ta cũng rất mệt rồi.

Cùng Chu Thất trên giường quấn quýt dây dưa hồi lâu, giờ phút này hần đã trầm lắng thiếp đi, còn ta, mặc dù thân thể rất mỏi mệt, thần trí ngược lại thanh tỉnh vô cùng.

Nhìn khuôn mặt ngủ say của Chu Thất, bỗng nhiên một loại tư vị không thể diễn tả thành lời nảy sinh trong lòng, trước đây ta cũng chưa từng có loại tâm tình này.

Mỹ nhân đã gặp ngày hôm nay, vốn gọi là Hạ Lan thì phải.

Chân chính khuynh quốc khuynh thành, chân chính khó tìm thấy trên đời.

Hứng thú trong đôi mắt Chu Thất, ta thấy đến nhất thanh nhị sở, đối với Chu Thất luôn luôn yêu thích những thứ mỹ lệ xinh đẹp mà nói, đây chính là một món trân phẩm đáng giá sưu tầm.

Bất quá, Hạ Lan kia không phải là người dễ dàng mà có được, thân phận của hần cùng Trầm Phóng Tâm tựa hồ có liên hệ, không biết Chu Thất tính toán xuống tay thế nào đây. Có lẽ sẽ rất khó.

Nhưng mà, hần là Chu Thất, vị Vương gia độc nhất vô nhị, trên đời này có thứ gì hần không chiếm được chứ? Khi đã có vị mỹ nhân cử thế vô song kia, những thứ khác – tỷ như ta, đều sẽ bị vứt bỏ sang một bên.

Đây có phải ngụ ý cho một sự giải thoát không? Giải thoát cho trái tim đang đập dồn đến mất kiểm soát của ta?

Nghĩ đến mức cảm thấy đau đầu, Chu Thất bên người vẫn trầm mặc ngủ yên, ta dứt khoát khoác áo ngồi dậy, đi ra ngoài cửa, hít thở một chút không khí ban đêm.

Đêm lạnh như nước.

Bầu trời vô biên điểm tô vô hạn những vì sao, tựa như bảo thạch khảm trên tấm hắc sắc thiên nga nhưng trường bào.

*Áo khoác ngoài màu đen tuyền thiên nga (ko hiểu lắm)

Lặng lặng mà nhìn, mãi cho đến khi một viên Lưu Tinh xẹt qua nơi chân trời, cực độ thê thảm rực rỡ, khiến cho ta dấy lên cảm giác xúc động muốn rơi lệ.

Ta quả nhiên không phải dạng người thích hợp tự suy ngẫm, tự suy ngẫm sẽ khiến ta khổ sở.

Chu Thất muốn làm gì, cùng ta có quan hệ gì đâu? Ta nghĩ nhiều như vậy để làm gì? Ta dựa vào cái gì để nghĩ? Ta có lý do gì để suy ngẫm? Xét đến cùng, ta chỉ là một luyện đồng mà thôi.

Từ phía sau xuất hiện một đôi cánh tay ấm áp, lưng của ta, áp sát vào lồng ngực quen thuộc.

“Đang nghĩ gì vậy?” Bên tai có thanh âm ôn nhuận mê người. Ngay cả chính hần cũng không biết, thanh âm của chính mình khi nửa đêm tỉnh mộng, vốn rất ôn nhu.

Nhẹ nhàng lắc đầu, ta không đáp lời.

Hần xoay khuôn mặt của ta lại, đối diện với dung nhan tuấn mỹ quý tộc của hần: “Mang người ra ngoài, là muốn cho người xem vài điều thú vị. Nếu người cảm thấy chuyện đi chơi không có gì vui vẻ, hoặc là chơi không được vui, chúng ta ngày mai sẽ rời đi.”

“Đi đâu?” Thuận theo lời của hần, hần có muốn đi hay không thì quyết định đều phụ thuộc vào hần, có liên quan gì đến ta?[Em sẽ làm ta chán mất ;____;]

“Đi đến nơi có thể khiến cho người cảm thấy vui vẻ mà cười to.” [Ô thật rõ ràng nga]

“Tại sao?” Muốn ta cười? Rất dễ dàng mà. Hẳn muốn thấy, chỉ việc nói thẳng. Tùy thời đều có thể thấy, tại sao phải phí sức như vậy?

“Người chưa từng thật sự cười. Từ khi người đến phủ cho đến nay, chưa từng. Ta muốn nhìn thấy người tươi cười.”

“Ta có cười.” Lầm bầm lâu bầu, ta không phải búp bê băng giá, ta cũng có cười, ít nhất là những khi Trầm Phóng Tâm nói đùa chọc ta cười.

“Vậy sao, khoe môi nhếch lên thì gọi là cười? Đừng tưởng rằng loại biểu cảm hữu lễ trước mặt Trầm Phóng Tâm này là tươi cười, đó chỉ là làm cho có lệ. Ta muốn nhìn chính là nụ cười thật tâm của người, không phải loại con hát dùng khi biểu diễn.”

“Nhưng mà...”

“Không có ‘nhưng mà’! Ta trước kia vốn nghĩ rằng người là dạng người nước chảy bèo trôi, là con hát, là luyện đồng, là kẻ bán tiếng cười. Mãi đến gần đây ta mới phát hiện, người vốn là một kẻ vô tâm, không khóc, không cười, cũng không nhận thức nhân tình lạnh ấm. Người đem chính mình trực xuất khỏi trần thế, lạnh lùng quan sát người khác.”

Ách? Là như vậy sao? Ta vốn là người như vậy? Ta như thế nào không biết?

“Ta vốn tưởng rằng thích bang quan người khác là thói quen của ta, bởi vì ta có tư cách khiến thế nhân phải nhìn ta, không nghĩ ra người cũng là người như thế, hơn nữa người so với ta còn lạnh lùng lãnh đạm hơn. Cho nên ta muốn chứng kiến, sau khi khiến người hiểu được nhân tình thì sẽ như thế nào?”

Sẽ như thế nào? Chẳng phải cũng giống nhau thôi sao? Vô luận là hòa nhập vào hay bàng quan đứng nhìn, ta cũng vẫn đang ở trong hồng trần, làm một luyện đồng thân phận thấp kém, ta còn có thể ra sao?

9. Chương 9

“Năm đó mua người, là vì chứng kiến được sự lãnh đạm tự trị* của người. Một hài tử mới vừa mười bốn tuổi, đã có được tính khí thanh lãnh như vậy, cho nên ta nghĩ đến muốn nhìn bộ dáng của người khi nằm dưới thân ta rên rỉ hầu hạ thì sẽ lột xác hóa thành loại vật mị nhân như thế nào. Hoặc nên nói, muốn người biến thành một kẻ không ra nam nhân, phóng túng dâm đảng, như vậy vốn sẽ có tư vị tuyệt vời ra sao. Không nghĩ đến tính tình của người đã nhiều năm như vậy mà một chút cũng không thay đổi, ngược lại càng thêm băng lãnh nhập cốt. Mặc dù có học được hưởng thụ, nhưng một khi rời giường, lại vẫn như cũ vô tâm vô tình. Điều này thật làm cho tự tôn của ta bị tổn thương.”

*tự trị: tự kiểm chế

Hắn chăm chú nhìn ta, đôi mắt lãnh lẽo chớp động quang mang, “Nói cho ta biết, trong lòng của người, ta rốt cuộc là cái gì của người?”

“Chủ nhân.” Còn cần phải hỏi sao? Vấn đề này vốn rất rõ ràng mà. Hẳn mặc dù nói nhiều như vậy, rốt cuộc trừ lời bình “vô tâm vô tình” kia, không có lời nào thật sự lọt vào tai ta. Khó có được thời điểm hẳn đối với ta trường thiên đại luận* như thế này, trong mắt của ta cảm thấy điều này có chút đáng yêu, nhìn ngắm khuôn mặt tuấn mỹ hoặc nhân của hắn, ta đã từ từ say mê.

*với ta là “nói dài nói dai nói nhiều” a.”3

“Nói nhảm! Ta hỏi chính là, người đối với ta có cảm giác gì?” Hắn bắt đầu có chút tức giận.

“Người là chủ nhân của ta...” Cảm giác, thật sự là có. Chỉ là không biết nên dùng ngôn từ gì thích hợp để hình dung. Ta cũng không phải thực sự vô tri vô cảm, như thứ cảm xúc như thế này, thật sự khiến cho ta sợ hãi.

Thở dài, hắn siết chặt cánh tay, đem ta ôm vào trong lòng. “Xem ra ta quá gấp gáp rồi, ta sẽ không bức người nữa. Ngày mai chúng ta vẫn tiếp tục ở lại nơi này xem luận võ, thế nào?”

Nhìn như ngữ khí thương lượng, nhưng lại mang theo năng lực khiến kẻ khác không thể trái ý. Hắn là Vương gia a, khi nói chuyện ngữ khí biến hóa như thế nào cũng đều đại biểu cho một ý tứ riêng, ta trừ bỏ gặt đầu đồng ý, còn có thể làm gì?

Mười lăm tháng bảy, đại hội anh hùng chính thức triệu khai (khai mạc)

Chu Thất cùng ta, còn có Trầm Phóng Tâm chen chúc trong đám người đi đến khu vực quan sát dành cho người xem dưới khán đài. (chém gió)

Không biết Trầm Phóng Tâm đã sử dụng thủ đoạn gì, ở dưới đài, y sở hữu riêng một bằng tử* che mát, mặc dù so ra thua kém bằng tử khí khái phi phạm ở hai bên lôi đài, nhưng vị trí vẫn rất tốt, có thể nhất thanh nhị sở quá trình luận võ, cũng không bị dính bụi đất bay xuống. Hơn nữa bên trong bằng tử bố trí rất dễ chịu, cho dù ngồi lâu cũng không khiến người ta thấy mệt mỏi.

*bằng tử: lều

“Đây là bằng tử nhà ai vậy?” Sau khi ngồi xuống, Chu Thất hỏi Trầm Phóng Tâm.

Hôm nay Trầm Phóng Tâm vẫn như cũ một thân lam sắc y bào, như trước phong động phiến phiến, chỉ là hai vàng mắt thâm đen rất sâu đã phá hủy đi vẻ tuấn dật của y. Lúc này y đang cầm một chén trà mạnh mẽ nốc cạn, cố gắng lấy lại tinh thần. Nghe hỏi, y miễn cưỡng nói: “Lưu Ngôn Cư.”

“Chương quỹ Lưu Ngôn Cư chẳng phải là Cư lão đầu cực kì thích gây khó dễ sao? Người cư nhiên tự chui đầu vào lưới?”

“Có biện pháp nào? Chỉ có bằng tử của lão là thoải mái nhất. Người nhìn ta hiện tại bộ dáng như quỷ, chỗ khác có thể khiến ta hài lòng sao?” Hữu khí vô lực mà đáp, vốn là một biểu hiện hiếm gặp của Trầm Phóng Tâm.

“Tôi hôm qua làm gì vậy? Hôm nay mang kiểu cách này đi gặp người.”

“Chẳng làm gì cả. Còn không phải là cùng Hạ Lan Huân tâm sự sao.”

“Ô? Nữ nhân đó cũng đến? Khó trách người thê thảm như vậy. Nghe nói nàng chính là người khó ứng phó nhất trong Hạ Lan tam tỷ đệ.” Chu Thất cười, tiểu dung xấu xa dưới ánh dương quang càng thêm tỏa sáng.

(*bỉu môi* cũng chưa bằng Qui Qui gia tứ tỷ muội cơ mà. Còn người, Phụ Tình à, mê trai quá độ, đấy là vương gia cười đều chứ không phải idol cười duyên đâu.:”3)

“Không chỉ nàng đến, cả Hạ Lan tam tỷ muội đều đến. Có thấy đại bằng tử màu lam bên trái kia không? Chỗ đó chính là vị trí của bọn họ đấy.” Nâng cằm lên, vẻ mặt Trầm Phóng Tâm cực kì u ám.

Nhìn theo ánh mắt của y, bên cạnh lôi đài quả thật có một đại bằng tử rất có khí thế. Lúc này trong đó vẫn chưa có một bóng người, nhưng đã mơ hồ lộ ra sự bất phạm của chủ nhân. Chỉ là không biết tại sao, ta cuối cùng cũng cảm giác được màu sắc của bằng tử và y phục của Trầm Phóng Tâm rất giống nhau. (ảnh lấy cái lều cắt ra may áo đó:”> *tự tát*)

Bằng tử cạnh lôi đài cũng không ít, san sát nhau và đều rất khí phái. Điểm bất đồng là màu sắc cùng điều phúc* đặt cạnh bên. Phía trên viết những cái tên khác nhau như “Thiếu Lâm”, “Vũ Đang”...Điều phúc theo gió nhẹ nhàng đong đưa, câu dẫn lòng hiếu kì của ta. Ta thân thủ khê kéo ống tay áo của Chu Thất, cúi đầu hỏi thăm: “Gia, những thứ kia có ý tứ gì vậy?”

*điều phúc: bằng tên treo dọc (kiểu banner dọc ấy mà)

Chu Thất liếc mắt nhìn những điều phúc kia, xoay người giải thích với ta: “Đây vốn là danh phúc của các đại môn phái trong chốn giang hồ. Xem ra hôm nay bọn họ đến đây không ít a.”

“Nghe nói mấy kẻ trẻ tuổi tham gia tỷ thí lần này đều là những đệ tử kiệt xuất nhất trong các đại môn phái, đây cũng chính là cơ hội tốt để bọn họ hướng thể nhân phô diễn thực lực, không đến dự mới là lạ.” Trầm Phóng Tâm uống trà, bức dọc nói.

“Còn gia tộc của ngươi? Không ai đến sao?” Chu Thất hiểu kì hỏi y.

“Bọn nhóc con nhà ta mà chịu để cho người khác xem như hầu tử thì cũng là chuyện lạ rồi.” Trầm Phóng Tâm mí mắt cũng không nâng, tự rót tự uống trà. Mãi đến khi tiếng reo hò vang lên, kinh động khiến cho mọi người đều tập trung tinh thần hướng về khán đài.

Cả một phía khán đài cùng “Ồ” lên thật lớn. Có hai người cao to cầm chiêng đồng thật lớn bước lên đài, chiêng đồng vừa gõ, từ trên xuống dưới lôi đài đều âm vang âm thanh chấn động.

Đội cho la thanh* từ từ tiêu thất, từ sau lôi đài một người rất cao lớn bước ra. (*La thanh: tiếng chiêng)

Một thanh cầm đoạn trường bào xanh sẫm, hiển lộ ra một khuôn mặt anh hùng nùng mi đại nhãn*. Mái tóc gọn gàng đã điểm chút hoa râu, vừa anh võ lại vừa uy nghiêm.

*mày rậm mắt to

Sự xuất hiện của y dẫn đến một trận hoan hô của những người dưới lôi đài. Ta tò mò mà nhìn, cảm thấy thắc mắc thân phận của y.

“A, không hổ là Hàn Trọng Uy Hàn đại minh chủ, một khi xuất đầu lộ diện khí thế thật khác biệt.” Trầm Phóng Tâm rót cuộc buồng chén trà, một mỗi trong đôi mắt đã suy giảm vài phần, người cũng thanh tỉnh rất nhiều.

“Kia chính là Hàn Trọng Uy?” Nguyên lai người được xưng là võ lâm minh chủ bộ dáng chính là có phẩm chất tương xứng thế này a. Cũng không tệ lắm, ít nhất cũng không làm bình phàm bách tính thất vọng – tỷ như ảo tưởng trong ta đây.

“Đúng vậy. Chu Thất, ta thấy Phá Tà và Tuyệt Thiên Tăng rồi, gọi bọn hắn đến đây không?”

“Tốt.” Chu Thất gật đầu, cầm lấy một khối đào tô* đút vào miệng ta. “Đừng nhìn nữa, tao lão đào* kia chẳng có gì hay để nhìn đâu. Ném thử điểm tâm của Lưu Ngôn Cư xem, đây chính là thiên hạ nhất tuyệt đấy.”

Thật sao? Ta chỉ cảm thấy vào miệng liền tan, mãn khẩu lưu hương*, ăn thì ngon thật, nhưng cũng không có cảm giác gì quá đặc sắc.

Xem vẻ mặt mù tịt của ta, Chu Thất không nhịn được nhú nhú mày, “Ngươi a, ngay cả thứ gì hảo ăn thứ gì bất hảo cũng không phân biệt được.”

Ách...hắn giận sao? Bất quả chỉ là miếng điểm tâm, có cần phải giận ư? Ta thật không biết một Chu Thất vốn tính tào lả lạnh lùng đến bây giờ lại vì chút chuyện nhỏ này mà bực bội, ta nên làm gì đây?

“Xin lỗi, gia.” Hay là trước tiên cứ nhận sai đi. Mặc kệ là cơn giận này từ đâu mà ra, thân là hạ nhân, ta không có tư cách phản ứng lại.

“Ta không tức giận.” Đại thủ của Chu Thất vượt khuôn mặt ta, “Không nên che giấu bản thân nữa, ta thích hình ảnh ngươi khi tò mò hỏi han hơn.”

Che giấu bản thân? Ta không có mà. Ta không đáp lời hắn, hắn cũng không nói gì nữa. Bởi vì “Phá Tà” và “Tuyệt Thiên Tăng” mà ta đã từng gặp ở Vạn Hoa Lâu đã đến.

Không rõ từ lúc nào Hàn Trọng Uy trên lôi đài đã dào dạt hăng hái mà nói một tràng, lúc này y đang giải thích quy tắc tỷ thí. Ta không hiểu lắm ý nghĩa của chúng, dù sao không lâu sau đó y cũng đã đi xuống.

Vì vậy, luận võ bắt đầu.

Trên đài người tới ta lui, đánh nhau rất náo nhiệt. Chỉ là xem một lúc lâu, cũng có chút nhàm chán. Bất tri bất giác, ta ngáp một cái.

“Rất nhàm chán sao?” Trầm Phóng Tâm vừa lúc thấy được.

“Có một chút.” Ta thừa nhận. Đây là võ lâm đại hội, chẳng có gì hảo ngoạn cả. (Hong: ta thích coi uỳnh lộn...ách, luận võ:>, ta không thích edit phần uỳnh lộn...ý, luận võ ẽ~ thế nên, *ngáp theo* ~)

“Đừng khó chịu, bây giờ lên đài bắt quá chỉ là mấy tiểu nhân vật, cao thủ chân chính khi đến ngọc mới xuất trận. Người kiên nhẫn chờ xem. Lại đây, ăn điểm tâm đi.”

“Hảo.” Trần Phóng Tâm dù sao cũng là một nhân vật trong giang hồ. Lời y nói không sai được.

“Bắt quá, xem lượng người trong bằng tử, thật sự không có bao nhiêu người xem đâu. Có vẻ đại hội năm nay nếu hắc mã không xuất hiện thì thật sự rất không thú vị.”

Sau khi Tuyết Thiên Tăng nuốt vào một miếng lương cao, đã đánh giá như vậy.

“Bên gia tộc người năm nay không có ai đến sao?” Trần Phóng Tâm hỏi.

“Không. Nhà ta gần đây vì tìm kiếm nhân thân mất tích mà rất bận rộn, làm sao có thời gian?”

“Vậy mà người còn ở nơi này nhàn hạ?” Trần Phóng Tâm khó hiểu.

“Ta nghe nói năm nay Hàn Thí Vũ đại thúc sẽ đến, ta chỉ muốn hỏi một chút xem, hẳn biết chuyện của dì ta không.”

“Dì? Người nói người nào?” Trong mắt Trần Phóng Tâm hiện lên một tia quỷ quyết.

“Chính là dì U Minh.” Tuyết Thiên Tăng cũng không dối gạt y, thở dài nói: “Dì U Minh đã thật lâu không có tin tức, tất cả mọi người nói nàng đã...Ta muốn tìm Hàn đại thúc hỏi một chút thử xem, hẳn có biết tin gì của dì ấy không.”

Tuyết U Minh? Hàn Thí Vũ?

Trái tim của ta điên cuồng đập mạnh. Tên của hai người đã khắc sâu vào lòng ta, khiến cho vô luận là khi nào nhớ đến, ta cũng không nhịn được tâm tình sôi trào.

Không nên tìm hiểu nữa, việc này có gì hay mà hỏi chứ? Hàn Thí Vũ tuyệt đối sẽ không biết chuyện của mẫu thân. Người có hỏi cũng vô dụng. Khắp thiên hạ trừ ta ra cũng sẽ không có ai biết, hỏi hay không cũng vậy thôi.

Về mặt quỷ quyết của Trần Phóng Tâm khiến cho ta bỗng nhiên dâng lên nỗi lo lắng. Trừ ta ra, y là người duy nhất biết sơ qua mẫu thân của ta là ai, y hẳn là không định tiết lộ ra ngoài đâu phải không.

“Tuyệt gia thực sự quyết định thay đổi cái loại thái độ cổ bản này rồi à?” Trong thanh âm của Trần Phóng Tâm mang theo sự nghi hoặc. “Thật sự cho phép nhi nữ tìm kiếm hạnh phúc của chính mình?”

“Các lão nhân đã già, bây giờ chính là thời đại của những người trẻ tuổi, không có lý do gì không thay đổi. Lỗi lầm của người đời trước, đến bây giờ chính chúng ta phải bồi thường, nhưng trước tiên chúng ta phải tìm được người đã.” Tuyết Thiên Tăng thở dài, “Mà giữa mọi người, chịu thua thiệt nhiều nhất chính là dì U Minh.”

“U Minh phu nhân đã biến mất từ rất lâu đúng không?” Trong thanh âm của Trần Phóng Tâm nghe không ra cảm xúc gì. “Ta không biết là người không nghe nói đến chuyện này.”

10. Chương 10

“Chuyện gì?” Tuyết Thiên Tăng cầm lấy một khối điểm tâm, nhìn về phía lôi đài không chút thú vị.

“U Minh phu nhân đã chết.”

“Người nói cái gì?” Tuyết Thiên Tăng nhảy dựng lên, nhìn chằm chằm Trần Phóng Tâm, “Người khẳng định?”

“Ta dám khẳng định. Nghe nói nàng đã sớm qua đời.” Trần Phóng Tâm nhìn Tuyết Thiên Tăng, thản nhiên đáp.

“Như vậy thì sai lầm của các lão nhân cũng không còn biện pháp nào bồi thường rồi sao?” Vô lực ngồi xuống, Tuyết Thiên Tăng tỏ vẻ vô cùng thất vọng.

“Cũng chưa hẳn.” Trầm Phóng Tâm cho ý kiến bất đồng.

“Tại sao nói như vậy?” Tuyết Thiên Tăng khó hiểu ngắc đầu.

“Ta còn biết một việc, U Minh phu nhân cùng Hàn Thí Vũ trước đây, đã từng sinh hạ một hài tử.”

“Cái gì?” Kinh hãi không chỉ có Tuyết Thiên Tăng, còn có ta. Trầm Phóng Tâm đến tột cùng là có ý gì? Y thật ra đang suy tính cái gì? Tay của ta bắt tri bắt giác mà chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Tuyết Thiên Tăng trừng mắt nhìn Trầm Phóng Tâm, vẻ mặt không dám tin: “Điều người nói chính là sự thật?”

Trầm Phóng Tâm nhợt nhạt cười cười, ánh mắt như có như không mà liếc nhìn ta một chút: “Ta là nghe nói như vậy.” (Đúng chuẩn “nghe giảng hồ đồn” =.+)

“Nghe ai nói?”

“Ha ha, là cơ mật, chuyện này ta không tiện tiết lộ.”

“Nói như vậy, trong nhà ta vẫn còn một đệ đệ hoặc muội muội thất lạc bên ngoài?” Y nhíu mày, hỏi: “Hắn (nàng) đang ở đâu?”

“Là đệ đệ. Còn về việc hắn ở nơi nào, đó là việc của các người.” Khóe miệng Trầm Phóng Tâm câu lên một tia quỷ tiểu, lại tiếp tục nâng chung trà.

“Cái gì gọi là ‘đó là việc của các người’ hả? Người tiết lộ chuyện này thì đừng mong đặt mình ngoài vòng. Đem những điều người biết nói ra chỉ tiết ra cho ta.” Tuyết Thiên Tăng duỗi một cánh tay túm lấy áo Trầm Phóng Tâm, hung mi ác nhãn ép hỏi: “Nói!”

“Đừng có hung ác như vậy.” Trầm Phóng Tâm giải khai tay của Tuyết Thiên Tăng, “Điều có thể kể thì ta kể, nghe cho kỹ.”

“Ừ.”

“Nghe nói, mười tám năm trước – cũng chính là thời điểm ân oán tình cừ giữa Hàn Thí Vũ, Tuyết U Minh và vị công chúa ma giáo Phá Địch kia tiến triển kịch liệt, U Minh phu nhân đã hoài thai của Hàn tiền bối. Biết được tình huống này, Phá Địch công chúa giận dữ sử dụng ‘Bạch phát tam thiên trượng’ với U Minh phu nhân, cùng lúc đó dùng quỷ kế dụ Hàn tiền bối vào ‘Cửu khúc thập bát động’. Người cũng biết nơi đó chính là lồng giam chứa đựng cơ quan ám khí trận thế được thiết lập đáng sợ nhất ma giáo, ngay cả một cao thủ như Hàn Thí Vũ, cũng phải mất đến một năm tìm kiếm mới có thể thoát vây. (lúc đó chú ấy ăn cái gì trong đó để sống rứa? ;___;)

Trong một năm này, U Minh phu nhân vì muốn sinh hạ hài tử bình an, đã ẩn cư hẳn. Thiên hạ không ai biết người ở nơi nào. Sau khi hài tử an toàn ra đời, nguyên bản cự độc kiềm nén trong cơ thể lại phát tác, cho dù nàng vốn là cao thủ đương thời, cũng...

Sau khi U Minh phu nhân qua đời, hài tử vẫn còn rất nhỏ, không cha không mẹ không nơi nương nhờ, nếu không phải hoạt hoạt ngạ tử*, thì chính là tại giữa hồng trần đau khổ giãy giụa. May mà hài tử kia còn có chút cơ trí, ta nghĩ bấy giờ cuộc sống của hắn trôi qua cũng không tệ.” Một hơi dài nói xong, Trầm Phóng Tâm nâng chung trà lên uống để nhuận hầu, như trước liếc mắt nhìn ta một cái, trong mắt hiện lên ý cười.

Còn ta, ngốc lảng ngay tại chỗ.

Trầm Phóng Tâm nói rất không rõ ràng, ta nghe được cũng không rõ ràng lắm. Nhưng mà nếu lời y nói không sai, vậy cha của ta quả nhiên là...

Nếu như tất cả đều là sự thật, vậy thì tất cả những nghi vấn tồn tại từ lâu trong lòng ta từ trước đến nay đã có câu trả lời. Vô luận Trầm Phóng Tâm từ đâu tìm ra câu trả lời này, ta hẳn là nên hướng y nói lời cảm tạ.

Biết mẫu thân là ai, cũng biết phụ thân mình là người nào, nhân sinh đã không còn gì tiếc nuối. Như vậy, càng củng cố ý muốn thuận theo số phận của ta.

Chẳng qua, ta đã hài lòng rồi, hơn nữa cũng hy vọng trong câu chuyện của Trầm Phóng Tâm không có đoạn sau, không thể thỏa ý nguyện của kẻ khác.

Tuyệt Thiên Tăng cau mày không hài lòng, truy vấn: “Này, người đã nói nguyên nhân, vậy kết quả thì sao?”

“Kết quả?” Trầm Phóng Tâm khó hiểu.

“Hài tử kia bây giờ thế nào? Hẳn bộ dạng ra sao? Ta phải làm sao mới có thể tìm được hắn?”

“Vấn đề này...” Về mặt Trầm Phóng Tâm có chút mập mờ, “Người xác định mình nhất định phải biết sao? Tuyệt gia các người có thể thu nạp hài tử của U Minh phu nhân sao? Đừng quên, năm đó U Minh phu nhân đã bị trục xuất khỏi gia môn.”

“Ta đã nói rồi, bây giờ gia sản Tuyệt gia chính là của ta, chúng ta đã quyết định phải bồi thường cho sai lầm năm đó. Ta nghĩ rằng, tìm được hài tử của dì U Minh chính là khởi đầu tốt nhất.”

“Nhưng người không thể đảm bảo được hạnh phúc và sự yên ổn cho hài tử kia.” Ánh mắt Trầm Phóng Tâm vẫn đặt trên lời dài, xem tranh tranh loạn đấu không ngừng tiếp diễn, “Hắn đã trải qua rất nhiều cực khổ. Bởi vì U Minh phu nhân mười tháng hoài thai khi thân mang độc, thân thể của hài tử bẩm sinh đã ngậm độc. Không ai biết độc kia lúc nào thì phát tác. Hơn nữa, vì mưu sinh, hắn từ khi còn rất bé đã lăn lộn trong phong trần, thật vất vả mới tìm được nơi để an thân, sự xuất hiện của người có lẽ sẽ mang đến những thay đổi nguy hiểm khó lường cho hắn.”

“Nói như vậy là người không có ý định cho ta biết tin tức của hắn?”

“Ngay lúc này, không được. Không có sự cho phép của hắn, ta không thể nói. Điều mà bây giờ ta có thể nói cho người biết chỉ có, hắn đã xuất hiện trong hội trường này, có thể tìm ra hắn hay không phải dựa vào nhãn lực của người rồi.” (thiếu điều dán băng tên trước trán bé nữa thôi à =.=, đúng là “xa tận chân trời gần ngay...bên cạnh”)

“Nếu như vậy, thứ ta xin lỗi không tiếp được.” Đứng dậy, muốn chạy. (Một bé nào quá nhản nói chuyện với một bé nào quá phẳng, hợp quá)

“Đi đâu?”

“Đi tìm người. Người không phải nói hắn đang ở đây sao? Ta không tin ta tìm không được hắn...” Âm thanh tiêu thất, bóng người chợt lóe, thân ảnh bạch sắc một mình biến mất trong dòng người.

Trầm Phóng Tâm đưa mắt dõi theo hướng Tuyệt Thiên Tăng rời đi, đột nhiên xoay đầu nhìn ta, lại cười.

Cho dù luận võ buổi chiều có đặc sắc thế nào thì ta cũng không muốn xem tiếp nữa.

Sau giờ nghỉ giữa trưa, ta lấy lý do thân thể không thoải mái lưu lại tại khách điểm.

Buổi sáng thái độ của Trầm Phóng Tâm thật sự rất kì quái, ta muốn hảo hảo suy ngẫm lại.

Bảo rằng y nói cho Tuyệt Thiên Tăng, không bằng nói rằng những lời đó là dành cho ta nghe. Sau khi tỉ mỉ nhớ lại, ta cơ hồ đã biết rất nhiều về hoàn cảnh của mẫu thân cùng với nguyên nhân nàng tử vong năm đó.

Như vậy là đủ rồi, vậy là đủ rồi. Đối với ta, quá khứ có huy hoàng thế nào cũng chỉ là quá khứ mà thôi. Ta không quan tâm hiện tại, cũng không cần tương lai, lại càng không dành cho quá khứ bất kì sự hoài niệm nào. Tuy rằng có thể biết về chuyện xưa thì rất đáng để vui mừng, nhưng không biết cũng không phải vấn đề gì đáng nói.

So ra điều ta quan tâm chính là, tại sao Trầm Phóng Tâm lại nói cho Tuyệt Thiên Tăng? Y có mục đích gì? Treu cọt người? Y thật sự là người nhàm chán vậy sao?

Ta không biết, ta không biết, ta không biết...

Nghĩ đến mức đầu hôn não trường*, một mình ta nằm trên giường, trừng mắt nhìn nóc nhà ngẩn người. Sau đó tiếng gõ cửa vang lên, Trầm Phóng Tâm xuất hiện trước mặt ta.

*đầu hôn não trưởng: chóng mặt não căng thẳng.

Chu Thắt không đi cùng y, Trầm Phóng Tâm ôn hòa cười nói: “Chu Thắt vẫn đang theo dõi luận võ, ta có lời muốn nói với người.”

“Chuyện gì?” Ta ngồi dậy.

“Ta nói những lời này với Tuyết Thiên Tăng cũng không vì muốn làm gì cả. Ta chỉ là hy vọng người có thể hiểu thêm về chính bản thân mình. Cho dù có lập chí hóa thành một gốc lục bình, cũng phải biết rằng bản thân đến từ phương nào.”

“Như vậy người có thể trực tiếp nói với ta, ta sẽ rất cảm kích.” Việc gì phải nói trước mặt Tuyết Thiên Tăng?

“Nói cho hần là bởi vì ta biết hần và các huynh đệ đang phản tỉnh lại những sai lầm của Tuyết gia. Nếu như không phải các lão nhân ngoan cố không chịu cải hóa, ngày hôm nay vận mệnh của người cùng U Minh sẽ không phải như thế này. Huống hồ ta đã nghe Phá Tà nói qua, hần đã từng gặp qua người, ta chỉ là muốn thấy khi hần đã biết người chính là đệ đệ của mình thì vẻ mặt sẽ có bao nhiêu đặc sắc.” Y than thở cười khê: “Ta hy vọng người có thể trải qua mọi chuyện suôn sẻ một chút.”

“Tại sao đối với ta tốt như vậy?” Trầm Phóng Tâm bắt kể là hành động hay lời nói đều là vì bảo hộ ta, từ lần đầu tiên gặp gỡ, thái độ của y đối với ta luôn tựa như một cơn xuân phong.

“Có thể là hữu duyên đi. Ta là con trai độc nhất, vẫn luôn hy vọng có thể có tiểu đệ để yêu thương cưng chiều, có thể chiếu cố người một hài tử vừa xinh đẹp vừa đáng yêu như thế này, ta thật cao hứng.” Khuôn mặt tươi cười của Trầm Phóng Tâm, ấm áp mà thân thiết.

“Người đã cao hứng rồi, vậy có thể hay không cùng ta nói chuyện?” Từ cửa truyền đến thanh âm không cao không thấp. Chu Thắt hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng vào Trầm Phóng Tâm.

“Người đến rất đúng lúc, ta có lời muốn nói với người.” Trầm Phóng Tâm nghênh đón, lôi kéo Chu Thắt. “Đi, trước đi cùng ta, ta nói hết cho người nghe.”

Chuyện Chu Thắt cùng Trầm Phóng Tâm nói rốt cuộc là gì, ta không thể quản. Ta chỉ chú ý đến sự bất thường của Chu Thắt sau khi trở lại.

Hần lấy sự cuồng bạo trước nay chưa từng có mà ôm ta, buộc ta phải cùng hần trôi nổi trong bể đục thâm trầm, không cách nào tự kiềm chế.

Từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, toàn thân ta triệt để triêm nhiễm mùi vị cùng dấu vết của hần. Thẳng cho đến khi ta ở dưới thân hần một mỗi ngất đi, ta vẫn có thể cảm nhận được tình cảm mãnh liệt từ hần.

Hậu quả của một đêm phóng túng cuồng hoan, khiến cho ta vào ngày thứ hai không thể di chuyển dù là một chút, tất cả công việc thu thập hành lý đều do Chu Thắt toàn bộ xử lý.

Chu Thắt muốn dẫn ta rời đi, không rõ nguyên nhân, nhưng sự vội vàng của hần ta có thể nhìn ra được.

Nằm trên giường nhìn hần bề bộn công việc, có một loại cảm giác thật kỳ quái. Hần là Vương gia vô cùng tôn quý, chưa từng có kinh nghiệm tự tay làm điều gì. Bất kể ở nơi nào, bên người hần luôn có kẻ hầu hạ. Cho dù có xuất môn, hết thấy sự tình vụn vặt cũng không phiền đến hần bận tâm chú ý. Những việc thu thập dọn dẹp thế này lẽ ra phải do người hầu như ta phụ trách, nhưng khi ta miễn cưỡng muốn đứng dậy tiếp nhận công việc hần đang làm, hần lại đem ta nhét trở vào ổ chăn.

Tay hần rất lớn, rất ấm. Ta vô cùng yêu thích cảm giác được chạm vào đôi tay kia, tựa như giữa trời đông giá rét hưởng thụ được một chút hơi ấm, đối với ta mà nói, đó chính là cảm dỗ chết người.

Ta nghĩ, bản thân đã dần dần quyến luyến cảm giác được hần vuốt ve rồi. Nếu còn tiếp tục như vậy, tương lai sẽ trở nên như thế nào đây? Vạn nhất có một ngày ta không thể lý khai cảm xúc này, bản thân còn có thể vô khiên vô quái* rời đi sao? Ta có thể hay không vì mối ràng buộc này mà không cách nào có thể trôi nổi theo dòng đời nữa? Nếu thật như vậy, ta nên làm sao bây giờ?

*vô khiên vô quái: đại ý là rời đi mà không mang theo thứ gì, đi với hai bàn tay trắng.

Giữa lúc suy nghĩ miên man, Chu Thất ôm ta, lấy áo bọc ta lại, sau đó dắt ta ra khỏi khách điểm, lên xe ngựa.

“Gia, trở về kinh sao?” Thanh âm của xa phu, cung cẩn kính sợ.

“Hồi kinh.” Trong xe, Chu Thất tựa vào đệm lót mềm mại, đem ta ôm vào trong ngực, hạ lệnh.

Vì vậy, chiếc xe ngựa chuyên dụng của Chu Thất thoát nhìn trông thật bình thường nhưng bên trong lại cực kì xa hoa dễ chịu, dưới sự điều khiển ngựa thành thục của xa phu, rời khỏi nơi này, theo đường núi quay về kinh thành.

11. Chương 11

Xe mới đi được một lúc không lâu lắm.

Ngay lúc ta mơ mơ hồ hồ muốn ngủ, xe đột nhiên dừng lại.

Ngoài thùng xe truyền đến tiếng xa phu hô: “Phía trước là ai? Xưng tên đi.”

Một đạo thanh âm quen thuộc truyền vào tai ta: “Chu Thất, ta có việc muốn tìm người.”

Thì ra là Tuyết Thiên Tăng, ta ngẩng đầu, chứng kiến khuôn mặt băng kết của Chu Thất, đôi mắt vô phong vô lãng không mang theo tình cảm, nhưng lại khiến ta cảm giác được một ít khẩn trương. Hắn cúi xuống bên tai ta dặn dò: “Đợi ở đây đừng đi ra ngoài, một lát sau ta sẽ quay lại.”

Nói xong, hắn xốc màn xe lên, thân hình nhất thiết*, trong xe chỉ còn lại một mình ta. (*nhoáng lên, vụt đi)

Bên ngoài truyền đến thanh âm của Chu Thất: “Tuyết Thiên Tăng, người tìm ta làm gì?”

“Muốn thỉnh người giúp ta một việc.”

“Việc gì mà gấp như vậy?”

“Thỉnh người cho ta nhìn Tiểu Tuyết.”

“Không phải người đã gặp qua rồi sao?”

“Lúc đó khác. Tiểu Tuyết có thể là đệ đệ của ta, ta muốn gặp lại hắn để xác định một chút.”

“Không được. Tiểu Tuyết là người của ta, ta không muốn hắn cùng ngoại nhân tiếp xúc quá nhiều.”

“Nếu đã vậy, trách không được ta rồi.” Giọng nói ầm ầm lửa giận của Tuyết Thiên Tăng rơi vào trong tai ta, cùng với nó là thanh âm va chạm ồn ào.

Tình huống cuộc chiến như thế nào ta cũng không rõ lắm. Trong lúc đang tập trung toàn bộ tinh thần lắng nghe tiếng động bên ngoài, ta không thấy được có một bàn tay đã luồn vào trong xe, nắm lấy cổ tay của ta.

Sự tình xảy ra quá đột ngột, cả ta không nhìn được thét chói tai một tiếng. Cùng với tiếng kêu của mình, cơ thể ta phảng phất như đang văng giá vũ bị lôi ra khỏi xe, rơi vào trong lòng ngực khoan hậu* của một người, bên tai truyền đến tiếng cười cùng giọng nói của nam nhân: “Ta dọa đến người rồi sao?”

*khoan hậu: dày, rộng, hiền hậu

Ngẩng đầu, hiện ra trong tầm mắt của ta là một khuôn mặt thanh dật. Ít nhiều đã có tuổi rồi, trên mái tóc điểm vài sợi bạc, vầng trán* bên khóe môi càng tản ra thành thực mị lực của nam nhân. Y mỉm cười, nụ cười vô cùng thân thiết nhưng cũng bao hàm vô thượng uy nghiêm. Có thể nhìn ra được, khi còn trẻ y tuyệt đối là một tuyệt thế mỹ nam tử.

*vầng trán: nếp nhăn

Y ôm ta, dùng loại ôm ấp dành cho tiểu hài tử, từ dưới nách ôm lấy ta, thân thể của y cùng ta kề cận quá gần, một loại cảm giác kì dị từ sâu trong thân thể chậm rãi dâng lên, dần dần sôi sục trong lòng ngực, quấy nhiễu khiến cho lòng ta không cách nào yên ổn, trước mắt cũng là một mảng mê mang.

“Bị hù dọa ngây người rồi sao? Đừng sợ, ta không có ác ý.” Vẫn ôn hòa mỉm cười, y tựa hồ xem ta là một tiểu oa nhi rồi, đôi phượng nhãn dài nhỏ díp lại thành hai mảnh trắng rằm phát sáng, thấy vậy tâm tình ta càng thêm hỗn loạn.

“Người...là ai?” Ta mở miệng, lúc này mới phát giác được thanh âm của mình run rẩy đáng sợ, ngón tay không tự giác bám chặt lấy vạt áo của y.

“Hàn Thí Vũ, buông Tiểu Tuyết ra.” Từ xa xa truyền đến tiếng Chu Thất rống giận, sau đó trong đầu ta “Ầm” một tiếng, bùng nổ.

“Hàn...Thí Vũ?” Ta ngẩng đầu, nhìn lên khuôn mặt tươi cười của nam nhân, trong mắt đã nhiễm một lớp sương mù.

Nam nhân vẫn như cũ mỉm cười, thế nhưng trong mắt lại mang theo một tia khổ ý: “Là ta.”

Phía bên kia, Chu Thất vẫn cùng Tuyết Thiên Tăng triển đấu, chỉ có tiếng rống của hắn như thiên biên kinh lôi*, bên tai ta âm âm rung động. “Hàn Thí Vũ, buông tay người ta, không cho phép chạm vào Tiểu Tuyết.”

*thiên biên kinh lôi: sấm sét nơi chân trời

“Chu Thất Vương gia, Tiểu Tuyết vốn là hài tử của ta, ta ôm hắn một lần cũng không tính là phạm pháp chứ?” Tiểu dung nơi Hàn Thí Vũ không hề thay đổi, y vẫn như cũ gắt gao ôm ta, đối mặt với Chu Thất.

“Tiểu Tuyết là của ta.” (Chắc, ra là thế, ra là lưỡng tình tương duyệt đã lâu a ~) Đôi mắt Chu Thất đỏ ngầu, hắn dùng một vòng công kích cuồng bạo bức lui Tuyết Thiên Tăng, phi thân đến trước người Hàn Thí Vũ, thân thủ bắt được bả vai của ta, ý định đoạt lại ta.

Song chưởng của Hàn Thí Vũ ghì chặt ta trong lòng, hai tay Chu Thất lại gắt gao bám lấy vai của ta, sức lực của bọn họ cũng không nhỏ, túm túm bắt bắt khiến cơ thể ta rất đau, ta không nhịn được bật thét chói tai: “Đau quá!”

Tay của hai người, trong một khắc đó, đồng loạt buông ra. (Hai ông舅 =.=’ cha vợ con rể chiến kinh thật)

Xương vai của ta rất đau, đồng thời cơn đau này cũng khiến thần trí ta thanh tỉnh trở lại.

Ánh mắt của ta, yên lặng đặt ở Hàn Thí Vũ, nhìn mày của y, mắt của y, toàn thân trên dưới tất cả của y, cố gắng ghi nhớ tất cả về y để lấp đầy khoảng trống ký ức trong dĩ vãng.

Người mà từ khi sinh ra đến nay ta chưa từng gặp mặt, là người phụ thân đã ban cho ta một nửa sinh mệnh này, là sinh mệnh chưa bao giờ có dấu vết của y trong đời, mà trong trời đất khó có thể gặp lại, cả đời này, ta vẫn còn cơ hội gặp lại y sao?

Không phải chưa từng nghĩ đến y. Trước năm mười bốn tuổi mỗi một lần trải qua cơ khổ mệt nhọc, mỗi một lần đối rét trong đêm, cũng từng si ngốc nghĩ mãi, nếu như phụ thân vẫn còn, thật sự tốt biết bao nhiêu. Đặc biệt khi ta biết trong chốn giang hồ, “Hàn Thí Vũ” ba chữ này có bao nhiêu uy phong cùng huyền thoại, ta liền một mực ảo tưởng, khi có thể khiến cho nam nhân kiệt xuất này biết ta là con của người và quay về làm phụ thân của ta, ta sẽ như thế nào hạnh phúc.

Mỗi một lần mộng tưởng, trở thành chút sức mạnh tinh thần để ta cố gắng sống qua ngày. Nhưng mà sự tồn tại của chúng bất quá chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi, sau đó ta vẫn như cũ tự xốc lên tinh thần, đối mặt với tất cả sự thật cần phải đối mặt.

Sau mười bốn tuổi, ta trở thành một gốc lục bình. Mỗi ngày trôi qua cuộc sống không chút cảm giác. “Phụ thân” hai chữ này mỗi khi vô tình tự hỏi lại trở thành gai đâm vào lòng, vĩnh viễn mỗi khi nghĩ đến đều là đau đớn thật lâu.

Nếu không từng mơ tưởng có thể nhìn thấy y, ngoài ra còn muốn xác định y có phải thật sự là phụ thân của ta hay không, ta sẽ không cần phải chú ý suy nghĩ về y nữa, ta đã tưởng rằng, tất cả đều đã có thể trở thành quá khứ.

Thật không ngờ, thật sự còn có thể nhìn thấy y, khi và ta vẫn y vẫn còn sống trên đời, để ta và y còn có thể nhận thức nhau.

Một đôi đại thủ đem ta ôm lấy, chớp mũi truyền đến khí tức quen thuộc.

Độ ẩm từ đôi tay của Chu Thất trấn an trái tim đang đập cuồng loạn của ta, hẩn ở trên đỉnh đầu ta chất vấn: “Hàn Thí Vũ, người đến đây làm gì?”

“Ta đến nhìn mặt hài tử của mình.” Đôi mắt của Hàn Thí Vũ dừng trên người ta, biểu tình như hỉ như bi, tựa như mang theo vô hạn cảm khái.

“Ai là hài tử của ngươi?” Chu Thất gần như cười lạnh, song chưởng ôm lấy ta càng chặt hơn.

“Hài tử trong lòng của ngươi, nếu như ta không nhìn lầm...Không, ta tuyệt đối sẽ không nhìn lầm. Hẩn chính là hài tử của ta và U Minh.” Thanh âm có chút run rẩy, có chút kích động. Xem ra cơn trùng kích khi cùng ta gặp mặt đối với y mà nói cũng không phải nhẹ.

“Hài tử của ngươi? Hừ, đường đường một đời kiếm hào Hàn Thí Vũ lại có đứa con mang thân phận người hầu nho nhỏ trong phủ của ta hay sao? Nhìn cho rõ đi, Tiểu Tuyết là của ta.” Chu Thất càng ôm ta chặt hơn nữa, “Chứng cứ đâu?” (Ồ, anh vô lý. Đây tính là cường thường dân nam ko nhỉ? =))

Không có. Không có chứng cứ. Cho dù lớn lên cùng mẫu thân giống nhau vô cùng, ta cũng không có thứ gì có thể chứng minh thân phận.

“Trầm Phóng Tâm có thể làm chứng.”

“Lời hẩn nói người nhất định tin sao? Vật chứng có hay không?” Chu Thất khinh thường nói.

“Việc này...”

“Không đưa ra được chứ gì? Vậy không cần thiết phải nói nữa.” Chu Thất ôm ta, xoay người hướng xe ngựa mà đi.

“Chờ một chút.” Y đuổi người vờn một tay, ngăn cản Chu Thất. Hàn Thí Vũ che trước mặt hẩn, có chút lo lắng thỉnh cầu: “Chu Thất Vương gia, cho ta cùng hài tử trò chuyện, có thể chứ?”

Chu Thất khẽ nhíu mày, đang định cự tuyệt, Tuyết Thiên Tàng đã mở miệng: “Chu Thất, chỉ là tâm sự không có gì quá đáng, người đáp ứng đi. Xem như hoàn lại ta một lần nhân tình.”

Chu Thất bế ta lên cao, khiến cho ta cùng hẩn ngang hàng nhìn rõ lẫn nhau, hỏi: “Tiểu Tuyết, ngươi có muốn trò chuyện hay không?”

Trầm mặc, ta gật đầu. Y vốn là phụ thân của ta a, có thể được cùng y trò chuyện từng là ước mộng của ta.

“Ta trước hết nói cho rõ ràng, ngươi là người của ta, không có sự cho phép của ta, ngươi nơi nào cũng không thể đi.”

“Vâng.” Ta biết, điểm này đương nhiên ta hiểu rõ. Thật lâu trước kia, Chu Thất đã khiến ta phải khắc sâu nhớ kĩ điều này. Mà ta, cũng chưa từng đeo trong lòng ý muốn rời khỏi hẩn.

Vì vậy, tại quan đạo bên trong rừng cây, ta và Hàn Thí Vũ lần đầu tiên trong đời trò chuyện cùng nhau.

Ta vẫn hăng hái làm vì những người đã like và trông bản edit của ta mỗi ngày: Vân tỷ, Lara, Vicky và nhiều bạn khác, cảm ơn đã cho ta thấy sự ủng hộ của các bạn.”x

12. Chương 12

Có thể dồn nén tâm tình sôi trào trong lòng, chứng tỏ việc Chu Thắt nói ta vô tâm vô tình cũng không phải là không có căn cứ. Mà ở đối diện Hàn Thí Vũ trong vòng một khoảng thời gian ngắn đã khôi phục lại sự bình tĩnh, không hổ là giang hồ nổi danh đại kiếm khách.

“Tên của ngươi, chỉ là Tiểu Tuyết sao?” Đôi song nhãn của y mang theo thứ tình cảm ôn nhu mà ta chưa bao giờ được cảm thụ, thanh âm hòa ái không biết vì sao lại khiến cho ta sinh ra cảm giác muốn chảy nước mắt. Trái tim...rất đau. Đã bao lâu rồi, không một ai dùng thanh âm khiến ta không thể kháng cự như thế để trò chuyện cùng ta? Bao dung như thế, thân thiết như thế. Nếu như nói đây là cảm giác “phụ thân”, vậy thì ta phải thừa nhận, nhiều năm như vậy, ta đã bỏ lỡ rất nhiều điều. Vì vậy, ta có một loại xúc động, nghĩ muốn nói cho y biết tên thật, ta chỉ muốn nói cho y biết, danh tự chân chính thuộc về mình. Cho dù toàn bộ thế giới chỉ biết gọi ta “Tiểu Tuyết”, ta vẫn luôn hy vọng, không ai có thể chính thức đem ta trở thành độc nhất vô nhị của riêng hẳn. Y là huyết thân của ta, y cần phải biết.

“Ta lấy họ mẹ, tên của ta, là Tuyết Phụ Tâm.” Cái tên mà đến ngay chính bản thân cũng cảm thấy xa lạ từ trong miệng bật thốt ra, phảng phất mang theo thứ cảm giác xa cách thế gian, cảm giác hư vô vốn vẫn luôn phiêu phiêu dang dang bỗng nhiên bị một điều gì đó lấp đầy, khiến cho ta cảm giác được, ta đang ở ngay đây, sinh mệnh của ta, linh hồn của ta, tất cả đều đang hiện hữu ở nơi đây. Từ lúc bốn tuổi đến tận bây giờ, ta đã dùng cái tên “Tiểu Tuyết” để phong ấn toàn bộ xuất thân của mình.

“Phụ Tâm sao?” Một mặt khổ tiểu vương bên khố môi Hàn Thí Vũ. “Là tên mà mẫu thân ngươi đã chọn sao? Nàng có phải hay không vẫn không tha thứ cho ta?”

“Ta không biết.” Cúi đầu thầm nói, năm đó ta còn quá nhỏ, nhỏ đến mức không cách nào lý giải được gút mắc tình cảm của mọi người. Nhưng mà, nụ cười trước lúc lâm chung của mẫu thân, ít nhất ta nhìn ra được, không mang theo chút gì oán hận. Ta sở dĩ tên là “Phụ Tâm”, chỉ là vì mẫu thân hy vọng ta sẽ không phải giống như nàng, vì tình mà hủy hoại cả một đời.

“Xin lỗi.” Thở dài, thanh âm nặng trĩu tràn đầy day dứt từ trong miệng y truyền ra.

“Tại sao?” Ngắc đầu lên, ta không rõ. Y có việc gì cần phải xin lỗi ta sao?

Y vươn tay, ôm lấy ta. Khí tức xa lạ mà ấm áp vây lấy quanh thân, thanh âm tựa như tiếng khóc vang lên trên đỉnh đầu ta: “Xin lỗi, hơn mười năm rồi, ta chẳng những không hảo hảo chăm sóc ngươi, thậm chí đến sự tồn tại của ngươi ta cũng không biết, ta có lỗi với mẫu thân ngươi, càng có lỗi với ngươi.”

“Không việc gì.” Đây không phải lỗi của y, y chỉ là không biết mà thôi.

“Sao lại không việc gì? Ngươi vốn là hài tử của ta, là bảo bối duy nhất của ta cùng U Minh, như thế nào không có việc gì? Ta thật sự là một phụ thân thất trách!”

“Cho dù ta thật sự là con của mẫu...ách, của U Minh phu nhân, ngươi cũng không cần phải kích động như vậy. Ngươi là ngươi, ta là ta.”

“Nói cũng không thể nói vậy. Suy cho cùng vẫn là ta có lỗi với ngươi. Ngươi có biết khi chứng kiến thấy bộ dáng của ngươi như thế này, ta đã cảm thấy hối hận đến mức nào không? Ngươi vốn là hài tử của ta, vậy mà ta lại để lạc mất ngươi, không chăm sóc được ngươi cho tốt, lại không hề hay biết ngươi phải lăn lộn trong phong trần, vì mưu sinh mà trở thành luyến đồng của người khác. Trên thế giới này có người phụ thân nào vô trách nhiệm như ta sao?” Song chưởng siết chặt, tiếng tim đập dồn của y vang lên bên tai. Lời nói ra kích động đến mức khiến cho ta cảm thấy choáng váng.

Ta không nói gì để chống đỡ, ta không biết một người phụ thân bình thường là như thế nào. Mỗi một lần chứng kiến cảnh phụ phụ tử tử thê thê nữ nữ vào trước năm mười bốn tuổi khi còn ở trong gánh hát lần lượt như đèn kéo quân hiện lên trong trí óc ta, thế nhưng ta tìm không ra một chút hình ảnh nào có thể tham khảo. Ta chỉ cần biết y là phụ thân của ta, thế là đủ rồi.

“Tâm Nhi, con có nguyện ý đi theo ta không?” Bên tai truyền đến câu hỏi khiến ta kinh ngạc. Ta ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào đôi mắt y.

Ta gật mình, nhất thời không giải thích được y nói gì. “Đi cùng ta” nghĩa là sao? Ta nên phản ứng thế nào với những lời này đây? Trong lúc bất tri bất giác, ánh mắt của ta, hướng về phía Chu Thất.

Một khuôn mặt tuần tú sa sầm hết mức, khoe miệng hướng xuống cong thành một đường vân thật sâu, trong đôi mắt vô tình là một mảng lãnh khốc, rõ ràng là biểu tình tức giận (như thế này):-) vậy mà lại mang đến cho ta một cảm giác yên bình không thể lý giải.

“Ta...ta không hiểu lắm ý tứ của người...” Trước hết lựa chọn nhẹ nhàng mỉm cười, ta đáp lời Hàn Thí Vũ.

“Ý của ta chính là, người cùng ta quay về Phong Diệp sơn trang, trở thành thiếu trang chủ, không cần phải tiếp tục cuộc sống phiêu bạt như thế này nữa.”

“Nhưng mà, ta đã đem bản thân dứt bán đi rồi...” Lặng lặng* đáp lại, nhìn đôi mắt y vẫn như cũ không hề xoay chuyển.

“Bao nhiêu tiền? Người vì bao nhiêu tiền và dứt bán chính mình?” Đôi tay Hàn Thí Vũ siết càng chặt hơn, gần như kiềm hãm ta đến phát đau.

“Một trăm hai...hoàng kim.” Biểu tình của Hàn Thí Vũ có phải hay không là tức giận rồi? Ta có chút sợ hãi, thử giãy giụa một chút, xem có thể lờ bớt khỏi cái ôm của y hay không.

“Chỉ có một trăm hai hoàng kim? Ta sẽ trả, đích xác là giao cho Chu Thất Vương gia chứ gì?” Về mặt Hàn Thí Vũ có chút khó coi, một trăm hai hoàng kim đối với ta mà nói chính là giá trên trời, nhưng với y xem ra chỉ là một khoản tiền nhỏ. Nhưng mà, điều này thì quan hệ gì với ta?

“Thế nhưng...ta không có tiền trả lại cho người...”

“Không cần người trả lại. Người vốn là hài tử của ta, đây vốn là điều người xứng đáng nhận được.” Càng lúc càng khó coi đến nghiêm trọng rồi, xem ra y đang hận không thể nhắc ta lên hung hăng mà lay động.

“Nhưng mà ta đã bán đứt bản thân, lúc này đây đối với tất cả ta đã không còn được phép làm chủ nữa.” Ta vốn chỉ là một luyến đồng nho nhỏ, ta không có tư cách đưa ra quyết định. Huống chi, cả đời này ta chưa từng vì bản thân mà quyết định. Vô luận là từ lúc năm tuổi bước vào gánh hát, hay là mười bốn tuổi đến Vương phủ, đều do người khác thay ta định đoạt, mà trong số đó, người có ảnh hưởng nhất đối với ta, chính là Chu Thất.

Không tự chủ được lại nhìn về phía Chu Thất, bên môi của hắn tựa hồ đang câu lên thành một nụ cười. (ánh nghe rồi đấy, đang khoái chí =))

“Người chung quy hãy vì chính mình suy nghĩ một chút đi. Chỉ cần người gật đầu, phụ thân ta sẽ lập tức mang người rời đi.”

Phụ thân sao? Một từ hảo xa lạ, xa lạ đến mức không có cách nào gọi ra miệng. Nhìn khuôn mặt càng ngày càng trở nên kích động của y, ta chậm rãi, lắc đầu.

Ta không đưa ra quyết định. Thật sự, ta sẽ không vì bản thân mà quyết định. Ta vốn chỉ là một gốc cây lực bình, nước chảy bèo trôi mới là bản chất của ta, vị phụ thân xa lạ trước mắt cùng chủ nhân quen thuộc phía sau, trong hai người ta sẽ theo bản năng hướng về người mà ta quen thuộc. Cho dù sau này cuộc sống có trôi qua ti tiện đến mức nào, đó cũng vẫn là cuộc sống mà ta đã quen. Muốn thay đổi nó, quả thật phải dùng quá nhiều dũng khí. Mà ta, mãi mãi cũng không có được dũng khí như vậy. (ý em là em không có dũng khí:”P)

Thấy ta lắc đầu, sắc mặt Hàn Thí Vũ trở nên trắng bệch, biểu tình của y rất thống khổ. Y siết chặt cánh tay ta, truy vấn: “Tại sao? Người hận ta sao?”

Rất đau, nhưng mà sự thống khổ của y càng khiến cho trái tim ta đau đớn. Ta không nhịn được vươn tay, an ủi xoa lên khuôn mặt y: “Hàn đại hiệp, xin thứ lỗi, ta không hận người, thật sự. Ta sống cuộc sống không dài, không đọc qua sách vở, cũng không có kiến thức gì, càng không biết cuộc sống trong giang hồ đến tột cùng là như thế nào. Nhưng mà ta cũng biết, trong chốn giang hồ ngài có danh vọng cực cao. Ngài vốn là đại hiệp, nếu để người từng trải qua nhiều việc như ta cùng ngài xác lập quan hệ, có thể sẽ khiến ngài hổ thẹn. Có thể may mắn được nhận thức ngài, cùng ngài trò chuyện, ta đã rất thỏa mãn rồi. Mục đích ta

nhận thức ngài, cũng không phải muốn ngài vì sự tình trước kia phải bồi thường điều gì, ta chỉ muốn biết rõ xuất thân của mình mà thôi. Cảm ơn ngài đã chịu gặp ta, ta thật sự cảm thấy đủ rồi. Cảm tạ.”

Điều ta nói hẳn là đã tốt rồi, tại sao y vẫn còn mang biểu tình đau khổ như vậy? Thanh âm của y trở nên vô cùng nghẹn ngào, y đem đầu vùi vào trên vai ta, bả vai không nhịn được run rẩy: “Tâm nhi, đừng nói như vậy, cần phải xin lỗi chính là ta mới đúng! Người là đứa con ta yêu thương nhất, như thế nào có thể khiến ta hổ thẹn? Tâm nhi, người thật là một hài tử ngốc mà...”

Ngốc ư? Có lẽ. Ta chỉ biết việc ta đi theo y khiến ta cảm thấy sợ hãi, cho nên ta tình nguyện ở lại bên Chu Thất. “Hàn đại hiệp, ta nghĩ chủ nhân của ta đã chờ đến mức sắp không nhịn được nữa rồi, xin cho ta cáo lui đi trước.” Nhìn về phía Chu Thất, mới phát hiện vẻ mặt của hắn có chút bức bối, nghĩ rằng có lẽ hắn đã hết kiên nhẫn chờ đợi rồi. Ta vội vàng hướng Hàn Thí Vũ nói lời cáo từ.

13. Chương 13

“Chờ một chút...” Hàn Thí Vũ kéo ta lại, từ trên cổ tay gỡ xuống một chuỗi đàn mộc phật châu đeo vào cổ tay ta, dặn dò: “Người đã quyết định như vậy, ta không miễn cưỡng người. Nhưng Tâm Nhi, người phải nhớ kỹ, người vĩnh viễn là bảo bối của Hàn Thí Vũ ta, nguyên là thiếu chủ của Phong Diệp sơn trang. Từ nay về sau nếu có kẻ nào dám khi dễ người hoặc có việc gì phát sinh, người cầm chuỗi hạt châu này tìm đến những nơi là sản nghiệp của Phong Diệp sơn trang đi, mọi người ở đó chắc chắn đều sẽ nghe lời người phân phó.”

“Vật này...quá quý báu rồi, ta không thể nhận được, ngài hay là nên giữ lại đi thôi.” Nhìn hạt châu, ta lộ ra thần sắc lúng túng. Ta là một kẻ hầu nhỏ nhoi trong vương phủ, giữ vật trân quý như thế để làm gì?

“Không được, đây là “Đàn Hương Lệnh” của Phong Diệp sơn trang chúng ta, từ hôm nay trở đi, chủ nhân duy nhất của nó chính là người, cũng chỉ có người có thể sử dụng...Đừng bao giờ nói những điều như người không thể nhận không dám nhận nữa, nếu không ta sẽ tức giận!” Về mặt nghiêm khắc, Hàn Thí Vũ bày ra một bộ dáng hung ác, nhưng lại ngoài ý muốn khiến cho ta cảm thấy rất ấm áp, bất tri bất giác, ta thần nhiên mỉm cười.

“Người cười rõ lên xinh đẹp cực kì, quả thật giống U Minh như đúc, thật tốt.” Hàn Thí Vũ thở dài, vươn tay ôm ta vào lòng.

“Từ lão đầu, không được tái động thủ động cước nữa.” Chu Thất hết nhịn nổi rồi, hắn dùng động tác vô cùng thô bạo giật ta khỏi Hàn Thí Vũ, đem ta ôm vào lòng. “Tiểu Tuyết là của ta.”

Hàn Thí Vũ cũng không tranh giành, y chỉ cười cười nói: “Chu Thất Vương gia, Tâm nhi vốn là hài tử của ta, (còn người là con rể của ta đó), vĩnh viễn là như vậy.”

“Tiểu Tuyết vĩnh viễn cũng là của ta.” Nổi giận gầm lên một tiếng, Chu Thất quay đầu ôm ta rời đi.

Từ xa xa truyền đến thanh âm của Hàn Thí Vũ: “Tâm Nhi, phân hào của Phong Diệp sơn trang ở kinh thành tên gọi là Quy Phong Lâu, trên chiều bài (bảng tên) có treo một phiến phong diệp.”

Ta chưa kịp trả lời, Chu Thất đã nhét ta vào xe ngựa, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi rừng cây. (-____-!!)

Nhìn bọn họ (?) rời đi, Tuyết Thiên Tăng đến gần Hàn Thí Vũ: “Hàn thúc thúc, cứ như vậy để cho Tiểu Tuyết đi sao?”

“Tâm Nhi hẳn cũng không chịu nhận ta.” Về mặt của Hàn Thí Vũ khôi phục sự bình tĩnh, y có chút thương cảm mà nói: “Từ đầu đến cuối hẳn đều gọi ta là ‘Hàn đại hiệp’, khúc mắc trong lòng hẳn quả thực rất sâu.”

“Như vậy, ngài có thể khẳng định hẳn chính là hài tử của ngài và dì U Minh sao?”

“Đương nhiên, điều này là chắc chắn rồi. Sự quật cường cùng ngang bướng đó, quả thật giống U Minh như đúc.”

“Dù vậy ngài vẫn như cũ nhìn Tiểu Tuyết ở bên Chu Thất như thế sao?”

“Đây là quyết định của chính Tâm Nhi, ta không có cách nào thay đổi. Bây giờ điều ta có thể làm, chính là kiên nhẫn chờ đợi hần hồi tâm chuyển ý. Còn điều người nên làm, chính là nghĩ biện pháp bãi bình* các lão nhân Tuyết gia kia, đừng để cho bọn họ có cơ hội xúc phạm đến Tâm Nhi.”

*bãi bình: vừa là giữ cho cân bằng vừa là trừng phạt, kiểu như giữ yên ko cho làm loạn, làm loạn là phạt,;”P

“Ta biết rồi.” Gật đầu, Tuyết Thiên Tăng cũng không nói thêm gì nữa.

Trên đường ngựa điên cuồng mà phi.

Trong xe, Chu Thất gắt gao ôm lấy ta.

“Gia, ngài làm sao vậy?” Đây là thái độ trước đây chưa từng có ở hần, khiến cho ta bất an, ta nhìn hần, rất không minh bạch.

“Tiểu Tuyết, người thề đi, người là của ta.”

“Gia, ta vốn chính là...” Vẫn còn muốn nói sao? Ngay cả khi hần vứt bỏ ta trước, ta cũng vẫn là của hần, tất cả quyền định đoạt đều nằm ở hần mà thôi.

“Ta muốn chính người mở miệng nói, nói rõ ràng. Nói người vĩnh viễn cũng không ly khai ta.”

“Gia, ngài tin tưởng vào thứ gọi là ‘vĩnh viễn’ sao?” Ta có chút hoài nghi. Một Chu Thất vô tình lại là loại người không thực tế thế này sao? Ta cũng không phải thứ gì tốt, đáng để hần để tâm đến vậy sao? Chắc không phải vừa rồi ở trong rừng cây bị thứ gì kích thích chứ.

“Mặc kệ ta có tin hay không, trước khi ta buông tay, người chỉ có thể ở bên ta, nơi nào cũng không cho đi.”

Những lời này không cần lặp lại. Ngay thời điểm ta từ chối lời đề nghị của Hàn Thí Vũ, ta cũng đã tự xác định lập trường của mình. Vận mệnh của ta sau này đã được an bài rồi, chỉ có thể y lại vào người nam nhân này, chờ... cho đến khi hần buông tay.

“Tiểu Tuyết, ta sẽ không dễ dàng buông tay. Người đừng mong có thể tùy ý mà rời khỏi ta. Ta cũng mặc kệ người là ai.” Giống như nói cho ta biết lại giống như tự lẩm bẩm một mình, Chu Thất đem cảm gác trên vai ta, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, nói cho ta biết tên thật của người.”

“Gia...”

“Ta nghe được chút chuyện người cùng Hàn Thí Vũ đã nói. Tiểu Tuyết không phải danh tự thật sự của người. Như vậy cái tên thật sự đó là gì?”

“Gia...ngài hay là vẫn gọi ta Tiểu Tuyết đi.” Cái tên kia đại biểu cho một loại phong ấn, ta gần như ngay cả đến người cùng huyết thống với mình cũng không muốn nói, huống chi là người khác?

“Tại sao không muốn nói cho ta biết? Ta là chủ nhân của người, người không thể có bí mật gì giấu diếm ta.”

“Đây không tính là bí mật.” Thật sự không muốn nói. Cần gì phải hỏi như vậy? Ta bắt quá chỉ là một luyện đồng, ta không cần, người không cần, biết nhiều như vậy để làm gì?

“Nói cho ta biết.” Bướng bỉnh nâng cằm ta lên, nhìn thẳng vào đôi mắt ta.

“Phụ Tâm!” Khe khẽ phun ra hai chữ, thanh âm nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn. Hần có nghe hay không không liên quan đến ta.

“Cái gì?” Chu Thất lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, “Tại sao lại chọn danh tự như vậy?”

“Bởi vì, có người nhắc nhở ta, vĩnh viễn không động tâm, sẽ không bị phụ tâm.” Mị khởi nhân tình, nhìn chăm chú vào hần, một biểu tình không thể miêu tả thành lời.

Ngày đêm tốc hành, suốt đoạn đường không hề nói chuyện.

Hằng đêm vẫn ôm lấy ta ngủ, bất luận hấn có muốn (chuyện kia) hay không, ta cũng phải luôn ở trong tầm mắt của hấn. Ánh mắt sáng quắc kia, càng lúc càng dễ dàng câu dẫn ra trong ta thứ dục hỏa nhiên tấn* cả thể xác lẫn tinh thần.

*nhiên tấn: đốt sạch.

Rất giống với cảm giác năm đó khi lần đầu tiên gặp gỡ Chu Thất.

Ta biết chính mình đang có sự thay đổi, hoặc là...ta chưa từng thay đổi.

Ta thật sự rất dễ bị hấn khiêu khích, bất luận thời điểm ta đối ngoại nhân lãnh đạm trầm mặc đến mức nào, ở trước mặt hấn, ta vẫn chỉ là một luyện đồng.

Dâm dăng, kiêu mị!

Bản thân tựa hồ càng ngày càng phù hợp với sự mong đợi của Chu Thất. Hấn không phải hy vọng ta biến thành một dâm phụ dưới thân nam nhân vụn vẹo thân thể thở gấp đầy quyền rũ hay sao? Biểu hiện của ta ở trên giường lúc này, cùng dâm phụ có gì khác nhau?

Ta đã từng tận mắt nhìn thấy sử thái* trên giường của chính mình. Đêm hôm đó, chúng ta dừng chân tại một gian kỹ viện nào đó. Gian kỹ viện này cũng không có nữ nhân nào đặc biệt xinh đẹp, nhưng bày trí trong phòng lại vô cùng đặc biệt. Nơi đó chính là địa phương kì lạ nhất, ở khắp các bức tường trong phòng, đều được lắp đầy những tấm gương.

Sau đó, ta được nhìn thấy bộ dáng cuồng loạn nhất của bản thân.

Khóa ngồi trên lưng nam nhân, thân thể tề gầy vụn vẹo, làm da trắng nõn ứng lên sắc đỏ, mái tóc dài rối tung xòa cả trước người lẫn sau thân. Đôi môi vốn dĩ ngả màu trắng nhợt ở phía sau bị hút đến đỏ tươi ướt át, cặp mắt dưới sự kích thích của tình dục mà đắm thủy quang, mê mông muốn say.

Bóng người trong gương kia, khiến cho ta chú ý thấy trong mình sản sinh ra một loại khoái cảm cấm kỵ.

Mặc dù đã sớm rõ ràng bản thân lấy thân nam nhi thị phụng nam nhân, nguyên là nghịch luân sự tình thiên địa bất dung, thế nhưng ta chưa từng có cảm xúc gì rõ ràng, mãi cho đến giờ phút này, ta mới từ đáy lòng cảm giác được ngưng ngừng.

Nguyên lai, ta cũng sẽ có vẻ mặt như vậy, nguyên lai, chính mình ở dưới thân nam nhân, sẽ như thế kiêu mị. (Chậc, Hàn đại hiệp mà thấy thì sẽ đau tim mà chết)

Chu Thất ngẩng ta, cười, đùa giỡn ta. Ánh mắt cùng đôi tay kia, tại trên người ta chôn xuống mầm mống tối tước nhân*, khiến cho ta từ sau đêm hôm ấy, dần dần có những thay đổi rõ rệt.

*tối tước nhân: thiêu cháy người nhất, khiến người bỏng nhiều nhất...Ai, đặt câu thật khó.

Biểu hiện ra ngoài sự lạnh lùng, tựa hồ càng lúc càng trở thành một loại nguy trang mà thôi. Chỉ cần thêm một chút nữa, Chu Thất có thể vạch trần hoàn toàn một tầng diện soa* này, khiến cho bản chất dâm loạn này của ta, hoàn toàn bại lộ trước mắt người khác. Nhưng mà, hấn tựa hồ không có ý định làm như vậy.

Có một điều ta biết rất rõ ràng, sự điều giáo vượt ngoài đường lối thông thường này của hấn, khiến cho cơ thể của ta, đã không còn cách nào có thể rời khỏi hấn lần nữa. Còn sự ôn nhu mà trong bất tri bất giác hấn để lộ ra, càng khiến cho tâm tình của ta có sự rung động rất lớn.

Có phải hay không sau khi trở về từ vô lâm đại hội, đã có chuyện gì đó không còn như trước?

Đầu tiên là Quân Ngũ thử dài.

Y vẫn như cũ tú lệ phi phàm, cũng vẫn như cũ khôn khéo tài giỏi. Chỉ là, ánh mắt y nhìn ta, mang theo một sự than thở. Y nói, y nguyên bản tưởng rằng, tình cảm của Chu Thất và ta, duy trì một thời gian sẽ thay đổi, lỗ vốn hấn cùng Trầm Phóng Tâm đánh cược.

Điều y nói, đổi lại là trước kia, nhất định sẽ không khiến ta có bất kì cảm giác gì, nhưng mà bây giờ tựa hồ đã khiến ta nghe ra điều gì đó. Mặt của ta, thường thường sẽ mặc danh kì diệu mà đỏ lên.

Chu Thất có vẻ rất thích thấy ta đỏ mặt, thường thường sẽ cùng Quần Ngũ nói, cùng nhau giễu cợt ta, cảm giác có chút kì quái, nhưng cũng không khiến ta chán ghét.

Chu Thất ở trước mặt ta nở nụ cười càng ngày càng nhiều. Ta thật không biết nguyên lai đôi mắt vô tình kia khi cười rộ lên sẽ tràn ngập mị lực như vậy. Đã rất nhiều lần ta bị lạc trong sóng mắt của hắn, đã không còn cách nào tự kiềm chế.

Trái tim, tựa hồ đã dần dần thất thủ, vậy mà ta lại vô lực khống chế. Một khi ta muốn hảo hảo suy nghĩ một chút, Chu Thất chung quy sẽ lôi kéo ta cùng nhau lâm vào giữa bể dục...

Cảm giác rất khủng hoảng, tựa như...toàn thân xích lửa hoàn toàn bày ra trước mặt Chu Thất, không hề che đậy. Ta dần dần thường xuyên sinh ra cảm giác sợ hãi khó hiểu.

Cơn hoảng sợ này, ngay vào lúc nhìn thấy người mới mà Chu Thất tiếp vào trong phủ, đã bộc phát hoàn toàn.

Người kia, nguyên là cống phẩm ngoại bang do đích thân Hoàng đế ban cho Chu Thất. Một nữ nhân vô cùng mỹ lệ yêu diễm, có thứ ma lực khiến tất cả nam nhân không thể cự tuyệt. Chứng kiến Chu Thất ở trước mặt nàng lộ ra biểu tình không cách nào kháng cự, trái tim của ta, trong nháy mắt, co rút mạnh mẽ.

Rất đau, rất đau...Tựa như bị người dùng lực hung hăng bóp nghẹt, ta kinh hoảng phát hiện, địa vị của Chu Thất trong lòng của ta, không thể chỉ dùng thứ ngôn ngữ mơ hồ đơn giản mà miêu tả. Hắn minh minh bạch bạch chiếm cứ gần như tất cả các góc ngách trong trái tim của ta. Cảm giác mà ta dành cho hắn, đang dần dần trở thành duy nhất. Nếu cần phải dùng một từ để hình dung, vậy thì hắn là – “Yêu”.

Vì phát hiện này, ta trốn ở trong phòng khóc lớn một trận, khóc cho trái tim đáng thương hại đã bị cướp mất của mình. (Bé dễ thương nháy =))) Ta biết, từ giờ trở đi, vận mệnh của ta sẽ rất bi thảm, bởi vì yêu một người, đã định trước sẽ không có kết cục tốt đẹp. Huống chi ta chỉ là một luyện đồng, mà người ta yêu, lại chính là vị chủ nhân vô cùng tôn quý của ta.

Ta nên làm sao đây? Ta nên làm cái gì bây giờ? Dùng cách gì mới có thể tránh được thứ kết cục nực cười như vậy? Ta suy nghĩ suốt một buổi tối, quyết định từ nay về sau, cái gì cũng không nói, tận lực đem điều mà ta ngộ ra trong khi Chu Thất vẫn chưa phát hiện này, triệt tiêu.

Do đó, vào ngày tiếp theo khi ta xuất hiện trước mặt Chu Thất cùng những người khác, bản thân đã quay trở về làm một Tiểu Tuyết không biết gì cả, cũng không phản ứng lại bất cứ điều gì.

14. Chương 14

Cuộc sống như vậy, tựa hồ rất thích hợp với ta.

Thứ gì cũng không nghĩ muốn. Điều gì cũng không nói, xem như mọi việc chưa từng phát sinh. Giữa lúc người người huyền não xôn xao, ta vẫn ẩn mình ở phía sau, không gặp người, cũng không thể người thấy mình.

Cuộc sống như vậy, khiến cho cả tinh thần và thể xác của ta có một cảm giác vui sướng. Ta cũng không phải dạng người thích sự thay đổi.

Ý nghĩa chợt nổi lên, ta đem tuổi của mình tính đến tính đi.

Mẫu thân nói, sinh thần của ta là mười hai tháng mười hai, bây giờ tính ra, ta đã được mười tám rồi.

Mười tám tuổi, thân hình nhỏ gầy, tay chân tinh tế mảnh mai, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn cùng ngũ quan tinh xảo quen thuộc mà ta từng thấy trên dung nhan của mẫu thân, mái tóc dài đen nhánh từ sau mười tuổi lên sân khấu vẫn chưa từng cắt ngắn đi, hôm nay đã dài chấm mắt cá chân. Chu Thất thường đưa tay luôn vào mái tóc dài của ta, dọc theo nếp tóc vuốt xuống, tinh tế nhận thức thứ xúc cảm trơn bóng mềm mại. Có thể nói, trên dưới toàn thân ta, thứ Chu Thất yêu nhất, chính là suối tóc dài này.

Nói thật, ta vô cùng giống mẫu thân. Nếu không phải bộ ngực bằng phẳng chứng minh rõ giới tính của bản thân, cho dù ta có thay nữ trang cũng sẽ không gây cho người khác cảm giác kì quái. Người như ta, quả thật rất có tư chất làm luyện đồng mà. Cho dù bản thân không có ý định thừa nhận, ta cũng không có dũng khí lý thực khí tráng* mà nói với người khác, ta là một hoá thân giới thực* nam nhân.

*Khí thực lý tráng: lý lẽ thật dũng khí cao = cây ngay không sợ chết đứng. *hoá thân giới thực: hàng thật giá thật.

Ta đã được mười tám tuổi rồi. Ôm lấy kính tự soi chính mình, đối với con người trong gương tuy trong trẻo lạnh lùng nhưng kỳ thật đầu mày cuối mắt đều nồng đượm xuân tình kia, cười. Tuổi của ta đã không còn nhỏ nữa. Niên kỷ như thế này, đã không còn là thời điểm tốt nhất để làm luyện đồng rồi. Chu Thất dự định khi nào sẽ vứt bỏ ta đây?

Nghe Quán Ngũ nói lại, hần mấy ngày nay đều lưu lại trong cung chuẩn bị dẫn thọ chúc mừng Thái hậu. Vì muốn Thái hậu cao hứng, Hoàng Thượng từ GiangNam đưa đến một hí ban. Hồng giác nhi* của họ, là một thiếu niên khả nhân danh chấn thiên hạ, không hề thua kém ta năm đó. Một người vốn luôn yêu thích những thứ mỹ lệ nhất như Chu Thất, lại vừa tìm được mục tiêu thật tuyệt rồi.

Thật sự sao? Đã định trước rồi sao? Vận mệnh của ta hần là trong những ngày này sẽ được định đoạt xong thôi. Dù cho hần từng nói “vĩnh viễn” với ta, dù cho ta đã yêu hần. Ta vẫn như cũ chỉ là một luyện đồng, tuy thời chờ hần vất vả mà thôi.

Trái tim, dường như cũng không đau lắm. Hần là vị Vương gia lợi hại nhất a, hần đối với ta không tệ. Ta cũng không trông cậy có thể theo hần cả đời. Không ai có thể làm luyện đồng cả đời. Lúc tuổi già sắc suy rồi, thứ gì cũng không còn. Có rất nhiều thứ vĩnh viễn có cầu cũng không thấy có mong cũng không đến được. Điều khiến ta quan tâm nhất hiện giờ chính là, ta còn có thể lưu lại bên hần bao lâu, có thể hay không chờ cho đến lúc ta được ngắm hần cho thỏa lòng, để cho ta trong khoảng thời gian cuối cùng này có thể hảo hảo mà nhớ kĩ hần. Nhớ kĩ, hần là người duy nhất mà ta yêu nhất đời.

Bất tri bất giác nhớ lại tình huống năm đó khi gặp gỡ. Song nhân vô tình, trong nháy mắt đốt lên dục hoả trong ta, khiến cho một người vốn luôn lãnh đạm biết thứ gì gọi là lực hấp dẫn trí mạng. Sau đó chính là bản thân đi theo hần về Vương phủ này, trở thành cấm luyện của hần.

Ta nhớ được chính mình năm đó, vốn là một người rất biết tự bảo hộ, rất cảnh giác, tại sao ta lại đáp ứng yêu cầu trở thành người của hần? Nếu như ta thật sự không muốn, trước mặt Thái hậu ta có thể nói thẳng ý kiến của mình, mặc kệ người nghe hay không, ít nhất ta cũng đã vì vận mệnh của chính mình mà đấu tranh. Nhưng mà ta không có, ta đáp ứng rồi. Rất tự nhiên bước đi theo hần. Tựa hồ đây chính là ý muốn của ta. Lúc ban đầu, cứ tưởng là do bản thân thức thời, do không dám phản kháng quyền lực này nọ. Bây giờ mới hiểu được, kỳ thật là bởi vì ta bị Chu Thất hấp dẫn, nghĩ muốn được tiếp tục đi bên cạnh hần.

Cho nên ta trở thành luyện đồng, theo sau hần, yên lặng đợi bên người hần, dùng một loại giác ngộ quý trọng từng giây từng phút được dựa vào nhau. Thậm chí, khi cơ hội rời đi đã đến, vẫn nhất nhất buông tha.

Ta cũng không phải trời sinh hạ tiện, thích bị đặt ở dưới thân nam nhân. Nếu hần không phải Chu Thất, không phải thứ kích thích kéo căng dây cung trong lòng ta, ta cũng sẽ không vì hần mở ra thân thể chính mình.

Sở hữu vẻ lãnh đạm trầm mặc, đơn giản là vì không muốn người khác chứng kiến một bộ mặt khác trong ta mà thôi. Ta muốn sự xinh đẹp của mình chỉ dành cho hần, để hần xem cho trọn, khiến hần luôn luôn thưởng thức khen ngợi.

Chỉ vì hần mà trở thành luyện đồng, duy nhất dùng cách này ta mới có thể đi theo bên cạnh hần.

Thật thương hần, cho nên chỉ vì hần.

Nhưng mà, làm luyện đồng vốn không kéo dài. Cũng không có tư cách gì cưỡng cầu hần nhìn ta. Mỹ nhân bên người hần, cũng không phải chỉ có mình ta.

Cho dù ta có thương hần đến thế nào thì mọi việc vẫn như vậy mà thôi. Ta vì hần thủ trinh, hần cũng không nhất định phải vì ta mà không chế chính mình. Hần tuy thời có thể tước đi quyền hạn của ta, điều ta có thể làm, chỉ có phục tùng.

Cuộc sống như vậy, kết cục như vậy, vốn là sự lựa chọn của ta, cho nên ta không có quyền hối hận. Ta chỉ có thể tận lực ẩn dấu chân tình của mình, chôn giấu hết thấy khổ sở bi ai, và chờ đợi.

Dù không thể cũng không nguyện để hấn chứng kiến bộ dạng ta vì yêu mà khốn khổ chật vật, không muốn chứng kiến trong đôi mắt vô tình kia xuất hiện sự khinh bỉ mà ta không thể nào tiếp nhận. Cho dù từ nay về sau đôi mắt của hấn không bao giờ nhìn đến ta, ta cũng không muốn là vì nguyên nhân này.

Tại trước mặt hấn, ta dù chết cũng muốn bảo trì biểu tình vô tâm vô tình. Xem như là sự bảo vệ cuối cùng sau khi đã để đánh mất tâm của mình.

—— Thứ danh xưng ‘luyện đồng yêu chính chủ nhân của mình’ nực cười như vậy, ta không có hứng thú muốn nhận lấy.

Cho nên vô luận như thế nào cũng không thể để cho hấn biết. Vô luận ra sao cũng phải đem tâm tình sôi trào của mình áp chế xuống, xem như là để ứng nghiệm danh tự của chính mình.

Phụ Tâm, chẳng phải là đi ngược lại với tâm ý của bản thân hay sao?

Điều này...hấn là không quá khó khăn. Bởi vì ta đã từng là một con hát. Ngay trang điều này đối với ta mà nói, một chút cũng không khó khăn.

Vuốt ve đại sàng quen thuộc của Thanh Phong Các, ta đem mặt chôn giữa tầng lớp chăn nệm mềm mại. Tối nay, hãy để ta ở nơi này hảo hảo ngủ một giấc, hảo hảo mà đem tất cả trù mẩn bản thân từng được nhận trả về chỗ cũ một lần. Sau đó, khiến cho trái tim đã thoát khỏi quỹ đạo trở lại trạng thái bình tĩnh vô ba như xưa. Khiến cho kiện sự bản thân yêu thương người kia, trở thành một bí mật vĩnh viễn chỉ có mình biết.

[Hồng] Edit xong sát phong cảnh một chút. Nguyên chương edit muốn gây ngón tay mà toàn là em ngồi tự kỉ. Mà em tự kỉ một cách đáng thương, rồi lại tự kỉ một cách ngạo mạn. Nói lòng vòng thì tóm lại được một câu: em yêu anh nhưng em sợ anh chán anh bỏ em nên em im luôn. ;____;. Chắc, nước chảy bèo trôi, gặp mình chắc mình cũng tự kỉ như vậy. Thời xưa không danh không phận khổ a, mà dù có danh có phận khi đứng trước tình yêu thì ai cũng đều nhất cây cã.

15. Chương 15

Nghe nói, Chu Thất chuẩn bị nghênh tiếp người mới vào cửa rồi.

Không phải cống phẩm lần trước. Nữ nhân kia bởi vì hồ xú đậm đậm trên người đã sớm bị đuổi về hoàng cung rồi. (>/< lý=“ do=“ thật=“ là...ta=“ ko=“ giải=“ thích=“ đâu)=“ sự=“ kén=“ chọn=“ của=“ chu=“ thất=“ đối=“ với=“ mỹ=“ nhân,=“ so=“ với=“ ngoại=“ nhân=“ truyện=“ thuyết=“ còn=“ lợi=“ hại=“>

Chu Thất đã thật lâu không nghênh tiếp bất kỳ mỹ nhân nào. Nghe Quản Ngũ nói là do hấn chưa gặp được ai hợp ý.

Nhất thời cảm thấy tò mò, ta nhân tiện trốn phía sau đại môn, lén lút nhìn.

Người đã trở lại rồi, không phải thanh bố kiệu nhỏ, mà là hoài bảo của Chu Thất.

Thân hình nhỏ nhắn xinh xắn dựa dẫm vào sự bảo bọc trong lồng ngực dày rộng của Chu Thất, dung nhan tinh xảo tràn đầy tươi cười thoả mãn.

Thật sự là một hài tử vô cùng mỹ lệ, không biết lai lịch ra sao, lại có thể khiến cho Chu Thất nhanh như vậy vui sướng ôm y vào cửa.

Vui sướng? Đúng vậy. Có thể nhìn ra được, đó là nụ cười Chu Thắt phát ra từ nội tâm. Về hân hoan đó ở trước mặt ta vốn rất ít khi lộ ra.

Thật là một hài tử lợi hại. Ta vô tri vô giác mà suy nghĩ. Tâm lý đã chịu một sự đả kích rất lớn. Không cần phải tiếp tục ảo tưởng nữa, chỉ cần như thế này thôi, y quả thật so với ta càng thích hợp để bầu bạn bên cạnh Chu Thắt. Ta đã không còn tư cách gì, không thể tái ý lại ở nơi này nữa rồi.

Ta ngơ ngác nghĩ ngợi, ngồi trong hoa viên ngây ngẩn cả người, mãi cho đến khi Quân Ngũ tìm được ta, gọi ta quay về hiện thực.

“Tiểu Tuyết, gia tìm người.”

“Nga, ta đã biết.”

“Gia muốn người ngay lập tức đi gặp hắn, ở Thanh Phong Các.”

“Vâng.”

Trong Thanh Phong Các, Chu Thắt ngồi trên tháp. Ngồi ở bên cạnh hắn, chính là khả nhân nhi đang mở lớn đôi mắt to tròn tò mò nhìn ta.

“Đây là Cát Tường. Từ hôm nay trở đi, y sẽ ngụ ở Thanh Phong Các.”

Ánh mắt của Chu Thắt tựa hồ có chút sâu không lường được. Ít nhất, ta không thể nhìn ra bất kì tâm tình gì.

“Vâng, Tiểu Tuyết cũng nên thu thập.”

“Người chính là Tiểu Tuyết? Ta có nghe nói qua người nha.”

Thanh âm của khả nhân nhi thanh thúy như chuông bạc. Nếu y là một hí tử, khó trách Hoàng Thượng lại triệu kiến y vào cung. Đây chính là một giọng nói cực hảo.

“Người thật là xinh đẹp!”

“Ngài quá khen rồi.”

Đối y sử dụng kính ngữ. Mặc kệ y lai lịch ra sao, chỉ cần bây giờ y vẫn còn tựa vào người Chu Thắt thì thân phận của y rõ ràng so với ta cao hơn – xem ra, ta so với trước kia càng khéo đưa đẩy hơn. Suốt những năm thị phụng người khác, ta đã trải qua rất rõ ràng.

“Tiểu Tuyết, người dọn dẹp một chút rồi đến Tể Nguyệt Các trụ đi.”

“Tể Nguyệt Các?”

Năm đó lão Hoàng phi bị Tiên Hoàng biếm vào lãnh cung khiến nàng uất ức nồng đậm thành bệnh, khi Chu Thắt đón nàng ra cung tĩnh dưỡng chẳng phải đã để nàng ở đó cho đến lúc chết sao? Đó chính là nơi lạnh lẽo nhất trong toà Vương phủ này. Chu Thắt nói như vậy, chính là ý tứ biếm tấu ta sao?

Cũng đúng, đã có tân nhân linh động như vậy, còn muốn một cựu nhân không chút thú vị như ta làm gì? Không đem ta ngay tại đây đuổi thẳng ra khỏi cửa đã vốn là một chuyện rất khoan dung rồi, ta hẳn nên cảm kích hắn mới đúng.

“Vâng.”

“Từ nay về sau, không có sự cho phép của ta, không được đến gần Thanh Phong Các.” Thanh âm nghiêm khắc hiếm khi xuất hiện lại vang lên, trong nháy mắt khiến cho trái tim của ta, co rút dữ dội.

“Vâng.”

Cúi đầu đáp lời, không để cho bất kỳ ai nhìn thấy làn hơi nước đột ngột dâng lên trong mắt. Những lời này vốn mang ý tứ, từ nay về sau, ta sẽ triệt để bị ngăn cách khỏi cuộc sống hằng ngày của hắn.

– Ở trong Vương phủ này ai lại không biết rằng, Thanh Phong Các này chính là nơi Chu Thắt bắt đầu sinh hoạt hằng ngày, có thể đến gần nơi này, chính là tượng trưng cho vị trí tâm phúc của Chu Thắt.

“Ai, Thất gia, ta vẫn còn muốn ngắm Tiểu Tuyết nhiều một chút. Mỹ nhân như hần ta thật rất ít thấy đó.”

Khả nhân nhi kia lại là người có ý kiến. Y dùng một loại khẩu khí làm nũng mà nói.

“Muốn thấy mỹ nhân, tự nhìn người là được.” Xoa bóp khuôn mặt mồm mĩm của y, Chu Thất trêu chọc.

“Không giống nhau mà. Lưu Tiểu Tuyết lại đi, xem như có người cùng ta trò chuyện mỗi ngày.”

“Không được, hần lưu lại đây rất bất tiện.” Một mực cự tuyệt, không cho phép thương lượng.

“Hẹp hòi! Để nhân gia xem một chút thì đã sao? Cũng đâu mất miếng thịt nào đâu!”

“Người nói cái gì hả...” Chu Thất bật cười, tiểu thanh lãng lãng.

“Có thể lắm chứ...”

Không muốn nghe thấy thanh âm của Cát Tường nhân nhi kia nữa. Ta vẫn cúi đầu. Nhanh tay nhanh chân thu thập thật tốt, sau khi khom người chào thì đi ra khỏi Thanh Phong Các.

Từ phía sau loáng thoáng truyền đến tiếng cười của Cát Tường nhân nhi kia: “Ai nha, cho nhân gia ta nhìn một chút đi mà, thật sự không mất miếng thịt nào đâu...Biết là bảo bối của người rồi, nhân gia sẽ không đoạt đi đâu, đừng có keo kiệt như vậy mà...”

“Không cho...tức là không cho...”

Tễ Nguyệt Các cũng không lụn bại như ta tưởng tượng.

Ít nhất trong phòng cũng được quét dọn sạch sẽ, không có bụi bặm lâu ngày, chăn bông vẫn mềm mại, không có mùi ẩm mốc như trong suy nghĩ.

Ta đem vài thứ mang theo tùy tiện đặt ở trên giường, lại bắt đầu ngẩn người.

Không nhớ rõ bản thân đã suy nghĩ những gì. Có điều chỉ mới chớp mắt trời đã tối rồi, bụng cũng đói.

Rất tự nhiên đi đến trù phòng, nhưng lại bắt gặp những ánh nhìn kinh ngạc của mọi người ở nơi đó. Tùy tiện cầm lấy hai cái bánh bao, ta xoay người rời đi.

Chân trước chỉ vừa mới bước qua bậc cửa, đã lập tức nghe được những tiếng rì rầm to nhỏ sau lưng.

Bọn họ nói cái gì, ai biết được? Bất quá cũng có thể đoán được đại khái đi.

Một luyến đồng ném qua mùi vị thất sủng?

Cười cười, nhìn bánh bao trong tay, há mồm cắn xuống. Bắt đầu từ bây giờ, ta phải bắt đầu dự trữ sức lực của mình rồi, thừa dịp còn có thể ăn thì ăn nhiều một chút, sau này nói không chừng muốn ăn cũng ăn không được.

[Hồng]

nhìn cười Hồn dẫn Chu Thất.

16. Chương 16

Khi trở về Tễ Nguyệt Các, trời đã khuya lắm rồi. Đèn dầu trong phủ đã được thắp lên, ta chợt nhớ ra trong tay mình không có hoá thạch, chẳng lẽ đêm nay ta chỉ có thể ở trong đêm đen ngẩn người đến khi thiếp đi sao?

Nhưng mà, ngoài dự liệu của ta, trong Tễ Nguyệt Các đèn dầu đã được đốt sáng từ lâu.

Đẩy cửa ra, phát hiện dưới ánh đèn, hé ra khuôn mặt của Chu Thất, đang trừng mắt nhìn ta.

“Người ngốc đi nơi nào vậy?”

“Ta...ta đi dạo trong phủ...”

“Từ xế chiều đến tận đêm khuya? Đã ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.”

“Ăn cái gì?”

“Ách...Bánh bao.”

“Bánh bao?” Chu Thất nhượng một bên mày, “Ở đâu ra bánh bao?”

“Ta đến trù phòng lấy.”

“Hôm nay trong phủ có một ít hoa quả từ phía nam, ta nguyên bản định dùng xong cơm tối sẽ cho người nếm thử. Không nghĩ đến người tự mình giải quyết rồi. Như vậy đi, người ở đây dùng cơm cùng ta.”

“Ngài...ngài vẫn chưa dùng cơm sao?”

“Đương nhiên, ta ở đây chờ người đã lâu, người cũng không chịu trở lại.”

Giọng điệu vẫn rất lý trực khí tráng, “Quản Ngũ, dọn thức ăn lên đi.”

“Vâng, gia.”

Từ sau lưng Chu Thất truyền đến thanh âm ôn nhuận của Quản Ngũ, mãi đến lúc này ta mới phát giác y đã ở đây từ lúc nào.

Trên mặt hơi phát nhiệt, ta cúi đầu, càng cúi càng thấp mà hỏi thăm: “Ngài ở đây dùng cơm với ta...không tốt lắm đâu.”

“Ngô? Tại sao?” Giương đôi mắt lên, Chu Thất khó hiểu.

“Kia...Cát Tường kia vừa đến, ngài không bồi y sao?”

“Việc đó và Cát Tường có cái gì liên hệ?”

Sau khi kinh ngạc, Chu Thất tựa hồ nghĩ đến việc gì đó, mỉm cười: “Thật không ngờ...người ghen đấy à?”

“A?”

Chu Thất như thế nào lại đưa ra kết luận đó? Ta bất quá là theo lẽ thường mà suy nghĩ thôi. Có khả năng nhi kia rồi, hắn còn đến nơi này của ta làm gì?

Chu Thất mặt mày mỉm cười, có vẻ vui mừng khôn xiết: “Không nghĩ đến sự xuất hiện của Cát Tường lại dẫn ra được tâm tình này của người, cũng đáng giá.”

Hắn phát tay, sau khi vẫy lui Quản Ngũ thì đem ta kéo vào lòng: “Người cho rằng y là tân nhân ta nạp vào sao?”

“Không phải ư?”

Cúi thấp đầu trong lòng hắn, tận lực không thềm chú ý đến xúc cảm da thịt quanh thân vốn vì sự ôm ấp này mà hân hoan nhảy múa.

“Người a, không màng thế sự cũng chỉ nên có mức độ nhất định được không? Người không thấy rằng trong phủ đã thật lâu không có khuôn mặt mới nào xuất hiện sao?”

“Ta...Ta không có chú ý.”

“Chẳng lẽ người chưa từng nhìn kỹ chính mình sao? Người sở hữu một khuôn mặt tuyệt lệ khắp thiên hạ khó tìm được, không mấy người có thể địch nổi người. Người cho là có người rồi, ta còn có thể đi tìm những người khác sao?”

“Cát Tường kia, cũng rất đẹp mà...”

Hơn nữa, trong sự thanh lệ của hắn còn mang theo hoạt bát, hoàn toàn bất đồng với một kẻ luôn mang cảm giác nhất đăm tử thúy* như ta.

*nhất đàm tử thủy: ao tù nước đọng => theo ta là “u ám”

“Y ấy à?”

Chu Thát cười lắc đầu: “Y không phải là nhân vật ta có thể động, thật sự động vào y, không phát sinh chuyện lớn mới là lạ. Hơn nữa, trong mắt của ta, người cùng y đều là xuân lan thu cúc, các thiện kỹ tràng*. Mà ta lại thiên vị người hơn.”

*mỗi người một vẻ, mười phân vẹn mười, đều có địa vị riêng không so được.

Nghe Chu Thát không ngừng khen ngợi dung mạo của ta, tâm của ta cũng không thật sự có cảm giác vui mừng. Mỹ nhân ta đã được thấy nhiều lắm rồi, Quán Ngũ, Hạ Lan Già Lam, Cát Tường, còn có mẫu thân Tuyết U Minh, chẳng phải đều là những nhân vật xinh đẹp tuyệt luân sao? So sánh với bọn họ, ta cũng chỉ ở mức bình thường mà thôi. Huống hồ, năm tháng vô tình, dung mạo có xinh đẹp đến nhường nào thì cuối cùng vẫn hoá bachelorette, trừ bỏ thân xú bì nang* này, ta còn có gì đáng giá để hãnh lưu luyến?

*thân xú bì nang: xú là thối, bì nang là túi da => thân xác phàm trần tầm thường, ý mỉa mai.

Tâm tư xoay chuyển một vòng, có một số lời không giữ được, bật thốt ra khỏi miệng: “Gia, nếu như khuôn mặt của ta bị huỷ, ngài còn có thể đối với ta như vậy sao?”

“Sao lại nói như vậy?”

Chu Thát khó hiểu, hần nâng khuôn mặt của ta lên đánh giá từ trên xuống dưới: “Làm gì có ai mặc danh kỳ diệu muốn huỷ đi dung mạo như thế này? Trong Vương phủ của ta, ai dám động đến người?” (thật cảm động, lúc cần thiết các lão công đều bị đàn ;___;)

Nhẹ nhàng lắc đầu, không phải vấn đề này a. Ta vốn chỉ mang theo một ít hy vọng xa vời, hy vọng rằng ngoài lớp vỏ hời hợt bên ngoài, hần còn có thể cho ta một sự đảm bảo khác nữa.

“Gia, ngài nói Cát Tường không phải là người ngài có thể động, như vậy y là...”

“Y? Một nhân vật nguy hiểm. Tại chính địa bàn của mình gây hoạ, bị bề trên của y tổng đến nơi này làm việc a. Y thì...vừa ngang ngạnh vừa khùng bồng. Hơn nữa, bản lãnh gây chuyện phiêu toái lại thuộc hàng nhất lưu, nếu không phải bắt đắc dĩ, ta sẽ không thu lưu y.”

“Gi cơ?” Chu Thát mà cũng có lúc ỷ khuất chính mình như vậy? Ta thật sự tò mò.

“Ta để y vào trụ tại Thanh Phong Các vì chỉ có nơi đó được bố trí tương đối chu đáo, so với những địa phương khác y sẽ được an toàn hơn một chút. Ta nghĩ những ngày này sẽ có không ít ‘khách nhân’ đến bái phỏng y. Tiểu Tuyết, nếu không có việc gì, người không được đến gần nơi đó, tránh khỏi vô tình bị vướng vào trì ngư chi hại* của y.”

*Trì ngư chi hại: trì là ao, cái ao đầy tai hoạ

Thì ra...là như vậy sao? Lý do trục xuất ta ra khỏi Thanh Phong Các là vì việc này? Vì không muốn ta bị vướng vào tai ương nên mới để ta rời xa chốn thị phi kia ư? Không rõ vì sao, trái tim ta đột nhiên trở thành rất ấm áp, có một loại cảm giác rất rất rất thoải mái. (nhiều ‘rất’ quá nhỉ =)))

“Được rồi, còn có, không nên đến gần Cát Tường kia. Đặc biệt là khi y gạt người chơi đùa cùng mình, tốt nhất là tìm cách cự tuyệt ngay từ đầu, đừng để cho ma phiền tinh kia thừa cơ hội.”

“A...vâng.”

Tại sao lại gọi khả nhân nhi là “ma phiền tinh”? Người thế kia lại được Chu Thát hình dung bằng ‘hảo danh tự’ đáng sợ như vậy...chẳng phải rất thú vị sao?

“Tể Nguyệt Các này vốn là tấm điện của mẫu phi ta, nếu không phải bị biếm lãnh cung, hôm nay có bao nhiêu vinh hoa phú quý nàng đều được hưởng dụng không hết rồi. Nơi này mặc dù có người quét dọn nhưng so ra vẫn kém xa Thanh Phong Các. Như vậy đi, ta giao nơi này cho người, người phụ trách biến nó thành một nơi thoải mái như Thanh Phong Các, sau đó, trong thời gian Cát Tường ngụ trong phủ, đây sẽ là tấm điện của ta. Muốn thứ gì thì nói với Quán Ngũ, đã biết chưa?”

“Vâng, ta biết rồi, thưa gia.”

Lời nói của Chu Thắt khiến ta tâm thần đại loạn. Ý tứ của hắn chính là suy nghĩ cho ta sao? Ta có thể tin việc rời khỏi Thanh Phong Các chỉ đơn thuần là thay đổi chỗ ngủ mà không phải vì nguyên nhân nào khác không?

Là một người hầu trung thành, ta tuân thủ theo phân phó của Chu Thắt, tử mĩ bố trí lại Tể Nguyệt Các, đồng thời rời xa Thanh Phong Các cùng người trụ ở bên trong. Ta tận lực duy trì cuộc sống bình tĩnh vô ba như trong dĩ vãng, nhưng mà, luôn nảy sinh những biến hoá ta không có thể nào lường trước được.

— Mãi cho đến lúc chính mình một tay cầm đường hồ lô một tay cầm điểm tâm trong Tụ Bảo Trai, đi cùng vị tiểu mỹ nhân hoạt bát linh động – Cát Tường, quá giờ Ngọ đứng trước ngã tư đường ở kinh thành, ta vẫn còn không rõ ràng lắm, bản thân làm thế nào mà gặp phải y còn bị y dùng miệng lưỡi mềm dẻo dụ dỗ ra khỏi đại môn Vương phủ, cùng bởi y đi dạo trên đường lớn mà ta vốn rất không quen thuộc. (Câu phức @____@, nguyên bản dấu phẩy cũng chẳng có nữa là) Ánh mặt trời rất ấm áp, đám người xung quanh rộn ràng nhộn nhịp cũng rất thú vị, nhưng mà, ta vẫn không muốn đi ra ngoài.

“Đừng nghĩ nữa. Cau mày sẽ làm hỏng dung mạo của ngươi đó.”

Cát Tường đứng ở trước mặt ta, ngón tay mịn màng vuốt lên nếp nhăn giữa đôi mày của ta, “Thật vất vả mới được ra ngoài một chuyến, ngươi rộng rãi hảo hảo bởi ta dạo chơi một lát đi.”

“Ta cần phải quay về.”

Ghi nhớ rõ lời Chu Thắt dặn dò, hắn vốn không muốn ta xuất môn. Không biết bây giờ trở về có hay không không bị hắn phát giác.

“Ai nha, đừng nóng vội mà. Đi cùng ta đảm bảo ngươi không có việc gì. Ta đói bụng rồi, gian hàng kia nhìn không tồi, chúng ta đến đó ăn thử.”

Tiếng cười thanh thúy lượng lệ rộ lên, y lôi kéo ta chạy vào một gian đại tửu lâu.

Hảo...bài trí hết sức sang trọng! Vừa nhìn đã biết giá tiền không thấp. Chỉ là dưới chiêu bài như thế nào lại có một mảnh lá phong thật lớn như vậy? Mặc dù cùng điểm danh “Quy Phong Lâu” rất thích hợp, nhưng vẫn có điểm khó hiểu. Thoạt nhìn tựa hồ có chút ẩn tượng, ta đã từng gặp qua hoặc nghe qua ở đâu sao? (Ách, bé quên rồi? Cha dặn thế nào không chịu nhớ sao?)

“Chúng ta...hay là trở về đi thôi.” Cúi đầu lôi kéo ống tay áo của Cát Tường, ta nhẹ nhàng nói.

“Tại sao? Nghe nói nơi này thức ăn không tồi nha, không ném thử chẳng phải rất đáng tiếc sao?”

“Ta...Ta không có tiền để trả đâu.”

Rất thành thật mà nói ra lý do duy nhất. Mấy năm nay ta chưa bao giờ một mình ra ngoài, trong tay ta không hề có bạc.

“Ha ha, ta mời khách, ngươi đừng lo lắng. Hơn nữa, lão bản ở nơi này cũng không dám tìm ta đòi tiền đâu. Ngươi cứ việc ăn thoải mái đi.”

“Nhưng mà...”

“Ngươi là người ta rất thích, không thể từ chối, nếu không ta sẽ tức giận.”

Cười mỉm chỉ mà nói, trong giọng nói không tự giác phát ra vài phần quý khí. Y rốt cuộc là ai đây?

“...Được rồi...” Không thể từ chối, vậy ta chỉ có thể hảo hảo đáp ứng, cầm lấy đôi đũa mà gấp thức ăn.

“Tiểu Tuyết, ta phát hiện ngươi thật sự rất khó dưỡng nha...”

Cát Tường ngồi ở đối diện, vẻ mặt than thở mà nhìn ta.

“Ách...”

Lời này xuất phát từ đâu vậy? Ta thứ gì cũng ăn được, chưa bao giờ kén chọn mà.

“Bộ dáng người ăn như thế nào nhỉ...Nên nói sao cho dễ hiểu đây? Tựa hồ như đang nhai nển vậy. Nhìn bộ dáng của người, cho dù là mỹ thực ăn ngon đến mức nào cũng trở thành chẳng chút hấp dẫn. Chu Thất chẳng lẽ không cho người ăn thứ gì tốt sao?”

Mỹ thực? Nhai nển? Không nghiêm trọng đến vậy chứ. Cùng lắm thì, ta ăn cảm thấy không ngon lắm thôi.

“Lần đầu tiên nhìn thấy người, còn tưởng rằng Chu Thất không cho người ăn nhiều nên mới gầy như vậy. Không nghĩ đến, thấy người ăn mới biết...Ồi, con gà so với người ăn còn nhiều hơn. Như thế này thì mưu kế dùng mỹ thực lấy lòng người của ta chẳng phải là bị huỷ rồi sao?”

“Tại sao lại muốn lấy lòng ta?” Ta chỉ là một người hầu nho nhỏ, lấy lòng ta làm gì?

“Hả, người còn chưa biết à?”

Cát Tường biểu tình kinh ngạc: “Trong chốn giang hồ đều vì sự tồn tại của người mà tranh cãi âm ỉ rồi, vậy mà người cái gì cũng không biết? Chu Thất quả thật bảo vệ người quá tốt.”

Cái gì? Cái gì? Cát Tường rốt cuộc đang nói gì vậy? Ta như thế nào lại nghe không hiểu gì cả?

Đại khái bị vẻ mặt tròn tròn mắt ngốc lẳng của ta chọc cười, y đơn giản buông đũa, chống cằm cười ha ha.

Vậy người biết từ lâu này tên gọi là gì, lão bản là ai không?”

“Gọi là...Quy Phong Lâu a. Còn lão bản thì là...” Ta thật sự không biết, ta không có nghe nói đến.

“Vậy người có biết chuỗi phật châu trên cổ tay mình đại biểu điều gì không?” Y chỉ vào tay phải của ta, cười hỏi.

Phật châu? Là phật châu mà Hàn Thí Vũ đã cho ta? Hình như lúc cho ta vật này y còn nói điều gì đó với ta nữa, nhưng mà...ta nhớ không ra.

“Không nhớ rõ sao? Uống công Hàn đại kiếm khách trong giang hồ phát ra thông cáo, công bố rõ ràng nếu ai dám động vào một sợi lông tơ trên người chủ nhân của phật châu thì kẻ đó sẽ là kẻ địch của toàn bộ Phong Diệp sơn trang, còn người bảo hộ Tuyết gia lão đại Tuyết Thiên Tăng kia cũng thông lệnh cho đệ tử khắp thiên hạ, phải bảo vệ chủ nhân phật châu. Tiểu Tuyết, Tuyết đại thiếu gia, người cái gì cũng không nhớ rõ sao?” (mình cũng muốn được như bé ấy: “<, bảo=“” kê=“” đây=“”>

Sắc mặt của ta nhất định rất khó coi. Y rốt cuộc là ai? Tại sao lại biết những việc này?

“Đừng khẩn trương, ta không phải người xấu. Trên thực tế, chúng ta có mối quan hệ huyết thống rất gần nhau. Nương của ta vốn là đại tiểu thư của Phong Diệp sơn trang, là em gái ruột của Hàn Thí vũ. Nói cách khác, ta là thân biểu đệ của người a. Ta gọi là Đường Cát Tường.”

17. Chương 17

Cái gì...?”

“Ta không thích gọi người biểu ca đâu nha, người lớn len lén như vậy, ta không muốn gọi, nghe già lắm. Tiểu Tuyết, người biết ta đến kinh thành làm gì không?”

“Không...không biết.”

“Hi hi, ta là vì người mà đến đó nha.”

Y nhìn vẻ mặt mờ mịt của ta, mỉm cười nói: “Người chắc không biết họ của ta đại biểu cho điều gì đâu. Nói cho người biết, chính là đại diện cho Đường môn, mà điều Đường môn tối am hiểu, chính là giải độc. Người đừng chỉ thấy bề ngoài ta trông lười nhác thế này, kỳ thật ta chính là đệ nhất cao thủ ở đó đấy nha.

Nếu không Hàn cữu cữu cũng sẽ không có tình đến Đường môn lôi ta ra đâu. Thật sự là quá đáng, rõ ràng biết nhân gia còn đang bị người ta truy sát, vậy mà hắn còn nói so với con trai bảo bối của hắn, ta đây cháu ngoại trai cũng chẳng là gì. Thật là, trước đây cũng chiều nhân gia ta như vậy, thoáng cái là thay đổi.”

Mà quá đáng nhất chính là nương a. Biết được cữu cữu có con trai ruột, lại vui vẻ đến mức con của mình cũng chẳng cần, cùng liên thủ với cữu cữu vứt ta khỏi Đường môn, mặc kệ sự sống chết của ta. Nguyên bản ta đến đây muốn trước khi tiến hành giải độc thì phải hảo hảo khi dễ người một phen, thật không ngờ người lớn lên lại xinh đẹp như vậy.”

Cữu cữu nói người và thiên hạ đệ nhất mỹ nhân U Minh cữu mục năm xưa giống nhau như đúc. Thấy người như vậy, ta thật sự không nỡ khi dễ người. Ai, ai bảo ta thích nhất ngắm mỹ nhân làm chi.”

Y nói nhiều như vậy, lại còn nói rất hăng say, ta tuy không hoàn toàn nghe hết ý của y, tuy nhiên, những điều y nói khiến tâm tình ta tốt lên rất nhiều. Trong vô thức, bàn tay cầm dưa của ta cũng trở nên nhanh hơn.

“Vậy là được rồi, ráng ăn nhiều chút đi, phải tích trữ thể lực. Quá trình giải “Bạch phát tam thiên trượng” rất hao tổn thể lực đấy.” Cát Tường nhìn ta, dặn dò như vậy.

Chính là ngay lúc đang hàn thuyên, từ chỗ ngồi phía sau chúng ta bỗng nhiên vang lên một thanh âm rất không lễ độ.

Nơi chúng ta ngồi vốn là một sương phòng thanh tịnh. Chưởng quỹ nơi nào tựa hồ rất quen thuộc Cát Tường, dành cho y bàn tốt nhất. Ở nơi này mặc sức mà ăn, dù có tướng ăn khó coi cũng chẳng sợ ai chê cười, bởi vì không có ai nhìn thấy được.

Thế nhưng hiện tại ngay cửa sương phòng lại nghiêm nhiên xuất hiện ba bốn du đầu phần diện* nam nhân, trên mặt bọn họ đều mang theo nét cười gian tà, nói với Cát Tường: “Đường tam thiếu gia, biệt lai vô dạng a.”

* du đầu phần diện: đầu dầu má phấn, lòe loẹt

“Các người đến đây làm gì?”

Thanh âm của Cát Tường lạnh xuống. Thay đổi thật nhanh, chẳng còn nghe ra giọng nói vui tươi mới vừa rồi nữa.

“Hồi lâu không gặp, Đường tam thiếu gia vẫn xinh đẹp như thế a. Cũng khó trách, ma giáo giáo chủ quả thật có tiếng điều giáo nhân tài. Đường tam thiếu gia lưu lại trên giường của gã lâu như vậy, không đẹp ra mới là việc lạ ấy nhỉ. Hôm nay như thế nào không ở lại hầu hạ nam nhân của người hả? Chạy đến kinh thành lại còn mang theo một tiểu mỹ nhân. Hay là định chơi trò hồng hạnh xuất tường*?”

* Hồng hạnh xuất tường: là ngoại tình thì phải

Kể cầm đầu hạ lưu vô sỉ, lời gã nói ra quả thật khó nghe đến cả ta cũng không chịu được.

Cát Tường hiển nhiên là rất tức giận. Tế mi nhíu chặt, trong mắt y bắn ra quang mang lợi hại, “Lũ rác rưởi các người nói xong rồi chứ, đại môn ngay đó, không tiễn.”

“Rất có thần khí nha. Nơi này không giống như Tứ Xuyên, cũng không có bọn người ma giáo để người dựa dẫm đâu. Tiểu biểu tử ngươi vẫn còn đặc ý cái gì? Rõ ràng là bị giáo huấn chưa đủ.”

“Chỉ bằng thứ đồ bỏ các người mà muốn giáo huấn ta? Cười chết lão tử mất. Hôm nay thiếu gia ta tâm tình hảo, bỏ qua cho các người, dẹp chuyện hôm nay đi, chúng ta gặp nhau ở đâu tính ở đó.”

Cát Tường nâng cao đầu, cười lạnh, “Huống hồ nơi này là địa bàn của Phong Diệp sơn trang, đừng có quấy nhiễu việc buôn bán của nhân gia.”

“Phong Diệp sơn trang? Ha ha ha...Gần đây khắp nơi đều truyền miệng chuyện đứa con bảo bối của lão tiểu tử Hàn Thí Vũ, lão tám phần là muốn con muốn đến điên luôn rồi. Bây giờ còn ai thèm để ý Phong Diệp sơn trang chứ hả? Nói trắng ra, kim thiên gia môn cỡ nào thì đến giờ cũng nát rồi. Ha ha ha...”

Tiếng cười khó nghe của gã, chấm dứt trong cái tát của ta.

Ta không có võ công, cũng không có khí lực, cái tát này chỉ là thừa dịp người chưa chuẩn bị, nhiều lắm cũng chỉ có thể tác động đến lớp da bên ngoài thôi. Nhưng mà, ta rất giận khi có người nói như vậy về Hàn Thí Vũ.

Hàn Thí Vũ là người thật tâm đối tốt với ta. Mặc dù ta cự tuyệt theo y trở về, nhưng y đã để lại kỷ niệm ôn nhu nhất cho ta. Mọi hành động không thành lời của y đều nói cho ta biết, cho dù có một ngày ta bị Chu Thất vứt bỏ không đường thối lui, y vẫn luôn sẽ là lối thoát cuối cùng của ta, sẽ vẫn luôn là nơi để ta quay về. Điều này khiến ta yên lòng đến mức muốn khóc.

Nhưng mà, ta đã biết rằng sẽ có hậu quả này, việc nhận thức ta sẽ khiến y phải hổ thẹn, vì vậy ta đã không đi theo y. Không nghĩ đến ta vẫn mang lại cho y nhiều phiền phức như vậy.

Ta không cho phép bất luận ai vũ nhục Hàn Thí Vũ như vậy, kẻ nào cũng không được. (có 1 kẻ luôn miệng ‘tử lão đầu’ đấy, đập hấn xuống giường đi =)))

Cát Tường đem ta kéo ra phía sau y, gắt gao nắm lấy tay ta, cười khổ nói: “Tiểu Tuyết, ta không biết người so với ta còn dễ xúc động hơn nha.”

Ở bên kia, sau một lúc kinh ngạc mấy kẻ kia đã tỉnh táo lại. Gã bị đánh phần nộ nhìn chằm chằm chúng ta —— chính xác mà nói là nhìn ta, quát lên: “Tiện nhân, dám đánh bổn thiếu gia?”

“Đánh người thì sao? Lũ vứt đi!” Cát Tường mở đôi môi đỏ mọng, lời nói ra lại rất ác liệt.

Sau đó chính là một hồi hỗn loạn tranh đấu, một hồi quyết định đường sống của chúng ta.

Dĩ quả lẳng chúng*, thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn của Cát Tường rất mềm dẻo hữu lực, từ những góc độ khó tin tấn công đối phương. Mà điều duy nhất ta có thể làm, chính là trốn ở góc phòng chờ đợi. (tèng teng)

Trận giằng co này rất nhanh chấm dứt, bởi vì mặc dù Cát Tường đánh gục tất cả những kẻ ở trước mặt y, lại vẫn bỏ sót một gã đứng ngay sau lưng cầm tiểu đao kề sát vào cổ ta.

Ta không biết gã là ai, cũng không biết gã định làm gì. Lúc đó ta chỉ thấy trên mắt trái Cát Tường đã xuất hiện vết thương ần ần rướm máu. Đáng tiếc cho khuôn mặt xinh đẹp như vậy, cư nhiên bị phá hỏng rồi.

Cát Tường xem ra rất phần nộ, khuôn ngực phập phồng kịch liệt. Khi đó ta đã nghĩ, tại sao y lại giận dữ đến như vậy.

“Buông hấn ra.” Thanh âm lãnh khốc, rất không giống Cát Tường.

“Vậy người quỳ xuống đến liếm giày cầu xin ta đi!”

Thanh âm của gã nam nhân phía sau đã biến chất rồi, tràn ngập khoái cảm biến thái.

“Người...”

Khuôn mặt của Cát Tường tức giận đến đỏ lên, mang theo nét kiêu mị. Y là một thiếu niên động lòng người, nhưng y không phải người quen hầu hạ khuất phục kẻ khác —— nghe lời y nói, nhìn y hành xử, có thể nhìn ra được xuất thân của y rất tốt. Bất quá cho dù là bản thân ta, cũng không thể đáp ứng làm theo ý muốn ác tâm như vậy. Không liên quan đến tôn nghiêm, chỉ là bản thân không cách nào chấp nhận.

“Người này đối với người rất quan trọng đúng chứ, người làm, hay là không?”

Tiểu đao ấn vào cổ ta, ta có cảm giác có dòng chất lỏng khech chảy xuống rồi.

“Dừng tay!”

Gần như là thất thanh hô lớn, ta khó hiểu nhìn Cát Tường, y kích động như vậy làm gì?

“Ta quỳ...”

Cát Tường thật sự quỳ xuống. Vì muốn thừa dịp để người đứng sau chờ chúng ta —— ý ta là gã đang cưỡng ép ta lơ là rồi thân thủ đánh văng gã ra khỏi người ta, Cát Tường phải quỳ xuống. Thế nhưng sau đó khi y hét lên kinh hoàng khiến ta bị dọa sợ, vẫn chưa kịp hoàn hồn.

“Tiểu Tuyết, mặt của người...”

Mặt của ta? Làm sao? Vươn tay sờ lên mặt, lúc này ta mới cảm nhận được một cơn đau đớn truyền tới, sau đó chứng kiến được trong lòng bàn tay của mình...đều là chất lỏng màu đỏ tươi.

Máu?! Ta kinh hãi, mãi một lúc lâu sau mới xoay sang Cát Tường, trì trệ xác nhận: “Ta...khuôn mặt bị phá rồi sao?”

Trong mắt Cát Tường đều tràn ngập hoảng sợ, y cắn môi dưới, run rẩy khe khẽ gập đầu.

18. Chương 18

Đến cuối cùng làm thế nào trở về vương phủ, ta không biết.

Ta thậm chí không nhận thức được mọi việc chấm dứt như thế nào. Ta chỉ biết rằng khi ta hoàn hồn lại, chúng ta – Cát Tường cùng ta, đã ngồi trong xe ngựa trên đường trở về.

Xe vốn là do Quy Phong Lâu cấp, không biết Cát Tường làm sao chuẩn bị được.

Trên vết thương đã được đắp một tầng được, có chút ngứa, nhưng cũng không đau đớn.

Cát Tường vẫn nắm tay của ta, càng không ngừng ở bên tai của ta nói lời xin lỗi: “Thật xin lỗi, xin lỗi Tiểu Tuyết, ta sẽ dùng loại được tốt nhất, nhất định sẽ không để chút dấu vết nào lưu lại. Xin lỗi, xin lỗi, người không nên có vẻ mặt như vậy được không? Không nên có biểu cảm tuyệt vọng như vậy mà? Tiểu Tuyết, nói chuyện đi, Tiểu Tuyết, người đừng làm ta sợ...”

Ta thử mở miệng, thế nhưng không thể phát ra được bất cứ âm thanh nào. Ta nghĩ muốn cười một cái, cơ mặt lại cứng ngắc bất động; ta thậm chí không biết được, móng tay của ta toàn bộ đã cắm vào lòng bàn tay, cả một mảng da thịt dập dính. (máu chảy:”<>

Tại sao lại phát sinh việc này? Tại sao dung mạo của ta...cứ như vậy bị phá hủy?

Ta còn chưa biết ai là người đã cứu ta, cũng không muốn biết. Ta thật sự không có cách nào cảm kích hẳn. Bởi vì, chính vì hắn đã ra tay, khiến cho thứ quan trọng nhất trên người ta bị hủy. Ta có thể thấy được rất rõ ràng, mối liên hệ vô cùng mong manh giữa ta và Chu Thất, ngay thời điểm đó đã xuất hiện vết rạn không thể vãn hồi.

Khuôn mặt đã bị hủy, thứ duy nhất mà Chu Thất yêu thích đã bị hủy, từ nay về sau, ta còn có thể lấy thứ gì để hấp dẫn ánh mắt của hắn nữa?

Bị vứt bỏ, đã từ dự cảm biến thành sự thật gần ngay trước mắt. Chung quy có người nào lại muốn một luyện đồng đã bị hủy dung chứ? Hồng nhan khô cốt, ta thậm chí còn đợi không được đến ngày tuổi già sắc suy.

Trong ngực không có hận ý kịch liệt, nhưng tâm trạng cũng không thể nào dễ dàng tiên tan. Ta những tưởng có thể kéo dài một chút mộng ý hư ảo, nào có biết rằng chỉ trong phút chốc, mọi thứ cứ như vậy mà vỡ tan trước mắt.

Về mặt sợ hãi của Cát Tường, khiến cho ta thậm chí không dám tìm một tấm gương để nhìn xem vết thương nặng đến mức nào. Xem như cho dù có thuốc trị thương tốt nhất, cũng không thể thay đổi được sự thật là ta đã bị hủy dung. Mặt của ta...đã không còn hoàn mỹ nữa rồi.

Ta phải làm sao đối mặt với Chu Thất? Làm sao đối mặt với ánh mắt khinh thường cùng phán xét cuối cùng của hắn?

Hết thảy đã trở thành kết cục được định trước.

Trái tim...đau quá. Đau đớn đến mức ta không có cách nào hô hấp. Một trận lại một trận hắc ám dồn ép trước mắt ta, khiến ta hoảng sợ nhưng không thể trốn tránh, đây...chính là cảm giác tuyệt vọng sao?

Đại môn Vương phủ đã từ xa xa xuất hiện trong tầm mắt, có thể hay không khiến cho xe ngựa đi chậm một chút? Ta vẫn còn chưa thể...chuẩn bị tinh thần đối mặt với Chu Thất.

Lúc bước xuống xe, mơ hồ nghe thấy Cát Tường phân phó, muốn những người kia lập tức thông báo cho Phong Diệp sơn trang, tuyệt đối không được chậm trễ.

Ta mặc kệ bọn họ nói gì, ta chỉ có thể nhìn Chu Thất đang đứng trước cửa kia.

Biểu lộ ra ngoài là một khuôn mặt tuần tú bao phủ hàn sương, ánh mắt lạnh lẽo nhưng lại mang theo lo âu.

Ta nhìn hắn, đi về phía hắn, sau đó...trước mắt tối sầm, điều gì cũng không biết nữa.

Khi tỉnh lại, không biết đã trải qua bao lâu. Ngoài cửa sổ ánh nắng đã tắt, không gian xung quanh yên lặng đến tịch mịch.

Vật lộn để ngồi dậy, mới phát giác toàn thân đều suy yếu vô lực, hơn nữa còn có cảm giác khô nóng.

Ta mặc y phục vào rồi bước xuống giường. Chỉ có động tác đơn giản như vậy nhưng gần như đã rút đi hơn phân nửa sức lực của ta. Thật vất vả ngồi trên ghế thở hổn hển, lúc này mới thấy được bài trí trong phòng có chút bất đồng.

Nơi này không có đồ vật của Chu Thất, tất cả đều là vật dụng ta đã sắp xếp.

Là...Tễ Nguyệt Các, lãnh thanh* Tễ Nguyệt Các. (lạnh lẽo, quanh quẽ)

Ước chừng có thể đoán ra đây là ý tứ gì. Chu Thất cho người đem mọi thứ đi nơi khác, rõ ràng đã thể hiện rõ hàm nghĩa —— ta đã bị ngăn cách khỏi thế giới của hắn. Sau này ta chỉ là một kẻ thừa thừa mà thôi.

Cười khổ, nhưng lại khiến lệ rơi. Mẫu thân đã từng nói, lệ chính là đại biểu cho tổn thương của chính mình, đừng nghĩ rằng nó có thể giúp được gì. Nhưng mà, mẫu thân à, khi ta biết được kết cục của mình, nếu không khóc, ta thật sự bất lực. Ngài biết không, yêu một người, cũng chỉ có thể mắng bản thân đáng đời mà thôi.

Đã như vậy, ta lưu lại nơi này còn có ý nghĩa gì? Không biết xấu hổ tiếp tục dựa dẫm nơi này chỉ mang đến sự chán ghét nặng nề hơn nữa của Chu Thất mà thôi. Ngay khi ta thấy được sự khó coi thẳng thừng trên khuôn mặt hắn, ta cuối cùng cũng thức thời rồi.

Thu thập một ít y phục, cùng với vài miếng ngọc bội Chu Thất đã cho, bọc thành một bao quần áo nhỏ nhỏ, sau đó ngồi trong phòng, chờ đợi bầu trời tối dần.

Bán thân được bốn năm, trên người ta cũng không có tài sản gì. Số ít những thứ có thể đổi được chút bạc, ngoài chút ngọc bội, nhẫn...mà Chu Thất đã cho thì cũng không còn gì nhiều. Mặc dù không đáng là bao, nhưng xét đến cùng đây vẫn là những vật của Chu Thất. Nếu ta bị bắt lại thì có lẽ sẽ bị xem là kẻ trộm. Cho nên ta chờ đợi, khi trời tối đen, ta trốn ra khỏi phủ.

Cảnh giới trong phủ của Chu Thất, so với trong tưởng tượng của ta lỏng lẻo hơn nhiều.

Ta không yên tâm, nắm chặt bọc hành trang nhỏ, lén lén lút lút từ sau cánh cửa lẻn ra, vạn hạnh không có ai phát hiện. Ta đi một mạch không phân biệt phương hướng, thật lâu sau mới yên lòng. Từ sau thời điểm này, ta không thể dừng lại nữa rồi.

Cả người nóng rần lên. Khi vừa rời giường ta đã biết. Toàn thân trên dưới hư nhược vô lực, cảm giác đau đớn như dao cắt một điểm lại một điểm từ đầu khớp xương truyền đến, đau đớn đến mức ta chỉ muốn giết chính mình. Đầu ong ong, trong ngực rất khó chịu, không thở nổi, tất cả đều là bệnh trạng khi phát tác “bạch phát tam thiên tượng”. Ta có dự cảm, lần này ta thật sự không xong rồi.

Đây chính là một trong những nguyên nhân khiến ta muốn rời khỏi Chu Thất. Ta không muốn lại chết trong phủ của hắn, làm bản phòng đồng thời đem đến phiền toái cho hắn, vậy nên ta phải vội vàng rời đi. Nếu không vì chuyện này, ít nhất ta vẫn còn muốn gặp lại hắn một lần cuối cùng.

Gặp mặt hắn một chút, một lần sau cùng. Vững vàng nhớ mãi trong lòng dung nhan của hắn. Lúc sinh thời, vĩnh viễn không quên. Sau đó, nếu có kiếp sau, sẽ cố gắng trở thành một người nữ nhân xứng đôi với hắn, dựa vào trí nhớ tìm được hắn, gả cho hắn, hảo hảo nói cho hắn biết, ta yêu hắn, rất yêu rất yêu, yêu

đến mức có thể mình mình bạch bạch chịu đựng sự phụ bạc của hắn, cũng có thể chịu đựng sự thương tổn hắn mang lại, tình nguyện vì hắn mà gánh lấy đau khổ.

Phụ tâm, phụ tâm, là vì hữu tình mà gánh lên mình một món nợ, cũng chỉ có thể lấy tư cách của người bị phụ bạc.

Cả đời này, thật sự không thể rồi. Tương đồng giới tính, thân phận biệt lập ở hai mảnh trời khác nhau đã trở thành nguyên nhân để đoạn tuyệt tất cả.

Dù vẫn thương hắn đến đâu, dù có đau lòng đến mức nào, cũng chỉ là ước nguyện xa xăm của riêng ta mà thôi. Tất cả những liên hệ giữa ta và hắn đều chỉ nằm tại lớp da bên ngoài. Một dao hạ xuống, thứ gì cũng không còn nữa rồi.

Ta nhận mệnh, cho nên ta không cầu; Ta nhận mệnh, cho nên ta chạy trốn. Ta nhận mệnh, cho nên...ta tại một nơi Chu Thất nhìn không thấy, chờ chết.

— Lúc ấy ta còn không biết, ta vừa rời đi, sẽ dẫn đến kết cục sau này.

19. Chương 19

Có lẽ mạng của ta không nên tuyệt, hoặc tiểu mệnh này thật sự đủ mạnh mẽ, ta té xỉu trước cửa một gian tiểu điểm, phu phụ chưởng quỹ hảo tâm thu lưu ta, nhờ vào chút được giúp ta hạ sốt. Ba ngày sau ta tỉnh dậy.

Nhờ vào vẻ ngoài bệnh nhược, ta tự xưng là một thư sinh gặp nạn, sau khi bị đánh cướp thì thất lạc đến tận đây. Lão chưởng quỹ thiện lương nghe vậy thì giữ ta lại, đôi phu thê vì không con không cháu nên đối xử với ta như với con ruột mình.

Ta đã nghĩ, đây là lão Thiên mở ra cho ta một con đường khác, để ta quên đi quá khứ, để ta có thể một lần nữa hảo hảo làm người. Vì vậy ta quyết định lưu lại, dựa vào thân thể khoẻ mạnh làm những việc vặt giúp việc trong tiểu khách điểm này.

Dù sao “Bạch phát tam thiên trượng” cũng không trực tiếp hạ trên người ta, thống khổ thì vẫn phi thường thống khổ, cũng không đến mức thoáng chút sẽ lấy mạng ta. Sau khi nhiệt lui đi, trừ bỏ thân thể có chút suy yếu, tình trạng tinh thần của ta cũng không gặp trở ngại gì.

Có thể sống ngày nào hay ngày đó. Vì vậy ta cố gắng làm việc, cố gắng mỉm cười để mỗi ngày trôi qua đều tốt đẹp.

Cuộc sống rất bình thản. Trong ngoài tiểu khách điểm hầu như chỉ có những người cùng khổ, ngày ngày đến rồi đi, không cần phải lo lắng có chuyện gì lớn sẽ phát sinh. Mỗi ngày ta đều hoà nhập cùng bọn họ, lắng nghe mọi người kể chuyện hi vọng ỏi đời thường.

Ta tưởng rằng, thật sự có thể như vậy cả đời. Dù sao cả đời của ta cũng không qua dài. Nhưng mà có một ngày, khi lão chưởng quỹ xuất môn mua thức ăn đồng thời mang về những người mặc hoa phục kia, ta kinh hãi thật sự.

Khi đó ta đang cùng lão phu nhân quét dọn. Nhìn thấy người tiến vào, đang muốn theo thói quen lên tiếng chào đón, nhưng giữa chừng lại thất thần chết đứng. Sau khi hoàn hồn lại, ta đã nghĩ đến việc xoay người chạy trốn.

Tuy vậy, chân lại bị vướng vào một cái ghế. Ta trực tiếp ngã chúi xuống đất. Khi ta nghĩ mình sẽ bị ngã đến biến dạng thì lại phát giác bản thân đã rơi vào giữa một cái thủ vồng đan xen nhau. Những cánh tay đó, có Chu Thất, có Hàn thí Vũ, có Tuyết Thiên Tăng, còn có cả Cát Tường.

Sau đó, ta bị ôm siết vào lồng ngực Hàn Thí Vũ, thật lâu thật lâu, đến lúc ta không thể hô hấp nữa. Và sau đó nữa, ta bị dời đến chỗ khác, bị mọi người ôm ấp, mãi đến khi...ta ngất đi trong vòng tay của Chu Thất.

Lần tiếp theo khi mở mắt ra, đã thấy đầu giường vây đầy người.

Mỗi một người chứng kiến ta tỉnh dậy, rồi cuộc có thể thả lỏng tâm thần. Ta cũng đã rất sợ hãi.

Vì vậy, ta nói một tiếng: “Xin lỗi.”

Giống như châm ngòi cho một khoả hoả được, có thể thấy được hiệu quả rất cực đoan.

Vành mắt của Đường Cát Tường chớp mắt đỏ au, Hàn Thí Vũ cùng Tuyết Thiên Tăng biểu lộ vẻ mặt bi thê, còn Chu Thất thì trên trán bạo khởi gân xanh, hấn hung tợn nhìn ta đến mức gần như muốn dùng ánh mắt đốt sống ta, sau đó không nói lấy một lời mà xoay người rời đi. (=))) người ta cũng phải biết vậy mà chạy mần chi)

Nhìn hấn rời đi, ta phảng phất thở dài một hơi, xoay đầu sang nhìn phía Hàn Thí Vũ cùng những người khác, lúc này mới phát hiện về mặt bọn họ có chút cổ quái.

Rất...nên nói như thế nào? Ánh mắt rất đáng thương, giống như đồng cảm với Chu Thất?

Sao ta lại có cảm giác như vậy nhỉ? Hấn là phải đồng tình với ta mới đúng chứ. Xét ánh mắt vừa rời của Chu Thất, có thể thấy kết quả sắp tới của ta rất xấu, so với trước kia có lẽ còn bi thảm hơn. Chu Thất vốn không phải là người dễ dàng tha thứ cho người khác mà.

Biết ta nhìn bọn họ, ánh mắt của họ cũng lại tập trung trên người ta.

Hàn Thí Vũ là người đầu tiên tiếp cận ta, dùng loại giọng điệu khởi binh vắn tội mà nói: “Việc lớn đến mức này, tại sao không đi tìm ta?”

Tại sao lại đi tìm y? Ta khó hiểu.

Thở dài một hơi, Hàn Thí Vũ từng chữ từng chữ dứt quãng nói ra: “Người có phải hay không còn đang hận ta? Vẫn không chịu thừa nhận ta là cha phải không? Ta phải làm thế nào để người nhận ta đây?”

“Ta không...” Ta không hận y.

“Không có? Nếu không tại sao không đi tìm ta? Ta đã nói cho người biết Quy Phong Lâu là sản nghiệp của nhà chúng ta, có chuyện gì người có thể phân phó người ở đó giải quyết. Người tại sao lại muốn mặc danh kì diệu mà rời đi?”

Cái gì gọi là mặc danh kì diệu? Việc ta rời đi vốn là có lý do rõ ràng. Như vậy suy sụp, như vậy thương tâm, ai còn tâm trạng nhớ đến người khác chứ? Chẳng lẽ muốn ta cứ như vậy đi tìm ngài sao? Ta là ai chứ? Chỉ là một luyện đồng nho nhỏ, có tư cách gì tùy tiện tiện trực tiếp đến cửa rước lấy nhục nhã? Ai lại muốn vì ta bỏ sức ra chứ?

Huống chi, ta chính là ở Quy Phong Lâu gặp chuyện, địa phương kia, ta...Trên mặt của ta nổi lên nụ cười khổ, cần gì phải đòi hỏi nhiều như vậy? Ta không phải không nhận y, chỉ là, có nhận hay không thì ta cũng không có cảm giác gì rõ ràng cả. Hoặc nên nói là, ta sợ, sợ mọi chuyện chỉ là một giấc mộng đẹp, còn y chỉ là một nhân vật trong mộng, chờ đến khi tỉnh dậy, chẳng còn giữ lại được gì. Nếu đã như vậy ta cần gì phải cố chấp? Tất cả đều sẽ thành hư không mà thôi.

“Nói chuyện đi, đừng làm vẻ mặt thương tâm như vậy...Có chuyện gì đừng nhen ở trong lòng, nói ra còn có phụ thân giải quyết giúp người...Không nên tuyệt vọng như vậy được không? Phụ thân nhìn thấy rất đau lòng...”

Nhìn khuôn mặt khí khái phi phàm như vậy ở trước mặt ta nhả lại thành khổ qua, ta không tự chủ được thở dài, ta nhìn Hàn Thí Vũ, cảm giác được bản thân không thể cứ tiếp tục mơ mơ hồ hồ như vậy nữa, vì vậy ta lên tiếng: “Hàn đại hiệp, ta muốn hỏi ngài một chút, ngài thật sự cho ta tư cách để trở thành hài tử của ngài sao?”

“Tư cách? Là gì chứ? Làm hài tử của ta còn cần phải có tư cách sao?”

“Ý của ta là, ngài thật sự biết rõ trước mặt ngài đây ta là dạng người gì sao? Ta là một luyện đồng, một món đồ chơi của nam nhân. Ta như vậy, ngài vẫn có thể tiếp nhận ư?”

“Ta biết rồi...” (“Để ta đi giết Chu Thất là được”=]])

Hàn Thí Vũ nhìn ta, dùng ánh mắt chuyên chú ta chưa bao giờ thấy qua, bình tĩnh nói: “Ta biết ý tứ của người rồi. Người không tin ta, thật sự?”

Ta không nói gì cả. Ta không cần biết người khác thấy thế nào về ta, bởi vì bọn họ không thể tác động đến tâm của ta, nhưng nếu họ hướng vào những người ta quan tâm thì thật sự bản thân không có cách nào không chú ý đến cảm nhận của bọn họ. Không thể tiếp nhận ta, vậy xin đừng đến gần ta, đừng nên hình thành tình cảm trong ta rồi sau đó lại vứt bỏ ta.

Suy cho cùng trên thế giới này, không có ai phải chịu trách nhiệm nhất định với người khác, thương tổn so với yêu thương còn dễ dàng hơn. Ta chỉ có thể thừa nhận sự hắt hủi từ duy nhất một mình Chu Thất. Dù cho ta có yêu hắn, ta cũng đã để hắn thấy hết những gì ta có được, còn những lúc ta cùng hắn, chung quy cũng chỉ là tự mình đa tình tự tìm khổ sở, ta có bị thương tổn cũng đáng lắm.

“Tại sao vậy? Tin tưởng ta đối với người mà nói khó khăn đến như vậy sao? Chúng ta chẳng phải là phụ tử sao? Chúng ta sở hữu mối liên hệ thân cận gần gũi nhất, đối với ta mà nói, người thật sự chính là hải tử của ta, bảo bối của ta. Mặc kệ người là dạng người gì. Điểm này vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi. Cho dù những điều người gây ra khiến thiên nộ nhân oán, người vẫn như cũ là thân nhân yêu thương nhất của ta. Như vậy còn chưa đủ sao? Vẫn còn chưa đủ để người tin tưởng ta hay sao?”

“Vĩnh viễn sao? Nói vậy chính là, mặc kệ là lúc nào, miễn là ta muốn nương tựa vào ngài, ngài đều có thể làm chỗ dựa cho ta sao?”

Y nói, khiến cho lòng ta dao động, ta khát vọng lời hứa hẹn như vậy đã từ lâu, thế nhưng chưa từng có người nào từng nói cho ta nghe. Mẫu thân cũng không, bởi vì thời gian của nàng quá ngắn ngủi không thể hứa hẹn được gì cả. Sự bảo hộ có thể mang lại cho ta sự cảm động chân thực ấy từ lâu đã trở thành một thứ hy vọng xa vời.

“Cho dù ta yêu một nam nhân cũng không sao ư?”

Trong mắt Hàn Thí Vũ tràn ngập yêu thương, hắn nhẹ nhàng nói: “Người yêu Chu Thất, thật sự?”

Gật đầu, không dám ngẩng mặt lên nhìn hắn, ta sợ, sợ rằng sau khi ta chính thức dành cho hắn cảm xúc chân thực của mình, hắn sẽ đáp lại bằng cách khiến ta phải vạn kiếp bất phục.

“Ta đã nhìn ra a.”

Câu trả lời của y khiến ta kinh ngạc ngẩng đầu lên, chứng kiến được nụ cười khổ của y. Thậm chí ngay đến bản thân ta cũng chỉ không lâu trước đây mới phát giác được tâm tình của mình, y từ khi nào nhìn ra được?

“Người không biết sao? Từ lần đầu tiên ta gặp người thì đã phát hiện ra rồi. Vô luận là lúc nào, ánh mắt của người luôn hướng về phía Chu Thất. Chính nó đã phản ánh rõ tâm tình của người. Loại cảm giác này đã rất minh bạch rồi. Ta cũng đã từng có thứ tình cảm nồng cháy như vậy, sao ta lại nhìn không ra. Nếu như không phải không muốn rời xa hắn, người có thể khẳng định một mực theo sát bên hắn không rời sao? Người thông minh như người, không có khả năng không biết hồng nhan địch lão*, cũng ý thức được sẽ chẳng thể làm luyến đồng được bao lâu a.”

“Ngài không cảm thấy việc này là không đúng sao? Ta và hắn đều là nam nhân...”

“Ha ha, ta không biết người lại là kiểu người bảo thủ như vậy đấy. Yêu tức là yêu mà thôi, còn phân cái gì đúng hay không để làm chi? Năm đó khi ta và mẫu thân người yêu nhau, cũng đã khiến cho lắm người phê bình dị nghị, nhưng nếu người không quan tâm đến bọn họ thì lời bọn họ nói liên quan gì đến người? Đây chính là việc giữa các người cơ mà.”

“Nói như vậy...ngài không vì ta mà cảm thấy xấu hổ ư?”

“Tại sao phải xấu hổ?”

Hàn Thí Vũ rất kinh ngạc, “Ta đã nói rất nhiều lần rồi, chẳng lẽ người vẫn chưa nghe ra ý tứ của ta sao? Người chính là bảo bối của ta. Nếu người vẫn không tin, ta có thể dùng cả đời này nói cho người nghe...”

“Như vậy, ta có thể...gọi ngài...gọi ngài...”

Thanh âm càng lúc càng thấp, lần đầu tiên trọn cuộc đời ta nói với người khác những điều này, khuôn mặt nóng lên, khẳng định là đã đỏ bừng cả rồi.

« Đúng vậy, gọi phụ thân, nhanh nào, gọi đi a... »

« Phụ thân... »

Lúng túng gọi, lời vừa ra khỏi miệng, ta phát giác lòng bàn tay mình đã ướt đầm mồ hôi.

« Ai, đứa nhỏ ngoan, thật tốt quá.»

Hàn Thí Vũ sang sảng cười ra tiếng, ta lúc này mới cảm nhận được, y chờ ta gọi y là phụ thân, chờ đã thật lâu lắm rồi.

« Nếu đã nhận thức phụ thân, vậy cũng nên nhận ta là đại ca phải không nào ? »

Tuyết Thiên Tăng từ bên kia bước qua, cười tươi mà nói. Ta thấy được sự hưng phấn trong đôi mắt y. « ta đã biết người chính là đệ đệ của ta mà. »

« Đại ca ! » Cúi đầu gọi y một tiếng, nghe tiếng hoan hô của y thật khiến ta mắc cỡ đến không ngược đầu lên được.

« Còn có ta còn có ta nữa, người nhân tiện nhận thức ta luôn đi. Ta cam đoan sẽ là tiểu đệ đệ ngoan ngoãn thông minh đáng yêu của người. »

Đường Cát Tường ở một bên cũng chạy đến góp vui. Nụ cười tươi tắn của y khiến ta bất tri bất giác mỉm cười theo.

« Người đồ thích gây họa này sao vẫn còn ở đây hả? Được đâu rồi? Đừng nói là người vẫn chưa sắc xong nhé? »

Tuyết Thiên Tăng không chút khách khí chọt chọt cái trán của Cát Tường : «Nếu còn dám làm sai việc gì nữa, ta sẽ trở mặt tìm người tính sổ gấp bội đấy.»

« Hừ, chỉ biết khi dễ ta. Nhân gia biết sai rồi. Hiện tại đang trông được là Chu Thất, hần không cho ta đến gần.» Cát Tường xoa xoa cái trán, ủy khuất nói.

Cái gì? Chu Thất sắc được? Rốt cuộc là ai trong phủ bị bệnh vậy?

Đang nghĩ ngợi, Chu Thất đã xuất hiện ở cửa. Trong tay hần bưng một cái bát, sắc mặt vẫn như cũ...thối thối. (Để nguyên QT nghe vui ghê =)))

Hần đến gần ta, lạnh lùng mở miệng ra lệnh: “Uống thuốc.”

Ách? Thuốc này là của ta sao? Ta hơi giật mình, muốn tiếp nhận chén thuốc, thế nhưng thiếu chút nữa bị nhiệt độ của bát thuốc làm bỏng.

Chu Thất cổ tay xoay chuyển, bát thuốc đã vững vàng nằm gọn trong tay hần. Hần cúi đầu nói : « Nóng, người đừng có mạnh động. »

Ta thực sự bị kinh hách rồi, ánh mắt nhìn hần cũng đại ra.

« Ngu ngốc ! »

Chu Thất dùng một loại biểu tình nhẫn nại kiểm chế nhìn ta, sau đó hướng sang những người khác : « Nói chuyện đủ rồi chứ ? Bây giờ đều rút hết ra ngoài cho ta. »

« Như vậy không tốt lắm đâu. Chu Vương gia, bệnh tình của Tiểu Tuyết chỉ vừa chuyển biến tốt đẹp, ta thân là phụ thân, nên ở bên cạnh chiếu cố hần mới đúng. »

Lời của Hàn Thí Vũ – phụ thân của ta nói ra, tại sao ta lại nghe thấy ý tứ trên tức lẫn trong đó vậy?

« Đúng vậy, dư độc trong cơ thể Tuyết ca ca còn chưa được tiêu trừ hoàn toàn, ta là đại phu đứng một bên vẫn hấy được. »

Thanh âm của Cát Tường cũng thêm vào cho thêm phần náo nhiệt.

« Tiểu Tuyết có ta là đủ rồi. Các người không liên quan dính líu gì thì biến ra ngoài hết đi. »

Hoàn toàn không cho người khác cơ hội phản bác, cứ như vậy trực tiếp đem mọi người tống khứ ra ngoài đại môn.

« Được rồi, các người tốt nhất là nên hảo hảo nói chuyện đi. Bất quá Chu Vương gia à, ngài cũng đừng có khi dễ bảo bối của ta a. »

Từ ngoài cửa vẫn còn truyền đến thanh âm của phụ thân.

« Ta đã nói rất nhiều lần, Tiểu Tuyết là của ta. »

Oán hận đáp lời, sau đó xoay đầu nhìn ta, cái loại nhân thần này...thật khiến ta liên tưởng đến hung thần ác sát

20. Chương 20

« Chúng ta cần nói chuyện cho rõ ràng. »

Nam nhân ngồi ở trước mặt ta, một tay bưng bát, một tay cầm muỗng, một bên thổi được thang cho nguội, một bên nhàn nhạt lên tiếng.

« Gia, ngài muốn nói chuyện gì ? »

Ta cẩn trọng nhìn hắn, hắn là muốn nói cho ta biết hắn không cần ta nữa sao ?

« Tại sao ly khai ta ? »

Hắn nhìn được thang dần dần nguội đi, trong đôi mắt lạnh lẽo thật sự không nhận ra được bất cứ cảm xúc gì.

« Việc này...Gia chẳng phải không cần ta nữa ư ? »

Thật gian nan nói ra suy nghĩ của mình, tiếp tục dây dưa đã chẳng còn ý nghĩa gì. Hôm nay ta đã nhận thức phụ thân của mình, nếu thật sự hắn không cần ta nữa, ta cũng không phải sợ hãi bản thân không có nơi nương tựa. Phụ thân hắn sẽ không ngại ta đến quấy rầy y đâu.

« Ai nói vậy ? Là ai gieo vào đầu người suy nghĩ này ? Ta có nói ta không cần người sao ? »

Đem được thang nguội lạnh quán tiến vào miệng ta, hắn vẫn như cũ nhàn nhạt trả lời.

« Thế nhưng...mặt của ta đã bị hủy rồi, không bao giờ có thể xứng đáng ở bên gia nữa. Gia không muốn ta cũng rất bình thường mà thôi. »

Dù sao đi nữa, là một luyện đồng, thứ duy nhất ta có cũng chỉ là khuôn mặt này mà thôi.

« Người cho rằng tình cảm ta dành cho người, chỉ là thứ tình cảm chủ nhân dành cho luyện đồng của mình thôi ư ? »

Hắn giương mắt nhìn lên, bất quá được thang quán tiến vào miệng ta không còn ôn nhu như vừa rồi nữa.

« Xem ra ta còn chưa giáo huấn người cẩn thận a...Người vẫn chưa biết luyện đồng thông thường sống một cuộc sống như thế nào đúng không ? »

Ta không biết ? Không phải cũng giống như ta sao ? (Hắn ~ giống bé thì luyện đồng thành vương phi hết cả à?)

« Người cho rằng chỉ dựa vào khuôn mặt là có thể khiến ta quan tâm như vậy sao ? Nếu muốn luyện đồng, bên ngoài còn nhiều người tuổi còn trẻ lại xinh đẹp, ta nếu như thật sự muốn, người có thể sánh được với bọn họ sao ? Đã nhiều năm ta không nạp tân nhân như vậy, ta cứ cho rằng người đã hiểu được ý tứ của ta. Không nghĩ tới người so với ta tưởng tượng còn ngu ngốc hơn. »

A ??? Hấn nói vậy là ý gì chứ ? (Anh nói đúng, bé này ngốc thật)

« Người a... »

Chu Thất thở ra một hơi dài, buông bát được trong tay xuống, cả giày cũng không cởi cứ thế lên giường, đem ta ôm vào trong lồng ngực dày rộng. Hấn chăm chú nhìn vào mắt ta, hỏi : « Nói đi, với người ta là gì ? »

« Ngài là... »

Lời muốn nói ra nghẹn lại trong cổ họng, không cách nào mở miệng được. Hấn không chỉ là chủ nhân của ta, hấn còn quan trọng hơn, là người ta yêu nhất, suốt kiếp này, hấn là người duy nhất ta yêu thương. Thế nhưng ta thật sự có thể nói như vậy với hấn sao ?

« Tâm tư của người giấu rất thâm, cho dù là ta cũng không thể thật sự đoán được. Nhưng mà tình cảm người dành cho ta, ta vẫn có thể phát hiện được. Dù sao người cũng không thật sự có khả năng khống chế tất cả cảm xúc. Còn ta, đối với người ta cũng không phải chỉ là chủ nhân mà thôi. »

Nếu như đã biết hết, vậy còn muốn ta nói để làm gì ? Nguyên lai những gì ta một mực chôn giấu, lại trở thành trò chơi đoán tâm của hấn.

Người không nói, ta cũng không nói, ta chỉ muốn biết đến khi nào thì người sẽ nhin không được thổ lộ với ta. Không ngờ được người ngốc đến mức năm lần bảy lượt ta ám chỉ rõ ràng như vậy mà cũng không hiểu được, thật khiến ta uống phí bao nhiêu công phu. Người a, thật là một gia hỏa không hiểu biết nhân tâm nhân tình, thật không hiểu được tại sao ta từ đầu đến cuối vẫn chỉ quan tâm đến người ? Rõ ràng có bao nhiêu kẻ để ta chọn, ta lại hết lần này đến lần khác chỉ muốn người bên mình. Thật sự không biết là do người tác nghiệt hay là ta đã định trước phải thiếu nợ người. »

Cái gì ?

« Quên đi, thiếu nợ người thì thiếu nợ người. Dù sao chỉ cần người vẫn ở bên ta thì tốt rồi. Tiểu Tuyết, lặp lại lời phát thệ của người đi, nói người sẽ không ly khai ta nữa, giống như ta sẽ không ly khai người, có được hay không ? »

Có thể thề thật sao ? Lời thề này sẽ hữu nghiệm ư ? Có thể nào...đây chỉ là một trò chơi của hấn hay không?

« Nhìn vẻ mặt của người rõ ràng không có chút lòng tin nào, ta thật sự không đáng tin như vậy ư ? Tốt lắm, ta tìm phụ thân của người làm chứng, nếu ta hoặc người vi phạm lời thề thì sẽ bị thiên lôi đánh, chết không tử tế. »

A...Trong lúc ta vẫn còn ngốc lảng mà nhìn, Chu Thất đã mở cửa ra, nói với những người bên ngoài : «Các người đều nghe được rồi đấy, thay ta làm chứng đi. »

Từ ngoài cửa, phụ thân của ta, Thiên Tăng đại ca cùng Cát Tường đều bước vào. Biểu tình của bọn họ khi nhìn ta rất cổ quái, tựa như muốn phì cười nhưng phải nhin xuống.

Phụ thân hắng giọng mấy cái, nói : « Vương gia, ngài là có ý gì vậy ? »

« Ta không tin những lời ta vừa nói người không có nghe thấy. »

Chu Thất lầm bầm lầu bầu, rồi lại lớn tiếng nói : « Hàn đại hiệp, người là chủ động bồi, người thay ta và Tiểu Tuyết là chứng đi, từ nay về sau ta là của Tiểu Tuyết, mà Tiểu Tuyết cũng là của ta. »

« Ý của người là, người muốn bảo bồi nhà ta ? »

« Đúng vậy. Người phản đối ? »

« Chỉ cần Tuyết Nhi không phản đối, ta cũng không có ý kiến. Bất quá Tuyết nhi là bảo bồi ta phụng trong lòng bàn tay, hấn không thể cứ bắt mình bắt bạch theo sau lưng người khác, không danh không phận. Người nguyện ý trả cái gì đại giới ? »

« Người này từ lâu đầu... »

Thật sự thần sắc của Chu Thất vẫn không thay đổi, hắn nhàn nhạt kiến chiêu sách chiêu* : « Người muốn ta trả giá như thế nào ? »

« Hạnh phúc suốt đời cho Tiểu Tuyết ! Đây là điều kiện duy nhất của ta ! Nếu người làm không được, vậy không cần bàn nữa. »

« Người... »

Chu Thất bội phục : « Người quả thật là một phụ thân ngu ngốc cứng chiều hải tử hết mực. »

« Thật sự là vậy a. Dù sao đi nữa Tiểu Tuyết còn có ta, ta có thể dành cả đời cứng chiều hắn vô điều kiện. Người có thể hay không ta còn chưa có lòng tin lắm đâu a.

“Ta không tin ta so ra kém người. Hừ!” (làm nghĩ đến Touya và Syaoran tranh giành Sakura =)))

“Thật muốn so à?”

Nhìn vẻ mặt khiêu khích của phụ thân, ta thật sự chỉ muốn tìm một cái hầm ngầm để chui xuống thôi —— Thật rất mất mặt, thế nhưng nhìn hai đại nam nhân ở nơi này công khai nói cái gì cứng chiều chiều ta, hại ta mắc cỡ chết được.

“So thì so. Chiêu đầu tiên của ta, việc quan trọng nhất hiện tại là ta sẽ công khai nhận lại Tiểu Tuyết, cho hắn một danh phận chính thức. Người làm được không?”

“Ta làm không được.”

Hàn Thí Vũ cười: “Bất quá vấn đề này ta cũng không phản đối người.”

“Tốt lắm, một lát nữa ta sẽ tìm người định ngày, các người muốn làm gì thì làm, mau chóng may lễ phục để đến tham dự hôn lễ của chúng ta đi.”

“Người không ngại ta mời mấy lão bằng hữu chốn giang hồ đến uống rượu mừng với ta chứ?”

“Đương nhiên.”

“Cứu cứu, ta thấy trong tháng này có ngày tốt, vậy sao không sớm một chút tiến hành để hoàn thành tâm nguyện của Tuyết Nhi đi?”

“Thật tốt...”

Mấy đại nam nhân ở một bên trực tiếp thảo luận, khiến cho tâm tư của ta bị nhiễu loạn, đây là làm sao a?

“Tuyết Nhi ca ca, chúc mừng người! Chu Thất tuy rằng không hoàn toàn là người tốt, thế nhưng hắn nhất định rất yêu rất yêu người a!”

Cát Tường ngồi một bên không tham gia thảo luận, dùng giọng điệu rất ngưỡng mộ nói với ta.

Chẳng lẽ là nói...hôn lễ mà bọn họ nhắc đến...chính là của ta và Chu Thất hay sao?

“Chờ một chút!”

Nhanh chóng ngăn cản bọn họ, thật sự là thái quá, hai nam nhân làm sao có thể thành hôn?

“Người có ý kiến?”

Chu Thất nheo mắt trừng ta, “Người không muốn ở bên ta? Người không muốn lấy ta?”

“Không, không phải! Ta có muốn... »

Ai nha, ta đang nói gì vậy chứ ?

« Ách, ý ta là, ta là nam nhân, không có khả năng lấy người... »

« Ai nói ? Ta nói được là được. »

« Đúng vậy, có phụ thân ở đây với người mà, bảo bối ngoan, người cứ chờ được gả đi đi. »

Hàn Thí Vũ vẻ mặt rất thanh thoi, lẽ nào hắn không biết lời đàm tiếu của thiên hạ rất đáng sợ sao ?

« Thật không hiểu người lo cái gì, nhưng mà hiện tại ngoại trừ ta, người cái gì cũng không được phép nghĩ. Người chỉ việc an tâm chờ lấy ta là được. »

Chu Thất ôm lấy vai ta kéo vào lòng, thật nhẹ nhàng mà kiên định tuyên bố. Dưới thanh âm cổ hoặc của hắn, ta bất tri bất giác gật đầu, làm ra quyết định khiến ta sau này xấu hổ đến mức vô pháp ngẩng đầu — ta thật sự đồng ý gả cho hắn, lấy thân nam nhi, bạn bên cạnh hắn suốt đời.

Vì vậy sau đó, ta một thân hồng y, đứng bên cạnh hắn, trở thành tri kỷ cả đời của hắn.

Được gả cho người mình yêu nhất đời, mãi mãi cùng hắn dắt tay nhau vượt qua phong ba, thẳng cho đến khi ta ở trong ngực hắn nhắm mắt lại. Khi đó, chúng ta đã già rồi.

Mẫu thân, ngài ở trên trời có nhìn thấy được không, ta rất hạnh phúc a! Phụ Tâm rất hạnh phúc a!

~(^0^~ HOÀN ! ~(^0^~

21. Chương 21: Phiên Ngoại

Nghe được vị tổng quản thái giám ở cạnh bên ngự tọa cất giọng dài nhỏ tuyên bố bãi triều, vị An Quốc vương một thân hoa phục, Chu Ngự Hoàn, chậm rãi bước về phía cánh cửa đại điện.

Chu Ngự Hoàn – biệt danh của Chu Thất. Thân là Vương gia sở hữu triều đại quân công tối thịnh, tước vị tối cao, quyền thế tối đại, quyền sủng tối trọng (nghe mà tối mặt @_@), đương nhiên ở trong triều mối quan hệ với hoàng đế sẽ gần gũi hơn rất nhiều so với các đại thần khác, mà vị hoàng đế kia nếu lấy thân phận thân huynh trưởng của hắn mà yêu cầu hắn lưu lại thì còn nói gì để tránh nữa.

“Hoàng đế...Tiểu Thất...Chờ một chút...”

Nghe được từ phía sau truyền đến thanh âm lén lút như kẻ trộm, Chu Thất có chút bất đắc dĩ quay đầu lại.

“Bệ hạ, xin hỏi có gì phân phó.”

Nam nhân được hậu thế xưng tụng là “Danh quân”, giờ phút này đang dùng một loại dáng vẻ tươi cười không biết nên gọi là vui sướng khi người gặp họa hay là đồng tình mà nhìn Chu Thất:

“Người không vội về đúng không?”

“Có việc gì sao?” Hoàng đế bệ hạ bày ra biểu cảm này, khiến cho Chu Thất tâm sinh cảnh giới. Hắn có dự cảm, nhất định có chuyện, hơn nữa còn không phải là chuyện tốt đẹp gì.

“Ta không có, bất quá người có.”

“Như thế nào?”

“Gần đây ta vừa có một hoàng tử, việc này thì người có biết rồi ha.”

Đây cũng xem như mở đầu đề tài sao? Chu Thất có điểm mặc danh kì diệu.

“Mẫu hậu cực kì hài lòng vì việc này, suốt ngày đến chơi ở chỗ hoàng hậu và tiểu tôn tử của nàng.”

“Vậy thì có quan hệ gì đến ta?” Lại càng không hiểu được.

“Người cũng biết các nữ nhân mà hợp vào cùng nhau thì sẽ nảy sinh nhiều đề tài đến mức khiến người ta chịu không nổi. Ngày đó không biết nói đến cái gì, mẫu hậu nhớ ra người đã thật lâu không có tiền cung thăm nàng.”

Nghĩ nghĩ, Chu Thất đáp lại: “Không có thật lâu. Tháng trước ta vừa đi.”

“Cái này ta không biết. Dù sao mẫu hậu nói, hôm nay phải gọi được người tiền cung đến thăm lão nhân gia nàng.”

“Cái gì?”

“Nói cách khác, bây giờ ngươi cùng ta đi luôn đi.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà gì hết, mẫu hậu đang đợi ngươi rồi đấy.”

Nói xong, một phen túm lấy cánh tay Chu Thất, trực tiếp tha hẳn vào trong cung.

Trà đã dùng qua hai ba lượt, điểm tâm được ngự thiện phòng tử mĩ chuẩn bị cũng đã thưởng thức xong, vị Hoàng thái hậu ung dung hoa quý chăm chú ngắm nhìn người con thứ vốn luôn rất cao ngạo của mình, sâu kín thở dài một hơi.

Đến rồi sao...

Ngắm nghía chung trà tinh xảo đẹp đẽ trong tay, Chu Thất khẽ mỉm cười – dùng loại mỉm cười của một nhi tử mà chưa bao giờ để lộ ra cho người ngoài thấy – chờ đợi huấn thị từ mẫu hậu của hắn.

“Tiểu Thất...ngươi đã thấy qua nhi tử của đại ca ngươi chưa?”

“Vẫn chưa kịp đến bái kiến.” (Bái kiến hoàng hậu và hoàng tử đấy mà)

“Ngươi biết không? Hải tử kia bộ dạng thật đáng yêu vô cùng, chỉ nhìn là biết ngay rất thông minh lanh lợi, ngôi vị hoàng đế này, xem như đã có người thừa kế rồi. Ai...”

“Vậy không phải rất tốt sao? Ngài còn than thở tức giận điều gì?”

“Ngươi xem như đã thành gia lập nghiệp, khi nào thì sẽ cho ta ôm hải tử của ngươi?”

“Trong tương lai hải tử của hoàng huynh sẽ có rất nhiều, chỉ sợ ngài ôm còn không hết.”

“Của hắn là của hắn, của ngươi là của ngươi. Ta muốn ôm hải tử của ngươi.”

“Khụ...Mẫu hậu, ngài không phải không biết người ta thú là ai chứ?”

“Chẳng phải là Tuyết Phụ Tâm kia sao?” Thản nhiên bĩu môi, ngữ điệu trò chuyện của hoàng thái hậu có chút biến đổi rất nhỏ.

“Nếu lúc trước ngài không phản đối hôn sự của ta, như vậy bây giờ lại kỳ vọng ta lưu lại hậu đại chẳng phải rả buồn cười sao? Tiểu Tuyết như thế nào cũng không thể sinh con cơ mà.”

“Ai nói ta không phản đối?” Lời vẫn chưa nói dứt, Hoàng thái hậu nghe đến đó đã dựng thẳng hàng mi.

“Lời phản đối của ta ngươi nghe lọt được sao?”

“Dù sao ta cũng không có nghe thấy từ ngài bất kỳ lời nào không thích hợp.” Mỉm cười xấu xa, rõ ràng là bộ dạng hải tử làm nũng. (*hãn* Anh Bảy là nũng hả? – -!!!)

“Ngươi a, cho đến bây giờ cũng vẫn là kiêu tính tình này, chỉ toàn chú ý đến những điều mình thích nghe. Hơn nữa, nếu ngươi đã thật sự động tâm quyết định làm việc gì, ai phản đối cũng vô dụng mà thôi. Ai có thể tin được một nam nhân vốn lạnh lùng như ngươi lại có thể đem lòng yêu chính thị đồng của mình chứ?” Thở dài. Một khi Chu Thất bày ra biểu tình này, thì ngay cả mẫu hậu của hắn cũng vô pháp nói thêm điều gì nữa.

“Mẫu hậu thấu hiểu là tốt rồi.”

“Có điều, thú một nam nhân làm thê tử, không nói đến có bao nhiêu kinh thế hãi tục, tước vị An Quốc Vương này của ngươi ai sẽ thừa kế đây?”

“Nương, vẫn còn rất sớm mà.” Chu Thất mỉm cười.

“Không sớm gì cả.” Bạch liễu tha nhất nhân*, “Vi nương sợ rằng không thể hy vọng mai sau khi quy thiên có thể đổi mặt mà ăn nói với phụ hoàng ngươi. Nghe rõ đây, ta đây ngày hôm nay sẽ không có ý kiến gì đối với hôn nhân của ngươi nữa, nhưng ngược lại, ngươi phải đáp ứng ta một việc.”

*Kiểu như đảo mắt trừng mắt chi đấy

“Việc gì?”

“Vô luận như thế nào, ngươi phải tìm ra một người thừa kế cho ta.”

“Nga, điều này cũng dễ dàng thôi.” Xem biểu tình thận trọng lạ lùng như vậy của mẫu hậu, còn tưởng là đại sự gì. Không nghĩ đến yêu cầu lại đơn giản như vậy.

“Ngươi nghe rõ ràng cho ta. Ta muốn là muốn hài tử thừa kế huyết thống của ngươi. Nói cách khác, hài tử kia phải là thân sinh cốt nhục của ngươi.”

“Nương...” Chu Thất dài giọng. “Điều này là không có khả năng. Tiểu Tuyết nếu không có khả năng sinh đứa nhỏ, ta cũng sẽ không định khiến cho những người khác có cơ hội hoài thai con của ta.”

“Ta mặc kệ ngươi rốt cuộc có ý định gì, yêu cầu của ta chỉ có một. Ngươi là An Quốc Vương gia cao quý, chẳng lẽ ngay cả nạp thiếp cũng không được? Ta cũng không định phá hoại hôn nhân của ngươi. Chỉ cần có được đứa nhỏ, ngươi cứ việc cùng Tuyết Phụ Tâm kia điềm điềm mật mật, thân thân nhiệt nhiệt đi.”

“Mẫu hậu, ngài đây là đang ép ta sao?” Buông xuống chung trà trong tay, Chu Thất mị mắt nhìn lên.

Ở phía đối diện, nguyên bản nụ cười từ ái không khác gì những vị mẫu thân bình thường đang nở bên môi Hoàng thái hậu, cũng dần dần trở nên lạnh lẽo.

“Ta đang ép ngươi sao? Đây bất quá chỉ là một nguyện vọng nho nhỏ của mẫu thân mà thôi.”

“Nếu ta cự tuyệt?”

Thái hậu hơn nghiêng mặt: “Đem Tĩnh An Điện dọn dẹp sạch sẽ. Vương gia mệt mỏi, hôm nay sẽ nghỉ ngơi ngay tại trong cung.”

Chu Thất nở nụ cười: “Mẫu hậu, ngài thật sự hạ quyết tâm phải không?”

“Tiểu Thất, ngươi hẳn nên biết mẫu hậu mình là kiểu người như thế nào.”

“Được rồi được rồi. Mẫu hậu, ngài đừng trở mặt. Bất quá trong lúc nhất thời, ta cũng không chọn được người thích hợp. Ngươi cho ta chút thời gian đi.”

“Chọn người chứ gì? Ta đã thay ngươi tuyển xong rồi, ngươi xem xem có vừa lòng hay không?”

Nghe Chu Thất nói ra lời thỏa hiệp, gương mặt vốn đang căng cứng đã dịu đi đôi chút. Theo lời phân phó của nàng, một thân ảnh yếu điệu xuất hiện trước mặt Chu Thất.

“Tiểu Thất, ta sẽ không khiến ngươi khó xử. Đây hẳn là kiểu người ngươi thích nhất đúng không?”

Sao có thể là kiểu mình thích được? Quả thật phải nói đây chính là người mà hắn yêu tha thiết nhất.

Mái tóc đen thật dài, dáng người mảnh khảnh, dung nhan mỹ lệ lạnh lùng cơ hồ được tạc từ băng tuyết mà thành. Tất cả, cùng thê tử duy nhất của chính mình không chút khác biệt, thậm chí ngay cả hình thái ngũ quan cũng có bảy tám phần tương tự. Khi vừa mới nhìn, Chu Thất còn tưởng Tiểu Tuyết xuất hiện trong hoàng cung. Bất quá khi nhìn kỹ vẫn có thể nhận ra điểm khác biệt. Bởi vì vô luận là lúc nào, bất kể là có biểu tình lạnh lùng ra sao, trong mắt Tiểu Tuyết đều hàm chứa một loại tình cảm thần nhiên khiến kẻ khác phải động tâm. Đặc biệt là thời điểm đối diện với Chu Thất, những tình tự ấy đều không thể che giấu được.

Điểm khác biệt quan trọng nhất, người này có ngực. Nàng hẳn là nữ nhân có thể sinh con. Hoàn toàn khác biệt với thân thể tử đồng tính của mình.

“Mẫu hậu, ngài cũng quá suy nghĩ cho ta rồi.”

“Ngươi không hài lòng sao? Ta phải mất rất nhiều công phu mới tìm được người như vậy đấy.”

“...Được rồi, như vậy ta xin phép cáo từ.”

“Thì thoảng lại tiến cung đến chỗ ta uống trà đi.”

“Mẫu hậu ngài bảo trọng.” Cười khổ trong lòng, Chu Thất rời đi.

Thoái nhượng không phải là phong cách của Chu Thất. Nếu đối phương không phải là mẫu hậu hần, nếu chuyện này đối với hần mà nói cũng không có ý nghĩa quá lớn, hần sẽ không thoái nhượng.

Không cần phải vì một nữ nhân mà phải ngay tại chỗ đối kháng với mẫu hậu, nữ nhân nào cũng không có giá trị đó. Tuy rằng đây là mệnh lệnh của mẫu hậu, nhưng nếu không nhắc đến thì hần cũng không muốn sinh ra người thừa kế nào cả.

Vương vị của An Quốc Vương tính là gì chứ? Thứ mẫu hậu để ý bất quá chỉ là cả đời vô hạn vinh hoa phú quý, một nhi tử làm hoàng đế là chỗ dựa cho nàng còn chưa đủ, lại còn muốn nắm giữ một đứa con khác để khiến cho sinh mệnh nàng càng thêm sáng rọi.

Theo một góc độ nào đó mà nói, đó là lòng tham của mẫu hậu. Lòng tham của nàng khiến cho nàng không tự giác lấy việc khống chế sinh mệnh của người khác làm lạc thú mà sống. Hoàng huynh cùng mình đều là những đứa con hiếu thuận. Có chút âm thầm cười nhạo bản thân. Quá hiếu thuận đến mức đã khiến mẫu hậu quên mất, bọn họ dù sao cũng đã trưởng thành rồi.

Hoàng huynh trời sinh tính tình lười nhác, lười lo lắng những việc vụn vặt. Vì phải bận rộn ứng phó việc quốc sự, y đơn giản là từ bỏ toàn bộ tình cảm cá nhân của mình. Hoàng hậu của y, phi tần của y tất cả đều là mỹ nhân nhất đẳng thiên hạ được thu thập về, nhưng cũng không có ai khiến y có thể nhiệt tình yêu thương. Thậm chí để mặc cho mẫu hậu nắm giữ việc lớn việc nhỏ trong hậu cung, khiến ai được sủng ai ai bị bỏ mặc cũng không sao cả. Ở trong mắt y, chỉ cần có thể làm cho mẫu hậu cao hứng, không làm phiền đến y, ai hy sinh y cũng mặc kệ.

Chính mình nguyên lai cũng giống như vậy. Vô luận có phóng túng truy lạc đến mức nào, cũng không từng dụng tâm. Từng có đam mê cất chứa mỹ nhân, bất quá cũng chỉ là một trò chơi cực độ nhàm chán mà thôi. Khiến cho mẫu hậu nhắc đến, thậm chí để mặc nàng nhúng tay vào sinh hoạt cá nhân cũng không sao cả. Dù sao hần cũng không để ý.

Nhưng mà hiện tại không được. Hoàng huynh muốn dung túng mẫu hậu thì tùy y, nhưng bản thân đã không thể chịu được việc bị người can thiệp quá mức. Bởi vì ở trong lòng mình, đã tồn tại một người.

Nghĩ đến Tiểu Tuyết, trong lòng rất ấm áp. Bất giác nở một nụ cười nhẹ. Sau đó lại nghe được một âm thanh xa lạ vang lên bên tai:

“Vương gia, xin hỏi thiếp thân nên như thế nào mới thuận lòng ngài?”

Là ai đang nói chuyện vậy? Nga, nguyên lai là nữ nhân vẫn luôn đi theo bên người mình.

Giờ phút này, dáng vẻ lạnh băng lúc ban đầu của nàng ta đã có dấu hiệu bị hòa tan. Tựa như người tuyết giữa mùa đông không thể gặp được ánh mặt trời, Chu Thất thậm chí có thể nhìn ra tình cảm nóng cháy dao động trong đôi mắt của nàng.

Tuy rằng bề ngoài quả thật rất giống nhau, nhưng mà, nàng tuyết đối không phải Tiểu Tuyết. Tiểu Tuyết sẽ không biểu lộ ra dáng vẻ gần như ngớ ngẩn thế này. Sự lạnh lùng của y không phải là giả vờ, mà là một loại vô cảm vô tri phát ra từ nội tâm. Vốn là sự vô cảm như vậy, lại gắt gao bó buộc lấy tâm của hần, khiến cho hần rốt cuộc không thể buông tay.

Sở dĩ nữ nhân bị mẫu hậu cưỡng ép cho mình hỏi như vậy, nguyên lai là vì đã muốn đến đại môn hoàng cung rồi.

Mã xa đã sớm được chuẩn bị tốt. Bất quá đó là vật phẩm chuyên dụng của mình, trừ bỏ Tiểu Tuyết, bất luận kẻ nào cũng chưa từng có tư cách cùng hần chia sẻ. Như vậy nữ nhân này làm cách nào đi theo hần về vương phủ đây?

Nhìn thấy trong đôi mắt nữ nhân có chút chờ mong, biểu tình của Chu Thất thậm chí so với thói quen còn thờ ơ lạnh nhạt hơn.

“Người ngồi bên mã xa hầu hạ đi.”

Một câu nói chặt đứt kỳ vọng được lên mã xa của nàng.

“Vương gia, thân phận của thiếp cũng không phải cung nữ bình thường.” Không nghĩ đến nữ nhân này còn có gan đáp lời. Nàng đứng ở nơi đó, trả lời rất đúng mực.

“Ân?”

“Ngài không thể dùng thái độ đối đãi dành cho nữ nhân bình thường với thiếp.”

“Vì cái gì không thể?” Chu Thất nhượng mày, nguyên lai nữ nhân này cũng có chút can đảm. Khó có được một người đối mặt với biểu tình này của hần mà còn dám mở miệng. Bất quá, thái độ này của nàng ta thật khiến người ta không thoải mái.

“Thiếp là nữ nhân cho đích thân Thái hậu nương nương tuyển lựa. Vô luận là dung mạo hay xuất thân đều thuộc hàng nhất đẳng, tuyệt đối sẽ không bôi nhọ thân phận của ngài. Ngài để cho thiếp làm công việc của bậc nô tỳ, quả thật là một sự kinh bỉ đối với thiếp.”

“Xuất thân của người tốt lắm?”

“Phải, thiếp là nữ nhi của Tri phủ Hàng Châu Tam Hòe.”

Tri phủ Hàng Châu? Trong đầu Chu Thất vụt qua quan viên chuyên ngồi không mà hưởng kia. Một cái thở dài ngậm ở trong miệng không thoát ra được.

“Khó trách hần sinh dưỡng ra được một nữ nhân như người.”

Nữ nhân có hơi đắc ý. “Đúng vậy. Vì vậy thiếp cho rằng với thân phận của thiếp thì hần là nên có địa vị nhất định.” (Bạc mã ôn nhé? =.)

Không biết nên nói là nàng ta lớn mặt hay không biết sống chết đây? Tuy rằng nàng ta so với nữ nhân thông thường có sự khác biệt rất lớn – ít nhất nàng ta trực tiếp tranh thủ ích lợi hơn, mà loại tranh thủ này cũng thực mới mẻ – bất quá, trước mặt Chu Thất, phương thức cư xử như vậy thật sự không thích hợp cho lắm.

Chu Thất mỉm cười – những người quen thuộc với hần đều biết, tiểu dung như vậy biểu thị tâm tình của hần đang ở trong trạng thái tràn đầy cực đoan cùng nguy hiểm.

“Thái hậu có hay không nói cho người biết người người phải hầu hạ là ai?”

“Có, người thiếp phải hầu hạ chính là An Quốc Vương gia.”

“Nàng có hay không thuận tiện nói cho người biết ta là người như thế nào?”

“Ngài là đương kim Vương gia a.” Vấn đề này có chút mặc danh kì diệu.

“Vậy Vương gia ta đây là loại người nào?”

“Ách?”

“Chỉ sợ nàng đã không cảnh báo người trước rồi, ta cũng không phải dạng nam nhân tùy tiện mặc cho nữ nhân cười trên đầu. Hiện tại, người có hai lựa chọn. Hoặc là lập tức chạy về kể lể khóc lóc với Thái hậu rằng ta không cho người địa vị thân phận, còn nếu không, ngoan ngoãn theo sát sau mã xa đi về phủ cho ta.”

Khẩu khí nói chuyện rất nhẹ nhàng, dùng từ lại rất khắc nghiệt. Hải lòng nhìn khuôn mặt nữ nhân kia trong nháy mắt trở nên tái nhợt, Chu Thất không hề quay đầu lại nữa, leo lên mã xa, buông màn.

Cả một đoạn đường không nói chuyện.

Thời điểm trở về Vương phủ, lại đối mặt với biểu tình có chút kinh ngạc của vị tổng quản Quản Ngũ khi y đi ra nghênh đón.

“Thế nào?” Hiếm thấy một Quản Ngũ vốn luôn bình tĩnh lại để lộ ra biểu cảm kinh ngạc như vậy, Chu Thất không khỏi có chút hiếu kỳ thích thú.

“Thất gia, vị ở bên cạnh ngài...”

Quay đầu lại, nhìn đến thân ảnh của nữ nhân vốn luôn miễn cưỡng theo sát bên mình kia.

“Người còn ở đây à?” Thật đúng là khiến người khác ngạc nhiên, chỉ là một nữ nhân, vậy mà cũng có thể theo kịp mã xa. Không biết có nên bội phục nàng ta hay không. (khá đó chứ ‘____’, ta chạy theo xe đạp đã thấy mệt rãu)

Khuôn mặt nàng ta tái nhợt bất thường, lại vẫn phải cố gắng thẳng thắt lưng.

“Vương gia, thiếp là người cho Thái hậu đích thân ban cho ngài. Ngài không nên đối xử với thiếp hà khắc như vậy.”

“Quản Ngũ, nữ nhân này giao cho người.”

“Ách? Gia...thân phận của vị này...”

“Nàng ta là do Thái hậu ban cho, vậy thì đến xin ngài ấy chỉ điểm đi.”

Không hề ngoái đầu nhìn lại, đi thẳng vào nội đường, chỉ để lại Quản Ngũ cười khổ nhìn theo thân ảnh vị chủ nhân bốc đồng.

Trong “Thanh Phong Các” không thấy bóng người vẫn luôn quanh quẩn trong lòng kia. Chu Thất mỉm cười, xoay người hướng đến hoa viên.

Người kia từ sau khi thành thân đã có chút ít thay đổi, ít nhất thì thái độ vốn luôn đối với mọi sự tình đều thờ ơ nay đã có những chuyển biến khiến người khác cao hứng. Y hiện tại, đối với những thứ bản thân cảm thấy hứng thú, sẽ chủ động bắt tay vào thực hiện cho xong.

Hiện tại y không ở nơi này, vậy thì nhất định là đang ở sân sau. Gần đây y bị người nào đó ảnh hưởng, đối với thảo dược có chút say mê. Bình thường lúc có thời gian y nhất định sẽ ở khoảng sân trồng thảo dược, chờ đợi chăm sóc được thảo quý vừa mọc như bảo bối vậy.

Men theo hành lang dài gấp khúc, đi vào hoa viên, không bao lâu liền thấy được dưới ánh dương quang nóng bỏng là một người ngay cả mũ cũng chưa mang đã vùi đầu vào xới đất trồng thảo dược.

Lặng lặng tiêu sái bước qua, từ sau lưng vươn tay lên che mắt y.

Bị đôi tay che khuất tầm nhìn, thân thể phía trước rõ ràng căng thẳng một chút, nhưng rất nhanh đã trầm tĩnh lại, thanh âm nhẹ nhàng như băng tuyết bị hòa tan thành làn nước mát róc rách vang lên bên tai.

“Gia? Là ngài sao?”

“Không phải ta, còn ai ở trong phủ dám đối với người như vậy chứ?” Buông tay ra, vỗ về bờ vai của y, xoay khuôn mặt của y lại nhìn mình, lập tức thấy được nụ cười mỉm nở trên dung nhan tuyệt sắc.

Nói là mỉm cười, kỳ thật chỉ là khóe miệng hơi cong lên một chút, còn trong đôi mắt vốn trong suốt như thủy tinh lại xuất hiện một mặt xúc cảm cơ hồ khó có thể nhận thấy được. Chính là như vậy, như vậy là đủ rồi. Chỉ cần có thể hòa tan một chút lạnh lùng từ con người vốn như băng tuyết không gần nhân thế này, chỉ cần có thể thấy được một chút biến ảo từ y thì đó đã là vạn thiên phong tình khiến Chu Thất say mê.

Tuy rằng đã sớm nhìn thành quen, vẫn cam tâm tình nguyện để y mê hoặc, thật sự mỗi một lần nhìn thấy, Chu Thất vẫn nhịn không được thâm cảm thán ở trong lòng.

Nhân vật như vậy, khuynh quốc khuynh thành cũng không đủ để hình dung một phần vạn của y. May mắn thay ở thời điểm y chưa nhận thức được tư vị ái tình, bản thân đã nhanh chóng chiếm lấy y giữ lại bên mình, may mắn bản thân đã sớm từng bước dụng tâm dùng tình cảm lưu y lại, nếu không cả đời này chẳng phải đã bỏ lỡ điều xinh đẹp nhất thế gian sao. Huống chi, dưới ánh dương quang bận rộn nửa ngày, làn da trắng nõn trong sáng bị phơi nắng lại để lộ ra sắc ửng đỏ mê người, càng khiến cho màu da yêu điểm dục tích*, mê người không thôi. (*đẹp dễ ướm ắt)

Chu Thất nở nụ cười, cúi đầu chôn thật sâu vào giữa mái tóc dài, phát ra thanh âm mơ hồ.

“Nhận phẩm* quả nhiên vẫn chỉ là nhận phẩm, như thế nào cũng vô pháp so sánh cùng chính phẩm*.” (*đồ giả, đồ thật)

“Cái gì?” Nghe không rõ lắm Chu Thất rốt cuộc đã nói gì, Tiểu Tuyết hơi nhúu mày, “Gia, ngài nói gì vậy?”

“Không có gì.” Chu Thắt nắm tay y, dắt y đi ra khỏi vườn thảo dược, vừa đi vừa nói: “Bận rộn ở đây cũng đã nửa ngày rồi phải không, có đói bụng chưa? Chúng ta đi ăn cơm đi.”

“Cũng chưa lâu lắm, bắt quá là đọc lại thư Cát Tường viết mỗi ngày, xem lại một số việc chúng ta đã thảo luận thôi. Lần trước Cát Tường gửi thư bảo lúc này chính là thời điểm thu hoạch linh hương thảo, bảo ta có thời gian thì hái xuống phơi nắng cho khô, đặt bên người có thể giúp khu trừng tĩnh não.”

“Người cùng Cát Tường thư từ tới lui thật thường xuyên nhỉ.”

“Àn, bởi vì Cát Tường hiểu biết rất nhiều thứ, y dạy ta rất nhiều điều.”

“Người rất thích y sao?”

“Đúng vậy. Gia, nếu được lúc nào đó hãy mời y đến kinh thành làm khách được không? Ta có chút nhớ y.”

“Người vui là tốt rồi. Bắt quá Cát Tường là Đường Môn tam thiếu gia, không biết y có thời gian hay không.” Cho dù y có rảnh rỗi, Chu Thắt cũng không định ngay lập tức mời y như vậy đâu. Bởi vì “tưởng niệm” của Tiểu Tuyết, khiến cho lòng hần đột nhiên có một chút cảm giác không thoải mái.

“Còn có, người kia của Cát Tường, lần trước ta vẫn chưa kịp hảo hảo nhìn xem, nghe trong thư Cát Tường khoe rằng y là một tuyệt thế mỹ nhân. Ta thật sự rất hiếu kỳ.”

“Người là nói đến vị ma giáo giáo chủ đã tham dự lễ thành thân của chúng ta ngày hôm đó đấy à? Ta cũng không thấy được khuôn mặt thật của y, nếu có thời gian rảnh quả thật nên mời y đến xem sao.”

“Nói vậy người không phản đối ta viết thư mời Cát Tường đến chơi à?”

“Chỉ cần y không gây thêm phiền toái cho người, kỳ thật với ta không sao cả.”

“Àn, còn có, phụ thân gửi thư, nói là sự phò mới nhất của Phong Diệp sơn trang vừa chế biến ra được vài món ăn rất ngon, muốn người nếu có thời gian hãy giúp đưa ta đến sơn trang thăm viếng thưởng thức.”

Cười lạnh gần như phun ra từ lỗ mũi, bắt quá Chu Thắt vẫn buộc phải áp chế nó trong lòng. Ai chẳng biết Hàn Thĩ Vũ lão tiên sinh kia thật ra là ăn lo không có việc gì làm, chuyên môn tìm mấy lý do không đâu vô đầu để lừa Tiểu Tuyết đến Phong Diệp sơn trang nhằm thỏa mãn ‘con nghiện làm phụ thân’ của y.

Đã sớm biết nam nhân bị ‘ái tử thành phích’ kia sẽ không dễ dàng để hần một mình độc chiếm Tiểu Tuyết như vậy mà. Bắt quá nhìn đến biểu tình vui vẻ của Tiểu Tuyết, những lời này cũng không thể nói ra. Cùng lắm thì ‘bình lai tương đáng, thủy lai thổ yểm’ *, phải nghĩ biện pháp để lão nhân gia chưa chịu từ bỏ ý định kia hiểu được, một khi đã gặt đầu đem con gả đi rồi, thì trách nhiệm đã hoàn toàn thuộc về Chu Thắt hần. Y nghĩ muốn nhúng tay vào, còn phải xem hần có gặt đầu hay không. (Người ta dù sao cũng là cha vợ người, lại là mỹ nam đời trước nha, người cũng bị ‘ái tề thành phích’ rồi)

“Người có muốn đi không?”

“Không phải là rất muốn. Nói thật nếu muốn dùng thức ăn, đến Quy Phong Lâu là được rồi. Hơn nữa ngài cũng không có thời gian rảnh, không phải sao? Nói thật ra, phụ thất bắt quá là muốn...” Nói đến đây, không biết là nghĩ đến việc gì rất buồn cười, Tiểu Tuyết tiều tụy nở rộ, trong phút chốc khiến cho trái tim Chu Thắt lồi nhịp.

“Bắt là là muốn gì?”

“Mục đích của phụ thân...chỉ sợ là muốn thấy ngài nổi cáu đi? Ta mới không cho y khi dễ ngài đâu.”

“Ha ha ha ha...” Chu Thắt nghe vậy cười to. “Tiểu Tuyết a Tiểu Tuyết, ánh mắt của người thật đúng là tuyệt lượng*. Có điều, ta là cái loại nhuyển cước bằng giải cứu để mặc cho phụ thân người khi dễ hay sao?”

“Ngài đương nhiên không phải, chỉ là...” Đôi má Tiểu Tuyết khê ửng hồng, bắt quá vẻ mặt của y lại rất thẳng thắn. “Ta chỉ hy vọng góp chút sức chia sẻ phiền não cùng ngài thôi.” (Mệnh là mệnh thấy em thay đổi nhiều lắm đấy)

Nhìn biểu tình của y, nhìn tư thái tự nhiên vì mình lo nghĩ kia, Chu Thắt đột nhiên cảm nhận được chân tình cảm động nổi lên từ sâu tận đáy lòng. Tuy rằng chỉ là một việc nhỏ, tuy rằng Chu Thắt đối với bản thân vô cùng tự tin, thế nhưng người tri kỷ do chính mình lựa chọn, lại nguyện ý dốc hết sức bảo hộ chính

mình. Mặc kệ y có làm được hay không, cảm động cũng đã khắc sâu vào cốt tủy. Mình quả nhiên đã không chọn sai. Dùng chân tình trao đổi, quả nhiên đạt được vô song trân bảo.

Nhìn không được ôm chặt lấy y, “Tiểu Tuyết, người thật sự rất đáng yêu. Đáng yêu đến mức khiến cho ta hoàn toàn không thể buông tha cho người nữa. Cho dù có một ngày tâm của người thay đổi cũng đừng mơ tưởng ta có thể buông người ra.”

“Tâm của ta sẽ không thay đổi.” Tiểu Tuyết ngẩng đầu, ôn nhu mà kiên định biểu đạt tình ý của mình: “Chỉ cần ta còn sống, tâm của ta sẽ không bao giờ thay đổi. Người ta quan tâm, người ta yêu nhất, chỉ có ngài.” (*Phập* chết vì ngọt)

“Ta cũng vậy. Được rồi, cùng đi dùng bữa thôi. Bụng của ta bắt đầu đói rồi.”

“Ân.”

Cùng vào phạn thính*, thời điểm vừa nhìn đến Quán Ngũ, cũng đồng thời thấy được nữ nhân kia ở cạnh bên.

*phạn thính: dining room:>

Vẻ mặt của Tiểu Tuyết có chút kinh ngạc, bởi vì thật khó mà thấy được một người giống mình đến thế. Tuy rằng tục ngữ nói trên đời có ba người có diện mạo giống nhau, bất quá khi nhìn thấy tận mắt rồi, vẫn có chút kinh ngạc.

Y nhìn một lúc, mang theo hiếu kỳ, sau đó dưới sự điều dắt của Chu Thất, ngồi xuống trước bàn ăn.

“Quán Ngũ, chia thức ăn.”

“Vâng.”

Từng món ăn đã sớm được chuẩn bị tốt dưới sự bố trí của Quán Ngũ được bày ra trên bàn. Tuy rằng đây là gia yến ở Vương phủ, thế nhưng nếu mục đích chính khi dùng cơm là để điền đầy bụng đồng thời thưởng thức mỹ thực, vậy thì cũng không cần phải phô trương cho thật xa hoa lãng phí làm gì. Một ít thức ăn cùng một chén nước canh thật là đủ rồi.

Trước khi Chu Thất bắt đầu nâng đũa, nữ nhân vốn vẫn bảo trì yên lặng cũng như không làm gì khiến Tiểu Tuyết rất thắc mắc nàng hiện hữu ở chỗ này để làm gì, đã lên tiếng.

“Vương gia, chỗ ngồi của thiếp ở đâu?”

“Ta khi nào nói qua người có thể cùng ta đồng tịch*?” Sự ôn nhu hiền lành trước mặt Tiểu Tuyết đã hoàn toàn biến mất không còn tăm hơi. Kia kỳ thật chính là đặc quyền mà Tiểu Tuyết độc hữu. Bản tính Tiểu Tuyết vốn là nội liễm ẩn tàng*, vì vậy nếu muốn thấy được rõ ràng tình cảm của y, Chu Thất chỉ có một cách là lấy chân tình thật sự của mình ra trao đổi. Vậy nhưng đối với người ngoài, hắn chẳng hà tất gì phải làm như vậy.

*đồng tịch: cùng chiếu, ngang hàng/ nội liễm: nội tâm sâu tận bên trong/ ẩn tàng: che giấu, ẩn giấu.

“Vương gia, tuy rằng không có nghi thức gì, nhưng ngay tại thời điểm ngài tiếp nhận thiếp, thiếp đã trở thành người của ngài. Thiếp gánh vác trách nhiệm sinh con cho ngài, hiển nhiên ở trong phủ sẽ có địa vị nhất định. Bằng không, ngay cả hạ nhân cũng sẽ không tỏ ra tôn trọng đối với thiếp.”

Chu Thất cũng không thềm để ý đến lời của nàng, hắn chỉ quan tâm đến phản ứng của Tiểu Tuyết. Hắn nhìn thấy thời điểm Tiểu Tuyết nghe được những lời này, trong đôi mắt kia tựa hồ lóe lên một đạo hào quang, sau đó, con người bình tĩnh lại khôi phục trạng thái vô ba.

“Nếu người đã xưng là người của ta, như vậy tức là đã xác định vị trí cùng quyền hạn của mình, có một số việc lẽ ra người nên vì bản thân mà tiếp thu cho rõ chứ nhỉ?”

“A? Là chuyện gì?” Nàng ta vẻ mặt mờ mịt, tựa hồ không thật sự rõ ràng điều Chu Thất định ám chỉ.

“Người đang ngồi cạnh ta đây, người hắn là nhận thức được chứ?”

Tầm mắt của nữ nhân chuyển dời đến người mà nàng vẫn cố ý phớt lờ từ nãy giờ. Mỹ mạo của y, khiến cho trong lòng nàng không tự giác nảy sinh ghen ghét.

Tuy rằng đã sớm được nghe chuyện của y, cũng biết rõ tiêu chuẩn lựa chọn của Hoàng thái hậu chính là phải tương tự “y”. Thế nhưng khi chân chính thấy được người bằng xương bằng thịt, phác giác được sự khác biệt rõ ràng giữa dung mạo vốn luôn khiến nàng vô cùng kiêu hãnh cùng dung nhan của y, thật sự là vẫn rất khó chịu được.

– Đả kích lớn nhất của một nữ nhân luôn tự kiêu vì mỹ mạo của mình là gì? Chính là có người so với nàng còn đẹp còn mỹ lệ hơn. Mà người này, lại còn là một nam tử.

Tuyệt Phụ Tâm! Tuyệt Phụ Tâm!

Thái hậu cũng đã chỉ bảo rõ, địch nhân lớn nhất chính là y. Nguyên bản nghĩ rằng nam nhân dám lấy thân phận luyến đồng để trở thành tri kỷ của An Quốc Vương gia kia cũng không có gì ghê gớm lắm, thế nhưng hiện tại, với kẻ đã khiến cho nàng cảm thấy khó chịu cùng phần nộ, nàng nhất định phải xử lý triệt để y. (Ngon lắm đi =))

May mắn, y là nam nhân, sẽ không thể sinh con. Ít nhất trong việc này, nàng so với y chiếm được một chút thể thượng phong.

“Vương gia cho rằng thiếp nên làm gì?”

“Người nói thử xem?” Lạnh lùng cong lên khóe môi. Chu Thất quyết định bản thân đã chịu đựng nữ nhân này đủ rồi. Thời điểm mẫu hậu tuyển người hình như đã quên thêm nhân tố trí tuệ vào thì phải. Tuy rằng hẳn rất đam mê sưu tập mỹ nhân, nhưng lại phi thường chán ghét kim ngọc kì ngoại*. Huống hồ, cùng một loại hình hẳn đã muốn sở hữu phiên bản thượng đẳng rồi, thứ phẩm tầm thường làm sao đủ sức lọt vào tầm mắt của hẳn?

*nói chung là chỉ có vẻ ngoài đẹp đẽ

Không định đối đáp với nàng nữa, quan tâm xem phản ứng của Tiểu Tuyết còn quan trọng hơn nhiều. Y vốn là người có thói quen che giấu chính mình, tuy rằng y đã thể không ly khai, nhưng mà ai có thể cam đoan trong lòng của y không hề lưu lại chút vướng mắc nào? Hiện tại không thể so với ngày xưa, Tiểu Tuyết của hiện tại có rất nhiều nơi để lựa chọn, ít nhất thì lão phụ thân sủng nhi đến phát cuồng kia tuyệt đối sẽ không ngại dưỡng y cả đời cũng như làm cho mình bực tức cả đời đâu.

Vừa mới chuyển đầu qua hướng này, chợt nghe thấy thanh âm của nữ nhân kia vang lên.

“Tuyệt Phụ Tâm, ta là thị thiếp do đích thân Hoàng thái hậu nương nương ban cho Vương gia, nhiệm vụ của ta là sinh hài tử thừa kế cho Vương gia. Về sau xin được chỉ giáo.”

Chu Thất nhìn Tiểu Tuyết chậm rãi ngẩng đầu. Biểu tình trên mặt y trước sau vẫn bảo trì lãnh mạc vô tri*. (lạnh lùng vô tri)

Ánh mắt đầu tiên của Tiểu Tuyết chính là dành cho Chu Thất. Chu Thất phát giác trong đôi mắt không chút biểu cảm của y, đã có một loại cảm xúc kì quái truyền ra. Nếu miễn cưỡng dùng từ ngữ để hình dung, thì hẳn là một câu hỏi.

Đây là ý tứ gì? Tiểu Tuyết muốn hỏi điều gì vậy?

Trong khi Chu Thất vẫn còn tự hỏi, đã thấy một Tiểu Tuyết vốn chưa bao giờ ở trước mặt người lạ mở miệng nói chuyện, dùng một loại quyết tâm người khác khó mà phát hiện, thần nhiên trả lời.

“Ta không hề nghe nói qua.”

“Ách?” Nữ nhân hiển nhiên cũng không hiểu được ý tứ của y. Đầu óc của nàng quả nhiên không được tốt lắm. (Vậy đầu óc của ta cũng không tốt lắm hả? =.=)

Tiểu Tuyết cố gắng giải thích: “Ta không có nghe nói qua chỉ lệnh của Hoàng thái hậu, cũng chưa từng nghe nói đến người.”

“Đây đương nhiên là...”

“Trong Vương phủ này, ta được xem như chủ nhân thứ hai. Nếu ta mất hứng, có thể cự tuyệt bất luận kẻ nào tiến vào tầm mắt của mình.” (*Vỗ tay* Ghê ghê! Tiểu Tuyết lợi hại)

Thời điểm nói ra lời này, ánh mắt của Tiểu Tuyết vẫn là nhìn Chu Thất. Mà Chu Thất hần, thì mang theo nụ cười mỉm hàm chứa ý tứ khẳng định.

“Ân?...Người dám! Ta là do Hoàng thái hậu nương nương đích thân ban thưởng đấy.”

“Thì tính là gì? Ta không cần. Vương gia, ngài cần sao?”

Ánh mắt vừa đảo qua kia là ánh mắt chấp nhất mà Chu Thất chưa bao giờ thấy qua, thật sự là trong rủi có may, ánh mắt ấy có thể xem như biểu thị cho “Chiếm hữu dục” đi. Điều tiếp theo, chính là Chu Thất nở nụ cười.

“Không, ta không cần.”

“Như vậy, ta lấy thân phận tri kỷ của Chu Thất nói cho người biết, vô luận người từ đâu đến, hiện tại người có thể chạy về đó được rồi. Về phần Thái hậu nương nương bên kia, có vấn đề gì...”

Câu nói kế tiếp đã bị Chu Thất ngắt lời. Chu Thất nhìn sắc mặt trắng bệch của nữ nhân, nói: “Người có thể cố gắng hướng Thái hậu khóc lóc kể lể, bất kể hậu quả là gì ta đều không cam đoan.”

“Vương gia ngài lại nhục nhã ta đến mức này. Nếu không có ý muốn ta, vì sao thời điểm ở hoàng cung lại không cự tuyệt ý tứ của Hoàng thái hậu.” Trong mắt nữ nhân toát ra sự phẫn nộ. Nàng không thể chấp nhận việc mình lại bị người dùng phương thức rõ ràng đến mức này để cự tuyệt. Trong sự tức tối cùng xấu hổ, lời nói ra cũng bất chấp: “Vương gia, thiếp kính ngài là một thể hệ hào kiệt nên mới đáp ứng lời thỉnh nhờ của Thái hậu, không nghĩ đến ngài cư nhiên chỉ yêu nam nhân không chú ý nữ nhân. Ngài nên biết đây chính là một hành vi bất thỉu.” (*Cười chết rồi* XD)

Sắc mặt của Chu Thất lạnh lẽo hẳn.

“Bởi vì người là người do mẫu hậu tuyển lựa, cho nên ta không muốn ở trước mặt hạ nhân khiến nàng khó xử. Có điều, chỉ bằng lời người vừa nói, ta có lắng trì người cũng đừng hòng có ai dám can ngăn. Quân Ngũ...”

“Có thuộc hạ.” Quân Ngũ đang nhiệt tình xem diễn nhanh chóng đứng dậy.

“Chuẩn bị ngựa, đem nữ nhân này đuổi về hoàng cung, giao cho Thái hậu xử trí.”

“Ân...Vương gia, nàng dù sao cũng là do Thái hậu nương nương ban cho, cứ như vậy mà đưa về sao...Không tốt lắm đâu...” Ít nhất cũng phải cho y một lý do để ứng phó chứ.

“Vậy nói với Thái hậu, muốn hài tử của ta thì nàng tìm cho tốt một chút. Bậc này mặt hàng, không đủ sức để khiến ta sinh ra hứng thú.”

“Vâng...” Nhịn cười, kéo theo nữ nhân bị đả kích nghiêm trọng đến không nói nên lời kia đi ra khỏi cửa.

(Kết luận: Giữa 1 phòng nam phong, hoặc là hủ nữ, hoặc là biến. =)))

Sau khi bị quấy rầy một trận, rốt cuộc mọi thứ lại trở về trạng thái tĩnh lặng.

Tiểu Tuyết im lặng uống canh, mãi cho đến khi y không thể chịu đựng việc Chu Thất cứ dùng loại ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía y nữa, y mới khe khẽ thở dài buông bát trong tay xuống.

“Gia, người định nói gì vậy?”

“Thật khó mà nhìn được phản ứng rõ ràng đến mức đó của người.” Chu Thất cười, trong đôi mắt hoa đào luôn khiến người ta vô tình ẩn tượng kia chính là cảm giác khoái trá thật sự xuất phát từ nội tâm.

“Ngài không thích ta phản ứng như vậy?”

“Muốn ta nói thật sao? Phản ứng này của người quả thật là tốt đến không thể tốt hơn.”

“Nhưng mà...có thể hay không khiến cho Thái hậu mất hứng?”

“Tiểu Tuyết, người ta quan tâm, người có biết là ai không?” Chu Thắt thân thủ, lôi kéo Tiểu Tuyết ngồi lên đùi của mình. “Trên đời này, người ta yêu nhất chỉ có người. Về phần mẫu hậu, nàng là quý quốc chi mẫu, tự nhiên sẽ có người nịnh hót nàng. Không cần phải...là ta đi hầu hạ. Nàng cao hứng, ta vẫn là ta; nàng mất hứng, ta cũng vẫn như cũ không thay đổi. Cùng lắm thì bị nàng xử phạt một chút thôi. Hơn nữa, nếu ngày đó ta không phải Vương gia, người vẫn muốn đi theo ta sao?”

“Gia...” Tiểu Tuyết cũng nở nụ cười. “Lúc trước không phải bởi vì ngài là Vương gia ta mới nguyện ý lưu lại bên ngài. Chỉ cần ngài đồng ý mang ta đi, ta đều sẽ thuận theo ngài thôi. Nhưng mà...thật ra, lời nói của nữ nhân vừa rồi cũng có chút đạo lý...”

“Cái gì?”

“Ta dù sao cũng không thể sinh con cho ngài. Ngài thân là Vương gia, quả thật cần một người thừa kế...Nha, gia, ngài làm gì vậy?”

Chu Thắt đắc ý cười, dùng động tác cực kỳ tức giận đem Tiểu Tuyết ôm vào ngực, hướng Thanh Phong Các bước đi.

“Tiểu Tuyết, người không phải rất muốn đứa nhỏ sao? Chúng ta cùng đi tạo ra một đứa nào.”

“A...Gia...Ngài thả ta xuống...Ta không phải có ý này...”

“Ta biết ta biết, người chờ không kịp, chúng ta cần phải nhanh một chút, chẳng bao lâu sẽ có cục cưng đáng yêu để mà ôm.”

Trong lúc Tiểu Tuyết lo giãy dụa, Thanh Phong Các đã ở trước mặt. Đại môn màu son đã che giấu hết thảy, chỉ duy nhất một thanh âm là vẫn nghe được, đó là tiếng thở dốc cùng rên rỉ không lâu sau đã truyền ra.

Thời điểm Quân Ngũ trở về, nhìn thấy thức ăn trên bàn cơm gần như chưa được đụng đến, mỉm cười thở dài. Sau đó, thuận tiện gọi một người hầu lại phân phó.

“Nói trù phòng dừng tắt lửa, chuẩn bị một ít thức ăn, chờ phân phó của gia.”

“Vâng...”

Nhìn thân ảnh người hầu rời đi, Quân Ngũ đuổi thất lưỡng, nhện không được lắm bầm:

“Gia a gia a...Khi nào ta đến Thanh Phong Các hầu hạ thì thích hợp đây?...Có thể vì chân tình mà nhọc lòng như vậy, những ngày hiện tại thật sự có thể tính là rất hạnh phúc đi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phieu-bac-phu-tinh>